

ЗМАЈЈОВАЊЕ

Зборник радова 12. Међународне уметничке колоније
„Панонски бисери“

Нови Сад, 2018.

ЗМАЈЈОВАЊЕ

Издавач

СКОР, Нови Сад

За издавача

Милош Б. Иветић, Футог

Предговор

Валентина Вулић, Врбас

Лектура

Душица Гак, Кула

Корице

Драгица Ждралић, Петроварадин

Штампа

„ГОРАПРЕС” Земун

Тираж

200 примерака

ISBN: 978-86-7970-141-1

ПРЕДГОВОР

ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ ЗМАЈ И НАШЕ ПЕСМЕ ЗМАЈУ

Песник (говори песмама) Змај („Песник и песме”)
„Песме моје, што варате свет,
Певајући срећу и милину,
Певајући љубави и вину-
Песме моје, што варате свет?”

О песништву Јована Јовановића Змаја речено је много. Ипак, о његовим песмама највише говоре оне саме. Као и поетику романтизма, и душу песништва, и душу живота, изрекао је песник својим песмама.

„Песма о песни”, својеврсна ода поезији, износи суштину песме. Да би била права, песма мора бити „истинита”, настала „из дубине срца здрава”, она постоји да би могла да „блажи”, и да нас „снажи”. Песма је, по Змајевим речима, „богодана”. Песма је „света”, а Змај први песник наших живота.

Дечје песме. Први од циклуса зборника. И животних циклуса. Са свим оним што чини лепоту света. Укоренио је Змај у српски народ поезију за децу. И данас, та некадашња деца знају Змајеве песме, уз осмех их спомињу, и пишу нове. За нашу децу. Да и она знају и заволе песме Јовине.

Песме: (песнику) Змај
„Шта ће нама да варамо свет!
Ми варамо тебе сиротана,
Да ти срце не свисне од рана-
Шта ће нама да варамо свет!”

У циклусу „Понеари” нашле су место рефлексивне песме и песме са социјалном тематиком, јер, као што је Чика Јова песник најлепших светова са потоцима и сунцем, Змај је наш најстрожи сатирични песник. И песник који је имао велику љубав према своме роду.

Певао је „на народну”, ослањајући се на богату традицију и народну поезију, њихову лепоту и мудрост коју носе. Песници заступљени у зборнику који пева у част великог српског песника, певали су и запевали своју песму о родном крају, о чежњи, носталгији, о љубави према лепоти, надовезавши се на народну епопеју из које је израстао и песнички лик Змајев.

Има и туге у песмама овог циклуса, туге док се слика судбина тежака којег је живот терао да се бори. Ту је и дубока рефлексивна „Светлих гробова” да су „идеали диви који дају снагу” да се иде напред и послушају шта је „отац сину довикиво”. Да би остали „светли трази”.

Велики број песама је пристигао на конкурс и песме су лепе. Нису само излиле емоцију, нити само донеле ритам, песме су дослутиле и лепоту речи. И насликале живот. Пристигли су и прозни радови и афоризми, такође аутентични и са изграђеним стилем. Настављајући Змајеву љубав према људима. Упркос свему, Змај остаје песник оптимизма. У супротности са његовом личном породичном боли и судбином, док „Ђулићи” прерастају у „Ђулиће увеоке” и његова песма постаје елегија, Змај из извора оптимизма ствара снагу човека који има да настави да живи. И после губитка највољенијих. Њима пише песме.

Проналазећи смисао у медицини, и песми. Пише другима. „Тијо ноћи”. Многи мисле да је народна песма, песма је која се пева.

И Змај је песник који пева своме народу. Кренувши од личног, љубавног надахнућа, до љубави према деци и породици, прераста у песника који пева колективу, свом народу, свим нараштајима, човеку.

Зато не изненађује што народ, који има таквог песника, и такву народну традицију, и „Снохватице”, уме да пева. Да пева снажно, а опет радо; тако једноставно, а истовремено предубоко. Овде су, по одабиру аутора, песме које заиста припадају Змајевом зборнику; које сликају душу данашњих песника, која је, а то посебно вреди, блиска души једног од најбољих, по мом мишљењу, и најомиљенијих српских песника.

Песник: (песмама) Змај
„А хоћете л’ варати ме верно,
Хоћете л’ ме оставити када
У невољи међ’ хиљаду јада-
Хоћете ли варати ме верно?”

Осим љубавних, неизоставне су и песме са описом природе. Наиме, у готово свим Змајевим песмама, присутна је природа. То је та љубав песника према свету, према животу, према исконском у човеку. Издвојене у засебан циклус, дескриптивне песме савремених песника сликају природу и враћају нас њеним лепотама.

Зборник у којем нас је окупио Чика Јова Змај и за чији настанак су нас подстицале песме из „Ризнице” песама и из „Певаније” Јована Јовановића Змаја, настао је из нашег срца, из срца песника.

Ту смо да волимо, да тугујемо, да се сећамо родног краја, родитеља, породице, да се радујемо

чарима природе и сачувамо, дубоко у себи, клице детињства. У чистом погледу детета. У сећању на наш први сусрет са песмом, која нас, најлепшим поводом, и данас споји.

Песме: (песнику) Змај / ПЕСНИЦИМА

„Устај, живи, бори се, не клони!
Ми смо никле у колевци с тобом,
А над твојим нестаће нас гробом-
Устај, живи, бори се, не клони!”

Валентина Вулић
проф. књижевности и српског језика

ДЕТЕ И ЛЕПТИР

*Лептирићу, шаренићу,
ходи к мени амо!
Ево има лепу ружу,
омириши само.*

Борис Матијевић, Панчево

ЈЕДИНАЦ

Драги моји родитељи
хтео би да знам
зашто сте ме родили
кад сам стално сам.

Неко има сестру,
други има брата,
а ја кључ од стана
носим око врата.

Јер у стану моме
празнина је нека,
чим уђем у њега
цедуља ме чека.

Другу децу чекају
мама или бака,
топла супа на столу
за доброг ђака.

Драги моји родитељи
хтео би да знам
зашто сте ме родили
кад сам стално сам.

РАЗЛИКА

Док сам био мала беба
био сам ко Баба Љуба,
јер ни она али ни ја
немасмо ни једног зуба.

Нисам мого јести хлеба
јер тад зуба нисам имо,
Баба Љуба има један,
и тај један сав се климо.

Али прође време брзо
зубићи ми уста красе,
Баба Љуба један има
и тај један климав, зна се.

Ево опет време лети
мене чудна бољка смлати
сад и мени као баби
сваки зтуб се јако клати.

И ускоро крезуб постах.
Са мном сваки шегу прави,
ал не знају они, можда,
да ће нићи зуби прави.

Маја Ристић, Панчево

МЕНЕ ЈЕ РОДИО ТАТА

Свако дете има бригу,
тешку торбу, дебелу књигу
али се свака брига реши
када тата дете теши.

Мама је ту да пегла и пере,
колаче да прави и ручак да кува.
Ја сам дете које је срећно
Само кад ме тата чува.

Татина љубав од свега је јача
нема тог ручка нити колача.
Мама је ту кад нешто боли,
Ал тата се највише на свету воли.

А кад ме мама изгрди,
кажем јој из ината:
ја сам неко чудно дете
мене је родио тата.

Милан Добровољски Ранчер, Маглић

СРЕЋАН РОЂЕНДАН

Данас ти је први рођендан,
праунуко моја мила.
Поживи нам много лета,
и здрава нам увек била.

Да порастеш као сва деца,
и завршиш неке школе.
Најлепша да будеш девојка,
мушкарчине да те воле.

Да изродиш себи децу,
у животу немаш муку,
да доживиш дивну старост,
да доживиш праунуку.

Па да будеш и ти срећна,
ко сви редом, ко прадеда.
Буди срећна са својим чедом,
фамилија нек те гледа.

Кад не буде више прадеде,
ти ћеш причати шта је збиља.
Искрене жеље много вреде,
кад те прадеда благосиља.

А искрена песма ова,
што је теби прадед даје,
чим научиш прва слова,
прочитај је, нека траје.

Ивица Турински, Лазарево

ТОПОВИ ОД БЛАТА

Рамене уз рамене читава чета.
Јуриша у поход.
Освајање света.
Уз покличе - Јуриш!
И - Напред! Напред!
За појасевима, од канапа,
припасана дрвена мачета.
У рукама штап.
На врху кугла од блата.
Палба! Сад!
Непријатељ, воћњак ил' башта.
Срца трепере!
Очи и машта!
Повлачење!
Неко викну.
Ево мој тата!
Разиграна деца к'о јато чворака.
Док смеју се и вриште.
Хитро побеже војска весела корака.
У нове битке, у комшијско двориште.

Тина Илијин, Зрењанин

ЛЕНЧЕ МОЈЕ БОМБОНЧЕ

Чедо бакино
Чедо мога чеда!
Док бака чека
рођење твоје
велике су жеље моје.
Да се под срећном
звездом родиш.
Да бол живота
никада не осетиш.
Да волиш и вољена будеш
душу мржњом
да не трујеш.
Срећо, моје среће!
Нежни пупољку што растеш
Рузо моја миришљава.
Да бисери твојих суза
лепо лице никада не квасе.
Када овај свет угледаш
насмеси му се,
пожели му добар дан.
Кажи му, дошла сам
да засветлим као звезда
свима вама живот улепшам.

Илинка Марковић, Београд

ПИТАЛИЦЕ МАЛЕ МАЈЕ

Деко, деко, пита Маја: “зашто пиле неће млеко?
А маца је из прикрајка допузала до чиније,
ево сад се облизује.”

Седи овде, благош деди!
Слушај добро шта беседим -
Ти си моја мила, добро приметила.

Кока сноси јаје и на њега леже,
телом га загрева, квоца - кво, кво, кво...
и пиле се из јајета излеже.

Видела си сама, кока кљуца траву, пшеницу и
кукуруз...
кљун јој зато служи и да своје пиле,
док само не научи, послужи.

А мачка је нешто друго – лукава је, ловац прави!
Поред ње мишоловка не треба,
из прикрајка штеточине стално вреба.

За сада сам ти доста рек’о!
Временом ћеш радозналост знањем поткрепити;
док одрасташ ти ћеш сама разлучити и чему служе:
протеини, калцијум, лактоза, минерали и витамини...

А за мацу ти не брини, њу инкстинкт води,
то је права свезналица, чим се роди!

Миланка Берковић, Београд

МОГ ДЕТИЊСТВА НЕКА

Пријатељи моји
желе да одрасту,
као кад из гнезда
рано пустиш ласту.
Мени више вреди
да са татом скитам
јер одговор има
на све што га питам.

Знам, кад будем велик,
посао ме чека.
Зато ја не журим.
Мог детињства нека!
Али кад полетим,
охрабрен и снажан,
гледаће у мене,
поносан и важан.

Сад шутирам лопту
по читаве дане,
најбољи сам када
тата на го стане.
Далеки ми снови
о послу и плати.
Засад ћу те бриге
да оставим тати.

Ђорђе Војновић, Нови Сад

ГЉИВАРСКО КОЛО

Када Ђоле зачешља седе брке, па онда као кувар
прави,
без имало фрке, на чело кухиње испред котлића,
у Фрушкој, се стави, те повиче из свег гласа:
„Ајте, гљиве амо, амо да се скупа поиграмо...”
Сва се Фрушка заталаса.
„Ајте, ајте, све овамо, са зачинима коло да играмо!”
Вргањ мрда, неће у коло он би негде наоколо;
Лисичица кротко ступа, у котлићу да се купа;
Јаблановача само гледи у прикрајку она седи;
Шампињон се нешто буни, кочопери и јогуни...
Ал одједном, Ђоле боју мења,
појави се гљива, без његовог хтења:
„Ти, Зелена Пупавко СТОЈ, прекобројан ти си број,
у котлић ти нећеш стићи, слободна си можеш ићи.”

Станија Симић Пљеваљчић, Ниш

ТЕЛЕФОН

Телефон је добра справа
кад се прича, улица се
не-ПРЕТРЧАВА
у ранцу га само носи
семафору не пркоси!

Улица је џунгла права
и телефон нека спава
с њим причати тад не треба
јер опасност страшна вреба!

Да не боли маму глава
нек телефон мирно спава
а кад стигнеш срећно кући
ти разговор тад развуциии !!!

Гордана Стевановић, Крагујевац

ЗЕКА И БУБА

У пољани, пуној булки
један зека игра јурке.
Јури тамо, јури амо.
Шта ли јури? Ми не знамо.

Заста зека, уши стриже,
приђе цвету мало ближе.
Гледа, мери, па се чуди.
Шта је ово драги људи?

Једна буба нешто ради,
к'о из нечег да се вади.
Вуче, цима, гура, тресе
и баш тад' се чуда десе.

Крило њено шару има,
залепрша, опну склони,
па полете са тог цвета
као да је неко гони.

Зека седи, чудо гледа,
у глави се мисли роје
сакрио се иза цвета,
да сачува уши своје.

Тад' се зека у бег даде,
да се негде, плашљив, склони.
Неће ваљда да га снађе,
да се и он с' тиме бори?

ЧУДАН ПРИЗОР

У тавану, старе шупе,
млади детлић прави рупе.
Лупа, деље, канал прави,
хоће нечим да се бави.

Канал прави, лупа, деље,
ослушкује, кљунић греје.
Лупа кљуном, репом маше,
чека нешто да изађе.

С друге стране даске старе,
у заклон је црвић заш'о.
Сакрио се, савио се,
око клина што га наш'о.

Један ћути, други деље,
а стари се мачак смеје.
Вреба птицу, црва гледа
и својој се машти преда.

И чудан се приказ сруши,
док је Шаров чеш'о уши.
Тад' полете детлић млади,
мачак седе. Шта да ради?!

Лепосава Лепа Увалин, Кикинда

ЛАНИНА МАЦА

Хвалила се мала Лана
устрептало прича она
Моја маца је шарена .
Сто боја има малена.

Преде маца умиљато.
Помазит' се она хоће.
Чисто млеко да пијуцка,
ал' не може јести воће.

Каже Лана: “Има дана
јешће она све што хоће,
па ће, можда, једног дана
пробати и зрело воће,,.

Славица Агић, Бачка Паланка

ИЗГУБЉЕНО КУЧЕ

У сред ноћи, без помоћи,
само куче излутало,
у шуми се за трен нађе,
како сада да се снађе.

У сред шуме густе,
буљоока сова хуче,
уплашено у њу гледа,
изгубљено мало куче.

На тренутак се умири,
шћућури, па зацвили,
а онда се он досети,
њушњу траву и осети.

Осетио мирис пута,
којим дође, те залута,
крену трагом својој кући,
све трчећи, машућ' репом и лајући.

Милош Иветић, Футог

ВРАПЦИ МАЛИ

Југрос су два врапца мала
На стару железину моју стала.
Све стручно разгледају, скачу горе-доле,
Траже, где би свили гнездо своје.

Мислим, сад ће ту да буде прљавштине сваке
А да не причам, на све стране каке.
Е другари мали, морате добро знати,
Тај наред и не помишљам ја прати!

Онда се сетих бесплатног цвркута јутро свако...
Па то и не би било лоше тако!
Па то су две разигране птице,
Игром вратиће осмех на моје лице.

Оне инсекте тамане, брзо и чило,
У томе су стварно прави знанци,
Што ми је баш драго, ем мило!
Е сад да вас видим, господо комарци!

Ма нек иде живот и железина стара
Свет пропасти неће због мало каке,
Сад се не бих предомислио, нема тих пара,
Друштво, игра и песма, баш вечери сваке!

Света Цакић, Параћин

ДИВАН ДАН

Има једна песма, једна песма стара,
што за мене има посебнога чара,
кад год је запевам и наново чујем,
сав онако срећан увек се радујем.

Данас нам је диван дан, диван дан,
ћери мојој рођендан, рођендан,
живела, живела и срећна нам била,
живела, живела и срећна нам била.

Окице јој црне, кикице сплетене,
од ње чујем речи, речи божанствене
те ми речи дођу као какво мезе
када ћера каже “нема везе, нема везе”.

Моја мила кћери, волимо те срцем, срцем из недара,
од осмеха твога кућа нам је пуна великога жара,
када дође месец твога рођендана,
среће и веселја, и песма је запевана.

Данас нам је диван дан, диван дан,
мојој кћери рођендан, рођендан,
живела, живела и срећна нам била,
живела, живела и срећна нам била.

ПРЕКО ШУМА И ПЛАНИНА

Преко шума и разних планина,
преко снежних поља и других равнина,
крилатим саоницама што ирваси вуку,
Деда Мраз долази да свој деци
пружи топлу руку.

На поклон им носи маленога зеку,
сву шарену, зелену окићену јелку,
када види сва та срећна лица,
поклониће њима пуно саоница.

У руци му стоји једно плаво слонче,
а у торби мало бело коњче,
пуно лутки обучених у бојама плавим,
жива била дечице, тим животом здравим.

Желимир Ристић, Платичево

БРОЈАЛИЦА ОД БЕЛИХ ОВАЦА

Био једном један чобан
и у стопу га је пратио један ован,
Чобан се звао Јован,
а ован се звао Ован.
Имали су око триста оваца,
нешто мало мање јагањаца
и пет паса шарпланинаца,
а да се то преброји, тражише мудраца.
Дуго су доброг рачунцију тражили,
по брдима силним се ломатали,
а пред вече, опет би сами бројали
све док не би уморни заспали.
И ја сам се добровољно јавио
да би тачку на тај проблем ставио.
Већ сам око прве стотине уснио,
а да проблем нисам решио.
Опет морам вечерас пробати,
баш да видим колико ћу избројати?
Покушај и ти, можда ћеш успети,
па ћемо их ујутро заједно сабрати...
Једна овца, две овце, овце три...
Па где ћеш, јагње мало, сада ти?
Једно јагње, овце четири, оваца пет,
Ево једног јагњета опет...

Драга Добријевић, Смедерево

ТАКО ЈЕ БИЛО

Да ли знате децо, како су се некад,
Ове ваше баке, док су биле мале
Као и ви сада лепо забављале.
Можете ли веровати, да су се и оне
Кад су биле мале, поваздан, играле.

Знале су и оне, да прескачу конопац,
Да играју школице, да бицикле возе,
облачиле шорцеве и блузице розе.

Сецкале су крпице и правиле луткице
Са очима плавим и косом од свиле,
Шиле су им сукњице и шарене капице.

У коси су носиле, машнице и шнале,
мамине су штикле, а и шминку
кришом, користити знале.

Ако у то сумњате, сместите се удобно,
у бакино крило, оне ће вам признати
баш тако је било...

Зоран Танкосић, Апатин

МАЛИ ВИТЕЗ

Крену витез из свог двора,
путем славе јаше дора,
на глави му калпак сиви,
за појасом трепет живи.

Тражи але страшне злобе,
међ' књигама ђачке торбе,
што су срце једне Сање,
бациле у очајање.

А пред њиме стража броја,
оштрих угла, црних боја,
ал' не мари витез мали,
маши сабљу, па навали.

Поче битка, сабља сева,
стижу трупе, десна, лева,
а он множи, а он збраја,
а он хрли и осваја.

И на крају- нема више,
сад још Сањи да напише,
решење задатка то је-
све се може кад је двоје!

Живка Гуњевић, Брчко, Република Српска

БАКИНО СУНЦЕ

И дању и ноћу сија
Сунце моје мало,
увесељава баку осмијехом,
и својим даром.

Не могу обећати да ћу
скинути звијезде с неба,
али ћу се играти са тобом,
колико год будеш имао жеља.

Читаћу, причаћу приче које волиш,
возићемо се аутобусом,
све по твојој вољи.
Успаваћу те пјесмом
уз најљепши стих, да ми
срећно и лијепо заспиш.

Данило је као дан,
као свјетлост,
као најљепши сан.

Раширимо руке колико можемо
показујући колико се волимо
један два, један два...
и углас говоримо:
Оволико те волим ја.

Данилове очи и лице је попут
сунца и најљепше љубичице.
Била ноћ, био дан, осмијех шаље
Бакино сунце, наш љепотан.

ИГРА ВАЛОВА И ОБЛАКА

Валови, валови да ли знате
да се смијех дјеце рађа
из игре пјене валова и облака?

Дјечији смијех се блиста
попут пјене вала, јер га воли МАМА.
А ТАТИНА рука јака, заштита је од облака
и ствара веселост код дјечака.

Дошаптавају се валови бијели
*Будите дијете живот цијели,
љубављу и смијехом, правите равнотежу
између валова и облака,
стварајући веселу атмосферу.

Иван Гаћина, Задар, Хрватска

ВИТЕЗ КАМЕЛОТА

Ала су то грдне муке,
тако гледат у јабуке!
Јабуке су тако близу,
само уста да загризу.
У маштању малог Иве
далеке су златне луке,
када прођу магле сиве
ала су то грдне муке.
У воћњаку миришљаве,
већ му клизе преко руке,
попне му се на врх главе
тако гледат у јабуке.
Иако су повисоко
плодови му усне гризу,
већ се слади вјешти Роко,
јабуке су тако близу.
На веранди покрај плота
љестве снаже воћну кризу,
поста витез Цамелота
само уста да загризу.

ДА ЧАРАЈУ ВИЛЕЊАЦИ

Кад би јелен имо крила,
то би брза птица била.

Кад би лутка знала шити,
могла би ми шваља бити.

Да у шуми буја злато
када зору ствара вила
не би било чудновато
кад би јелен имо крила.

Да обнове вилењаци
тајни шапат плавог Нила
шикнули би водознаци,
то би брза птица била.

Да из плода зрелог глога
луткар може мудрост пити
процвала би људска слога
кад би лутка знала шити.

Да у смирај добра вила
ствара зору жарних нити
док је красе златна крила
могла би ми шваља бити.

Слободан Цвитковић, Шид

ЧИКА ЈОВА

Говорила моја мати;
„Мораш сине пуно учити.
Школско градиво знати,
Јовине песме рецитовати.

А отац је казивао мени;
„Кад старији сине будеш
нек те прате Змајеве сени,
да и ти песму напишеш.“

Несташан сам деран био,
родитеље нисам слушао.
За лоптом вечито јурио,
снове пуне маште снио.

Ал’ у школи једног дана
учитељ баш мене прозвао;
„Пита ко је чика Јова био“?
А ја ћутим. Нисам знао.

У ћошак ме уча послао.
Дамар лупа од срамоте.
Да ме земља прогутала,
душа би лакше поднела.

Сад знам да је чика Јова
милине срцу даривао.
Деци радост доносио,
и дивне песме оставио.

Милан Бурсаћ, Београд

У БАЊИ

Сунце јарко сија по цео дан пржи
Велика врућина тешко се издржи
Коме такво време никако не лежи
Тај из врелог града било куда бежи

Ни ја баш не волим кад је много вруће
Па сам са својима отишла од куће
И баку и маму на ноге сам дигла
Па у бању Врујци задовољно стигла

Код тетке Јелене ко код куће своје
Горесмо на брду, прави одмор то је
Чим мало угреје у бању се креће
Мама ме радосну у колица меће

У бањи базени, баш је права згода
Они се плаве, бистра им је вода
Кад у воду уђем не знам шта да радим
Много ми је лепо па се просто сладим

Мој малени чамац ко перце ме носи
Мама ме окреће, мокра сам по коси
На крају ме ипак снађу тешки јади
Кад ме моја мама из базена вади

Почнем да се дерем, сви гледају у ме
Видим да ме нико тужну не разуме
Много ми јелепо кад у води пливам
Зашто ми недају у њој да уживам!?

Анђелка Митровић, Доњи Жабар, Р. Српска

АНЧИ

На једном рођендану,
запазих очи плаве.
Дуго сам гледао
те драгуље мале.

Како су пролазили дани,
очи су све више биле у глави.
и гледајући их све више,
за њима уздишем.

Дође убрзо и вријеме,
да и Анчи гледа у мене.
А послвије гледања лакше иде.,
кад њене очи моје виде.

Било је то у сред зиме,
кад Анчи сазна моје име.
Гледали смо се јако дуго,
док су срца ударала лудо.

Усред зиме, љубав поче да цвјета.
Гајимо је већ два пуна љета.
Наша ће љубав и даље цвјетати,
јер ми се желимо вољети, а не растати.

Милена Дрпа, Модрича, Р. Српска

ЗАЉУБИО СЕ СИМО У КАТУ

Урезао је у стабло јеле
срце и двије љубавне стријеле.

На једној стријели Катино име,
на другој пише: “Од твога Симе!”

Послао тако поруку Кати,
заборавио да ће сви знати.

Сљедећег дана бруји по школи:
“Знамо да Симо Кат у воли!”

Наста за дјецу забава сјајна,
вијори школом Сими на тајна.

Укопао се Симо у клупу,
најрадије би у мишју рупу.

Неће се истина свидјети Кати
и остаће му да горко пати.

Навијала је цијела школа
за пропаст среће и брдо бола.

Ипак, на крају, гле, крај врата,
њежно се гледају Симо и Ката!

Драгана Миљковић, Лесковац

РИБАРЧЕТОВ САН

У једном далеком селу, у планини крај дивног језера, сваког викенда долазио је мали дечак са оцем да пецају рибу и уживају у природним лепотама. Причало се да у том језеру постоји чудовиште. Дечак се тајно надао да ће га једном и видети. Зато су за време празника одлучили и да кампују крај језера не би ли видели чудовиште. На жалост, то се није десило. Али су се зато вратили кући са богатим уловом. Време је пролазило.

Једне звездане ноћи, за време пуног месеца, у сну му се појави неки страшни и брадати гусар, па му рече: “Петре, не бој се, ја сам дух стар стотину година и сада желим да ти одам једну своју тајну. На дну језера је потонуо један мој ковчег с благом. Многи су га тражили, али ја ником нисам дао да га пронађе. Сада желим да га поклоним теби, јер ти си дечак који носи племениту душу и чисто срце. Само ми мораш обећати пар ствари. Прво да нећеш дозволити никада да те новац промени и поквари, и друго, да никад не одаш ову тајну. Ако ли прекршиш обећање, дочекаћете моја страшна освета.” Дечак се сав узбуђен у сну сложи и дух му објасни како да ковчег тајно извади из воде. А кад то учини, он га такође тајно закопа испод дрвета, у дворишту своје куће.

И настави да живи као и обично, све док једном на часу у школи једна девојчица није пала са столице за време часа, јер је столица била стара па се поломила. Цео разред се почео смејати, а срећом девојчица се није пуно повредила. Тада је он дошао на идеју да напуни врећицу са дукатима и да остави у

школи са писмом да је од тајног донатора за обнову старе школе. Тако и учини. Када је учитељица објавила лепе вести сви су се у школи радовали и славили, а убрзо је и школа реновирана па су деца имала боље услове за учење. После школе је са баком и мамом отишао до цркве јер је био неки празник. Изненада је почела киша, а затим и пљусак, и тада је приметио да кров цркве прокишњава. Бил му је жао, па је одлучио да учини исто као и са школом. Напунио је врећицу дуката и тајно оставио у цркви са писмом да је од тајног донатора за обнову светиње у том малом планинском селу. И тако је он све редом тајно помагао, одржавши обећање да га новац неће покварити и да ће увек чувати тајну. Мало по мало тако примети да се ковчег скоро испразнио, а он није ништа приуштио својим родитељима и баки. Зато одлучи да обнови и њихову кућу. Љубоморни и завидни комшилук није могао да верује да они сада зидају нову кућу, па се даде паника откуд им новац за то. Он је објашњавао да је од непознатог донатора који је свима помагао у селу, али нико није хтео да поверује. Затим се један зликовац досети и оптужи Петра да му је украо дукате. Петар се правдао полицији да то није истина, ал' полицајци му преврнуше џепове, и нашавши му пар дуката, одвеше га у затвор. Његови родитељи су једва успели да истерају правду и да га ослободе. Када се то десило, Петар је отишао на језеро, погледао у даљину и обратио се гусару. “Хвала ти, гусаре, за све оне дукате. Са њима сам учинио пуно добрих дела и одржао сам обећање, новац ме није покварио и твоју сам тајну сачувао. Ал', ето, људи су се променили. Доживео сам толико бруке и срамоте да ме и даље деца у школи вређају и називају лоповом. Да, ја нисам, ал' људи су се променили”.

То изговори, олакша душу, баци каменчић у

воду, окрену се и оде кући. Те вечери, за вечером су разматрали, и родитељи су одлучили да продају кућу и имовину и напусте село. Преселиће се у неко друго место. Тако је и било. Отишли су у један мали градић. Петар је тамо уписао школу, упознао нове пријатеље и вредно учио. Прави и искрени пријатељи са села понекад су долазили у посету. Тада су ишли у шетњу, на игралиште и понекад купили сладолед. Присетили се старих дана и лепих успомена. Петар није имао више дуката. Ал није му било ни криво. Срећа се новцем не купује. Новац уме да донесе сем радости и пуно невоља. Завршиће он школу, наћи ће добар посао и имаће довољно новца за све што жели. А већ је видљиво и сада да је Петар прави срећник јер има нешто што се ни једним новцем не може купити. Добру душу и чврст карактер.

Драган Продановић, Бечеј

ЗИМА

Необична је зима,
Не свиђа се свима.
Некима је хладно,
Много им је гадно.

Поготово жене,
Када зима крене,
Навуку се одеће
И чекају пролеће.

Зиму воле клинци,
А цуре им слинци.
Праве грудве снега,
Много воле њега.

Затрпани тротоари,
Саобраћај зима квари.
Много клизав пут,
Чистач снега љут.

А ја волим зиму,
И волим ту климу.
Зашто, стварно не знам,
Јавићу кад сазнам.

ШКОЛСКИ ПРОГРАМ

Свако ђаче, кад у школу пође,
Носи торбу, тешку као гвожђе.
Школски програм, налаже му тако,
Ал је носи, ни сам не зна како.

Сваки предмет по пет књига има,
И свесака, не зна шта ће с њима.
Маме, тате, прискачу у помоћ,
Домаће задатке завршава у поноћ.

Пише, црта, сече, учи, чита...
И тачно одговара кад га неко пита.
Мери и рачуна, претвара и броји,
Такође, с граматиком много добро стоји.

Иде ђаче, као војник гази,
Саобраћај густ, мора да се пази.
Јуре кола, бицикли, мотори,
Ето и са тиме мора да се бори.

По програму се убрзаном учи,
Да би се уклопило, дете муку мучи.
Школски програм, налаже му тако,
Мора све издржати, али не зна како.

Момчило Јањичић Момос, Инђија

КАО ДЕДА

Кад деда сипа воду из бунара,
пресипа бензин из хангара,
претаче у подруму вино,
њему, молићу фино,
нико никад не помаже,
отима из руку и каже,
тако, по стоти пут:
Остави, узет ћу прут!
Зато је и тешко малом Ноци,
док гледа млеко у великој боци,
воду у пуном бокалу, што стоји на асталу.
Тужно посматра, гледа, а хтео би да као и деда,
сипа, пресипа, претаче, с чашама око стола да скаче,
онда чује по стоти пут: Остави, узет ћу прут!
Зато он вришти и скаче, играчкама гађа маче,
И док се ваља по поду, прстом прети народу:
Пустите ме, хоћу ко и деда, па нека ме цео свет гледа!

Јулка Ерцег, Добој, Република Српска

СРПСКИ ПСАЛМИ

Био си божанског стаса,
пера, лика и гласа.
Живот си претворио у стихове
и они вечно реком и небом плове,
и носе непрестано наше снове.
Волео си српску децу, и целог света,
свуда где је дечија планета.
До последњег издисаја, траје
твоја љубав, којој нема краја.
Треба у животу радити,
а не лењ бити, време губити.
А када се руке оперу,
иде се на ручак и вечеру.
Све стих до стиха, а у
игри циха, циха, циха.
А живот је ритам, он је леп
онде поток, онде цвет.
Са тобом наша душа блиста
попут нашег драгог Христа.
Нека свака твоја твоја реч жубори
и да нам још дуго чика Јова
у српским псалмима говори.

Вера Александрић, Нови Сад

ОДЛУКА

Одлучио мачак,
у великој муци
да нешто учини
на мрачној улици.

Од како му маче
прегазише кола,
душа му је пуна
тешког непребола.

Није знао шта ће,
не може да спава,
не може да преде,
болела га глава.

Нигде никог нема,
око њега тајац,
одлучио да буде
саобраћајац.

Стајао је тако
по киши и сунцу
и дању и ноћу
са раном у срцу.

Своје лепе жеље
слао је Месецу,
да замоли кола
да не газе децу.

Бранка Тирнанић, Крњево

СКАКАВАЦ И МРАВ

Сусрете мравић један
скакавца зелене боје:
“Зашто друшкане скачеш;
ко сломи ноге твоје?”

“Ево, погледај ножице моје,
веруј ми, то није бајка.
Тако ходам, мравићу драги,
откад ме родила мајка.

Малени мравићу мој,
хоћеш ли ти мени рећи:
Да ли си спор због товара,
који је од тебе већи?”

Веруј ми скакавче драги,
товар је лаган као сламка.
Ја тако споро ходам
откад ме родила мајка.

СНЕСКО БЕЛИЋ

Снешко Белић, радост дечја,
стоји на мразу, као момчина.
Уместо капе - на глави лончина,
уместо руке - дуга метлина,
уместо носа - паприка црвена.
Док зимска хладна ветрина дува,
Снешко дечју радост чува.
Од јаког мраза коса му опала,
са леђа му бунда нестала.
Он се не боји зиме ни мрака,
већ оних дивних, сунчаних зрака!
И док се сунце са неба смешка,
нестаје белог дечјег Снешка.
Сад тужно лонац шапуће трави:
“На чијој ћу сада стајати глави?”

Душан Ковачевић Батуља, М. Радинци

ЛАКИ ОПАК

Мој Лаки је чуваркућа
Домаћа је раса паса
За чување куће
Он је прва класа.
Оштар поглед, биста ока
Промаћи му ништа неће
Кад појури хитрог скока
Ко побегне има среће.
За лопове ноћна мора
Рефлекси му к’о у тигра
Хитар као права чигра
Са зубима као игла.
Уши су му к’о радари
Кад не спава све ће чути
Ни за мачке он не мари
Нико не сме да га љути.
Ничега се тај не боји
Вучије је Лаки ћуди
Поред мене гордо стоји
Много га се боје људи.
Довољно је погледати
Тај поглед опаки
Сваки лопов мора знати
Двориште ми чува Лаки.

Миљана Игњатовић Кнежевић, Ниш

ЗМАЈ ЈОВИНЕ ПЕСМЕ

Песме су ту да све подсети
шта значи бити једно дете.
У срцу увек део нам снује
из кога дете провирује.
Као што јабука мирише с гране
мирис детињства у срце стане,
друштво ти прави у тужне дане,
док живиш са тобом увек остане.
Прве сам своје сањала снове
кроз дечје песме чика Змај Јове,
с “Булићима” се радовала,
с “Увеоцима” сам заплакала.
Ту свако “зашто” има “због тога”,
детињства део су мога и твога,
у њима истине животне има.
Јовине песме драге су свима,
а прва песма што децу спаја
увек је песма Јована Змаја.

Милица Пајкић, Смедерево

РАДОЗНАЛОСТ

Мали Марко своју баку увек нешто пита
Шта би друго, малечак је, не уме да чита.

Копа бака своју башту, а он јој прилази
Па све пази да јој неки цветак не погази.

А питања већ навиру, па га све то мучи
И хтео би одједном, баш све да научи.

„Што си бако том цветићу тол’ко воде дала?“
„Да би цветак преживео, душо моја мала.“

„Зашто бако сунце греје, што није заспало?“
„Па заспаће кад се смркне, пиле моје мало.“

„Птице лете превисоко, што не сиђу доле?
Шта сам ја урадио, зашто ме не воле?“

Па воле те срећо моја, ал’ се опет боје,
Да никад неће наћи родитеље своје.“

И тако се сваког дана питамо све више
Зашто некад сунце сија, што падају кише.

Докле ће бака знати, да му одговара,
Све док Марко буде мали и питања су мала.

Када Марко поодрасте, неће ни питати
Многе ствари, сам од себе, он ће већ сазнати.

Жарко Жак Марковић, Петровадин

ФРКА

На периферији мога села,
догодила се фрбка цела!
Ухватио меда миша,
на лицу места како пиша!

А мало више једног вука,
ухватила страшна фрка!
Имао је сукоб с' ловцем Петком,
погодио га једним метком!

У кокошарнику деда Илије,
ушуњале се две лије!
Ухватиле су по једну коку младу,
па се сада сладе у оближњем хладу!

Плашљиви зека у шумици дрема,
нема појма шта му се спрема!
Ловачки пси су дошли њему близу,
уплашио се да га не угризу!

Код комшинице Дане,
спас је нашло једно лепо лане!
А једно је несташно прасе
код чика Ђуре скочило са терасе!

Миљан Сандић, Пљевље, Црна Гора

ЛУКИН САН

Сањао Лука сан –чудесан.
Дође му на сан, неки лијеп деда,
А он збуњен стао – чудно га гледа,
Имао је малу браду и шешир на глави,
Благи осмјех, поглед лијепе нарави.
А онда чика се љупко насмијеша,
Збуњеног Луку стаде да тјеша:
„Добро драги синко знај,
Ја сам чика Јова Змај.
Имам споменик у Новом Саду,
Можда и улицу у твојем граду.
Немој синко да се плашиш,
Са мном можеш да се шалиш.
Могу да ти причу причам,
Или пјесму да испјевам,
Ја за дјецу свега имам.
Давно некад млад сам био,
Сву сам дјецу свијета волио.
Пјевао им пјесме и успаванке,
Све то добро знају и маме и баке”.
Овом добром чики Лука се зачуди.
Хтједо нешто да га пита.
Ал’ га мама за школу пробуди.

ТИХО НОЋИ

Тихо ноћи, моје сунце спава...

Јасмина Ан Јовановић, Крагујевац

ДНО

Не зовем те у своје немире
да ме походиш молитвену,
док призивам вечност давања,
и претварам се у осуђеницу бесемену...

Статуу несна, посуту буицом бола.
Непрекалемљену, жедну воћку белу,
која скрхана стреми ка већ усахлом врелу...

Спремну да усвоји васељенски мир.
Уздигне се до тебе, своје далеке звезде
и у лепоти стиха створи небески пир...

Не зовем те, да ти не реметим тиховање.
Сама са собом делим овоземаљско беспуће.
Замишљам, да само смо од погледа скривени
и молитвом умивени, чекамо на своје ускрснуће...

Обриси светлости су у окриљу таме.
Желим да те макар у речи изнова имам,
дам ти руку и спустим се на твоје раме...
Скривам се у песму нестварну и снену.
Покушавам да трајем и у себи познам жену.

Где су залутали лептири?
У свитању мирисне траве?
Где су расни коњи бели,
да ме некуд' из беспућа однесу?
Да ми се макар јаве?

Аца Јовановић, Ковиљ

ОПЕТ МИ СЕ ВРАЋА

Дођеш ми опет у сан, па ме мучиш.
Вадиш ми душу за све моје грехе.
И не знам шта бих, него да се предам.
И признам, крив сам, немам утехе!

За час се срцу преокрене време
И мисли да је у младости раној.
Осећа исто као некад давно,
а дрхти више него што је тада.

И опет дрхтим, рука ми се пружа.
Још увек сањам, а да и не слутим.
И груди горе, мозак ми се дими.
Јавља се она, најдивнија ружа.

Заспи, о заспи, моје срце бедно,
Она те воли, ал' је ниси вредно.
Заспи, о засни, од сад па довека.
Знај да те воли и на тебе чека.

Згази ме, згази судбо моја клета.
Угуши срце што под старост жуди,
за нежним бићем чије тровах груди,
Богињу праву, анђела мог света.

СУДБИНА РАДИ

Да ли се судбина опет мени јави,
Да ли ми анђео опет очи спали,
Да ли ми виле опет кичму траже,
Да јашу пољем заслужника свога.

Није ми жао што ми кичму траже,
иако волех без имало лажи.
Али ми жао што је не преболех.
И сад се враћа да ми нешто каже.

Оће ли она икад да ми дође
и скине јаде које срце вуче.
Ил' ће ми судба само слику њену
Дати да носим, да ми срце стуче.

Судбо, о судбо, ради, само ради,
Све што ми дадеш заслужујем право.
Како да грешке из младости платим
и опет будем срећан, луда главо...

Драгиња Миловић, Зрењанин

НАДАЊЕ

Испратила жути месец на починак свој.
Са њим сјајне мале звезде не зна им се број.
Наслушала крике птица а и сова хук,
песме пијаних свирача и шетача мук.
Осетила плач девојке поломљеног срца,
прекрила је руком уста па у себи грца.
С' друге стране смех се ори, љубав се дарује.
Поздрављала и махала сваком ко ме чује.
Али сунце се појави најавивши зору,
ја и даље чекам тебе, тужна, на прозору.
Остаје ми само нада да ћеш једном доћи,
а дотле ћу посматрати учеснике ноћи.

Теја Бранковић, Босански Самаб, Б и Х

ОБЕЋАЈ МИ

Као пијанац пиће у кафани
тако често пожели ме,
као шкртица своју пару
ни с ким не дијели ме.

Чувај ме као кап воде
што се чува на длану,
радуј се мени као сунце
што радује се новом дану.

Немој никад да ме оставиш
да сама проводим ноћи,
не дозволи да посумњам
да једном, можда, нећеш доћи.

Знаш да би моје срце
као од стакла пукло на двоје,
када би морало да остане
без љубави твоје.

Без твога додира, моје би тијело
било као ружа у касне јесени,
када би нестао из мога живота,
тада би nestало живота у мени.

Једино са тобом, ја сам жива,
само крај тебе могу срећна бити,
обећај да ћеш увијек бити крај мене,
да никада ме нећеш оставити.

НЕ ТРАЖИМ МНОГО

Не треба ми ништа друго,
само твоји врели прсти,
твоје усне на мојима,
док моје тијело за твојим вришти.

Да на мом тијелу
дугиним бојама шараш,
прстима свуд по мени
најљепшу музику ствараш.

У ритму љубави твоје,
у рукама твојим да се њишем,
тај сан да претвори се у јаву,
не треба ми ништа више.

Твоји прсти уплетени у моје,
твоје тијело спојено са мојим,
да живот осјетим у себи,
да знам да постојим.

У ритму љубави твоје,
у рукама твојим да се њишем,
тај сан да претвори се у јаву,
не треба ми ништа више.

Твоји прсти уплетени у моје,
твоје тијело спојено са мојим,
да живот осјетим у себи,
да знам да постојим.

Глорија Волф, Лазарево

ЋУТИМ

Био је ту на додир...

Могла је да удахне ваздух из његових плућа,
нешто његово да присвоји као дах живота.

Могла је да му украде поглед
и стави у онај чежљиви уздах,
сакривен у самотним ноћима.

Могла је као случајно
јагодицама прстију да му пређе
и загребе испод коже,
да осети да ли је има у њему.

Могла је...

Пожелела му је у себи
срећан пут када је одлазио,
јер сећање
још увек његов траг усана носи.

Увлачи се у своју бисерну шкољку,
затвара прозор душе, кап да не потекне.

Ћути...

Тина Илијин, Зрењанин

МОЛИТВА ЗА РАДОСТ

Љубав, вера, нада
радост, срећа, бол и туга
чудноватао сећања та.

А ја?

Сломљена, рањива, огољена, а потпуно обучена.
Обучена у снагу и осмех у љубав ћутањем
коју не смем да дотакнем, бојим се да не разбијем
ту кристалну магичну куглу, од најлепших снова.
Те очи, те чудне очи су удаљене од мене више него
пре.

Ова љубав у мом срцу
је бол која траје, која не престаје.
Тугу моје душе испуниле су ми очи сузама
мислила сам, време чини своје, али бол је и даље
присутна.

Плачем жалосно као мало дете
мој пријатељ, мој најбољи пријатељ
је тамна ноћ која грли моју душу.
Коме сам то одана?

Упалите свеће за мене, осветлите ноћ.
Веру у живот ми вратите!
У одећу среће ме обуците
стазом животне радости ме усмерите.

МОЛИМ ЗА РАДОСТ

да ме црна ноћ не прогута.

Светлана Стефановић Обрадовић, Горњи Ступањ

ЗАБОРАВИ МЕ

Опростила сам ти путовања
која су требала
наша да буду,
опростила сам ти
младост луду.
Опростила сам ти лугања
њен мирис
на твом телу,
опростила сам ти
њен руж
на оделу.
Волела сам те.
Опраштала ти све.
Сад волим неког
ко воли мене.
Заборави ме....

Бранислава Станисављев, Зрењанин

ОКО МОЈЕ

Ја живот гледам другачије од тебе,
за мене минути и сати не постоје.
Ја срцем грлим и душом љубим
а ти ми кажеш, ОКО МОЈЕ.

За мене сунце није само сунце,
ја рукама милујем дугине боје.
И месец и звезде живе у мени,
а ти ми кажеш, ОКО МОЈЕ.

Ја могу боса трње газити
у мени ватрене буктиње горе.
И могу се у пожар претворити,
а ти ми кажеш, ОКО МОЈЕ.

Никада ме нико није тако звао,
знај да није лако бити око твоје.
У погледу твоме, моје око би сијало
и никада не би знали
да ли су твоје очи моје
или су моје очи твоје.

НАЈДРАЖЕ МОЈЕ

Ноћас ћу да постанем лептир.
Тако сам одлучила.
Најлепши лептир,
којег си икада видео у животу.
И када заспиш, улетећу тихо
кроз прозор у твоју собу.
Нежно испијати нектар
са твојих усана,
осликати чаробне боје
на твојим уснулим очима.
А шта ако те чаробне боје
уђу дубоко у очи твоје?
Шта ако те својим додирима
поведем на најлепши лет?
Шта ако ти у душу уђем
и претворим се у непрегледне
пољане маслачка?
Па ти душа, као моја,
душа лептира постане.
На чијим уснама ћеш се
жедан росе пити,
да ти љубав заувек
у срцу остане?

Војкан Миленковић, Ниш

...

Негде између гроба и мене, шта би ти са светлом?
Случајно, упаљену за мене нагазићеш свећу.
Иловачом обликујем празнину замаха, скамењене
чежње и отимам
се за просутим временом у твоје пупку.
Сећам се да гласно једном смо се гледали.
Сећам се, ујед ми са твоје сисе бежи.
Сећам се, заплео нам се језик у језик, сред локве
неизговорених речи.
Успешна у потирању, да под хаљину подвукао ти се
пар спутаних ногу.
У наквашеном, постоји отпор, јер у огледалу све је
довршено
оглоданим чекањем, за после, када попуцају ти
брадавице
натечене, марамом што ти дадох подвезане,
насељене уздасима, плувачком сред усиреног
искупљења за грех.
Растуила си ми колена. Не ожилих те под покорицом
сасушених суза.
Нисам те умео небрањену на осами где јуче долази
ми уплакано.
Нисам те умео не покајану запет, уперен у твоју
утробу.
Нисам те умео наслоњену на ушећерену смерност.
Обогаљено, без ципела не обележен од сна бежим.
Сан у коме твоје груди читам. Стомак твој читам.
И твоје месо од зноја слано читам.
Руку да подигнем у мисао, да изједначим ватру и
пепео под прстима.

Има те посвуд. Твоја нага рамена до неба и коса црна
што сакрива ветар.

Да помириш мој камен, ватру што хлади са мојом
тамом о влажном ужету.

Накапао топли восак у подребарне празнине, јер под
кожом непостојан,
са горчином, на два краја, у два буђења не испросих
хаљине за тебе.

Никола Вушковић, Лесковац

ЖЕНА

Попут листа који на лаганом ветру тихо румори,
жена је титрај за човека, који њему подстицај створи.
Тај подстицај будио је у човеку сваку наду,
увек жељан, од ње да освоји прву награду.

А награде, увек су биле у свему разне,
неке су биле лаке, али и тешке, а неке попут казне.
Те казне многима направиле су тужну слику,
што су остале записане, кроз елегичну лирику.

Са речима сетним, казивали су многи о свом заносу,
сликали олује и буре, што су их шибале по поносу.
Беше човек коме гавран, био је црни симбол у тами,
зато што га вољена драга остави, у самоћи да чами.

Остављени многи, били су једнако или слично у
нади, свако ко се трудио, по доброј савести да ради.

Зато иза њих осташе бројни стихови као букети
цвећа, што занавек увели су, као и њихова
неостварена срећа.

Али за ту одабрану жену, можда није остао жал
велики, јер се она са песником, отисну на онај пут
далеки.

Отиснули су се они, на тај пут што сада траје
вековима, који ће њихова срца и душе, дуго да држе у
оковима.

А ти жено, једном када се родиш у новом свету,
тамо ће бити душа песника, што казиваће теби на
увету.

Да си њему само ти, најбољи стих у сваком сонету,
да са твојим подстицајем, задивите целу планету.

Цвијета Марковић, Беч, Аустрија

ДУША ЈЕДНЕ ЖЕНЕ

Не тражи ме,
Јер нећеш ме наћи
Тамо где одлазим
Иду најјачи,
На леђима својим
Нећу понети пуно,
Само животно бреме
И душу једне жене,
Можда ти се јавим
У виду лептира
Или најлепшег цвета
Ти нећеш знати
Да то сам ја
Да у његовом оку
Сијају моја ока два
А цвет кад пусти мириса траг
Шапнућу само био си ми драг.

Љиљана Миленковић, Лесковац

ПСИХО 2017

Ето – чудног ми осећаја
да ти праштам
а из дубине срца и душе
отима се дрхтај разума
да ниси биће из других светова?

Ти ми освоји срце
а разум баци у неразум
питалицу у незреле плодове
напора – без одговора.

У огледало гледам...
Очи моје као да ме гледају
очи твоје
Поверовах у љубав виртуелну
ал ми душа, болна, скрива
тајне непребола, виртуелних надања.
Не, није била могућа љубав та
човека и човечице из различитих светова.
Сурвала се љубав наша са највише литице
Опака лаж! Интерес обмана
најмрачнија вратоломија психе
бића са Земље или Урана.

ВЕЗУВ СА ИСЛАНДА

Често са тугом размишљам о нама
шта би било да се линије
путева наших, богоугодним речима
љубави неопрезности
развише од пупољака у цветиће.
Ветар расеја семена
кроз облаке по пољима.
Ливаде оживеше ко ћилими најлепших шара
О! Лепоте!
У данима опијени виртуелном блискошћу
са мирисом сафрана
под облацима се орила песма цигана.
Сунце обасјавало наша весела јутра
са виртуелног прозора
пуни нежности, планова, очекивања
до неочекиваних обрта!
Насташе облаци и црне кише у нама-
ко бомба
ко Везув са Исланда
Експлозија! Опече! Сажеже!
И прекри нашу љубав у страдања.

Дана Радуловић, Сремска Каменица

РЕЦИ

Реци љубави!
Којим стазама ходиш сада,
Док сутон убрзава кретње,
Док роса успављује свој сан,
У зеленој полеглој трави?
Реци љубави!

Твоје ћутње већ дуго ћуте
И муте наде моје,
Отупеле у чекању,
Избледеле у сећању.

Моји кораци ходе кроз ноћ
И ветар ме милује у ходу.
Ја тражим те, тражим свуд,
Срце би хтело теби поћ.

Кораци слажу сећање,
Мисао тражи свитање,
Глас твој је све даље
И све више те губим, знам,
Још понеки осећај,
Пробуди на срцу плам.

И ова ноћ ће да те слути,
Мисао о теби ће да ме буди,
У поноћ, кад завлада тишина,
Кад је моћ тајне, ту, близу срца,
Тајанствена и скривена,

А ја, испод сводова неба,
Тако мала, малена и цела твоја,
Са безброј снова о сутрашњем дану.

Реци љубави!
Куд твоји кораци ходе
И да ли те мисао и чежња срца,
Понекд мени воде?

Радосава Милатовић, Ниш

ТРАЖИМ ТЕ

Тражим те по пољима цветним
ливадама росним
идем стопалима босим
свуда где се сетим.

Тражим међ' житом
где се сазрело класје повија
а моју душу туга овима
у часу овом.

Тражим те крај реке,
што жуборећи тече
тражим опет неко вече
нема те, у просторе си далеке.

Тражим те у зраку сунца
што се кроз облак пробија,
учини ми се да твоје око засија.

Као да ме тјеши
погледом милује лице
са лица сузе брише.

Затрепери лишће брезе
дашак вјетра свежину просу,
као рука твоја милује ми косу,
а тебе нигде, а тебе нигде.

Аранка Киш, Суботица

СВИЛА

Волим додир свиле
Кожу ми покрива нежно
И само једно раме
Оставља откривено.
Твоје усне
Неме и вреле
На њу стављају
Пољупце смеле.
Рука ти лагано
Свилом клизи
Хладноћа страст сакрива
Која под њом живи.
Узаврели уздах
Из душе ти се отме
Док ме додирујеш
На уснама ти осмех.
Сијају ти очи
Види се да искрено уживаш
Полако усном усну дозиваш.
Тихи шапат свиле
И њен успорени пад
У нашој соби
За собом оставља траг.

ПРОПУШТАМ ЛИ

Пропуштам ли шансу
Да поред тебе будем сретна.
Има у мени страха
Старог једног века.
Имамо ли будућност
Или се само овај тренутак
Задовољно смешка,
Или би све то била грешка
Да није свих ових питања
Које ми се врте у глави,
Можда бих пре приметила
Да си за мене прави.

Живомир Мића Стевановић, Смед. Паланка

КАД ПРОЛЕЋЕ СВЕ ЖИВО ПОКРЕНЕ

Ти ме пратиш као сенка моја
прејака је драга љубав твоја,
дал' ћу моћи ја тебе да пратим
и за љубав, љубављу узвратим.

Кад пролеће све живо покрене
планиро сам да дођеш код мене,
да живимо вечно у љубави
стално су ми те мисли у глави.

Колико ће тада среће бити
не могу песмом описати,
убеђен сам да ће потрајати
све до краја док ћемо дисати.

Ако на то и ти будеш спремна
дођи одмах немамо времена,
да нам љубав наша срца лечи
да нас нико у томе не спречи.

Да нам здрава срдашца остану
да дижемо нашу омладину,
са ћеркама и са синовима
да се с њима подичимо свима.

Тања Ајтић, Ванкувер, Канада

ПОЗОРИШТЕ

Сама, видљива и истинита, у позоришном чину играм.

Као учесник у неком догађају: „Схватам да је за напредак човечанства од нарочите вредности разума и сталан је утицај човечијег знања и хтења на културу и живот уопште.”

То је етички захтев да човек мора да доспе до потупног самосазнања и самосталности.

Стављам се у дејство, као неко ко има инструмент, који бележи промене у јачини сунчевих зрака и мери електрицитет, што га у кристалима изазивају светлосни или топлотни зраци.

Мој позоришни комад је у једном чину.

Ја сам само глумица, у истини и спроводим у дело остварење садашњости

и стварности важност данашњег догађања.

Схватам да је суштина душе доживљај свести и који је на дневном реду, а односи се непосредно на данашњицу.

То је жива сила и актуелна енергија и оштрина, која спарују и везују два по два, тебе и мене.

Као заустављање крви притиском крвног суда металном иглом

и као лечење болести код Кинеза и Јапанаца где се у оболело место забадају игле.

Ти си тачан и исправан и ја слушах твоја предавања о науци.

Нарочито истакнути један глас, твој или неку твоју реч.

Прихватљив, делујеш у добри час, а ја добијам жељу
да одједном сликам
крила Албатроса, велику белу морску птицу која
наговештава буру.

Спуштена је завеса а ја желим да ти кажем нешто
једноставно: волим те!

Авдулах Рамчиловић, Линц, Аустрија

ЖЕНА ИЗ МАШТЕ

Кад би се свијет опе тстварао
И кад би ме свевишњи упитао
да створи жену мога живота,
вјеруј ми, вољена, ти би била та.

Твој осмјех благи и очи миле,
златно ме сунце из њих грије,
то тијело згодно и косе густе
заносне дражи души ми пуне.

Те груди бијеле, њежне и младе,
Срце и тијело милином сладе,
куд год идем на тебе мислим,
срце ми кô пиле за тобом дрхти.

Због тебе, вољена, свићу зоре,
На твоју љубав мирише море,
љепото, љепша од сваке баште,
жено, богињо, из моје маште.

Споменка Денда Хамовић, Београд

ПУСТИЊСКА РУЖА

Сплетене скрива поноћ нам сене
Али сев светли из вреле зене
Док будиш струне страствене моје
Музиком тајне из душе твоје

Певају, лебде, звезде ћудљиве
Од искона уз ноћни плес живе
Плешемо немо, пламно, полетно
А месец шара тела нам златно

Крв узаврелим струји жилама
А звездано бди небо над нама
Док жар дамара лије и пршти

Пустињска ружа расте у машти.
Расцвале лати немирне сене
Песма је тајна несане зене.

IN VINO VERITAS

Капи кô рубини зрцале се зреле
Расцвета им рујни Божји нектар груди
Жедне усне пију, жеље се преплеле
Из чокота сласти семе страсти буди.

Руде пламте плоти, цветају опојне
Бујни буке непца и усне помами
Плете венце лозне немир мисли тајне
И заигра грешно – еха миље мами.

In vino veritas ниже страсне сате
Из капљица лију, компонују игру
Омамљена тела кô сунцокрет прате

Предају се жарна рубина таласу.
Рефлексија сија и заврти чигру –
Вир винске истине звездицама засу.

Оливера Шестаков, Београд

ДА МИ БУДЕШ И РЕКА И ОБАЛА

Насликај ми речима
сутон и залазак сунца тих,
у равници плодној,
са безбројним погледима
сунцокрета жутих.

Донеси ми са стихом
мирис Дунава за доручак,
у рано јутро златно
и плаво у исти мах,
загрли ме погледом,
што одузима и реч и дах.

Да знам да си ми
и река и обала,
када жеље ми се дају
у незадржив бег,
да будеш ми
и равно море
и брег.

Игор Станковић, Нови Сад

МИРЈАНА

Мала шкорпија увукла се под покривач снени
Искричаво овлажише ко лешник крупне очи
Разум у заноса трену емоцију запроси
Јарко космосом горе бакље, чак тридесет и три
Алгоритам тријумфа расу јој се свуд по коси
Нагонски близанце у финој постељи заточи
Абдицираше месец и звезде у корист жени.

Љиљана Фијат, Нови Сад

БЕЗ ДА СИ ИШТА УЧИНИЛА

У Београду има много жена, на Азурној обали има
много жена,
ал' само си ти она која је дошла у моје срце и душу,
без да си ишта учинила.
И не чух ништа до своје крви када сам ти дотакао
дланове,
као да сам ти љубио очи, говорио топле речи,
јер ти си ми донела васцели свет са својим свечаним
ударима.
Љубав се не може објаснити речима!
Врелина љубави је највеће искуство! Она привлачи
праве људе.
Упознати тебе, значи срести радост због које дрхтиш
у по бела дана.
С тобом сам стајао и причао у предворју хотела.
Толико сам желео да те загрлим, милујем, љубим.
Но, стандарди понашања и васпитање нису
дозвољавали.
Од тада па до данас мислим на тебе, имам велику
чежњу за тобом.
Не мислим да можемо бити заједно.
Ја сам сам, ти ниси сама. И километрима си далеко.
Престао сам да ти пишем.
Жудим за тобом, сањам о срећним тренуцима с
тобом.
Туга је део љубави, али ако без ње постоји, онда је то
патња.
А ти си моја чежња и љубав је моја бол.

Милован Мићо Петровић, Смед. Паланка

ДУШО МОЈА

Душу танану као свила
Срцем дарујем мила.
Жељом пожуде, воље,
жедне усне моје;
Нескривено, сладе обоје.

Искра, буктињу распали
погледи срећом заблистали,
у животномом загрљају
снови благословише јаву,
бели анђели нас чувају.

Заносу мирисне љубави
цвет мој си узбрани,
негован, да не свене,
Душо моја, ја ћу те звати;
Знај, ДУША ЈЕ ДЕО МЕНЕ!

Иван Букинац, Нови Сад

ВИШЊЕ ЦВЕТАЈУ

Застадох
Окренух се
Погледах.
Ноге ми клецају
Стрепња трепери
Магли се поглед.
Лаганог хода
Једна жена
Усамљена шета.
За њоме
У њој
Покрај ње.
Вишње цветају
Сањива јутра кишна
Обале, пучине, даљине.
Застадох
Окренух се
Видех.
Па уздахнем
Ћутке и чекам
Нови дан
Продужим даље

Будимир Ракић, Београд

ТАЈАНСТВЕНА СИ...

Тајанствена си кô тишина ноћна, –
А лепа и слатка кô висина неба!
Моја чежња – то је твоја љубав моћна.
Ти си све оно што моја душа треба!

Твојом љубављу душу ми напајаш –
Срећом, радошћу и надом!
Тако нас, вољена, у вечну љубав спајаш
Љубављу искреном, чедном, пред људима и Богом!

Мојој љубави величину значиш,
Јер ми нежношћу љубавну жеђ гасиш.
Твојом љубављу на мене кô јарко сунце зрачиш
И кô свемирски магнет ме привлачиш!

Твоја љубав неизмерно ми треба
Кô насушна кора хлеба!
Ти ми пружаш све што ми срце блажи
Зато те моја душа непрестано тражи!

ТЕ ТВОЈЕ ОЧИ...

Твоје очи преда ме бануше пуне сјаја, блеска,
Кô да их сам Бог у трену створи!
Сијају кô два сунца небеска
Лијући на ме огањ несагорив!

Те твоје очи прелепе, сјајне,
Осветљавају ми пут, воде ме стазама лепог!
Ја сам сужањ њихове лепоте бајне,
И тој њиховој ватри покоран сам слепо!

Дивне очи твоје блистају кô два јарка сунца!
Када њихов мистични сјај усред дана гори
Чак ни сјај сунца не може га угасити!
Тај њихов сјај срце моје кô мора мори!

Твоје прелепе очи, мила, и њихов мили глед
Отопио би свих галаксија лед!
Дошле су, појући буђење љубави у мени,
Вечне звезде твоје, чији пламен сунце не засени!

Пламенка Ђого Вулић, Београд

ЗВЕЗДА ПАДАЛИЦА

Шапат гласни лахор носи,
заноси су кратка века,
кад прах звездан бисер проспе,
знам волети испочетка.

И док молим – остави ме,
шапат срца у рам стави,
ја постадох сјај у оку,
пала звезда сад у трави.

Подигни ме руком својом
да ме корак не погази,
ти на мене сада пази.

Сијаћу ти сјајем тајним
док у руци ти ме чуваш,
волећу те љубом трајним.

Младомир Кнежевић, Пожега

ЖЕДНЕ

Цвеће моје баште
одавно је она,
при сусрету увек
зазвоне сва звона.

У постељу зове
тело њено дивно,
да будемо једно
и лудости чинимо.

У љубавном чину
и то ноћи целе,
да зној купа тела
због љубави вреле.

Која нас опија
као шампањац слатки,
када се деси крај
изнова навратим.

Реку њене љубави
право према мени,
за Барбаром срце
и душа ми жедне.

Златка Пупа Фрајзман, Лендава, Словенија

КО СИ

Ко си, где идеш ?
И је си ли, то Ти ?
Из даљине света и света даљине
Тачно у дубину мог срца
Нежно попут клавира,
Тек из сна нежне виолине.

Нежан је тренутак и реч што корача Теби
И пење се опет Теби.

Е кад би била.... и јеси... нежна реч.
Дарежљива буди и јасна .
Повежи стране света,
Препознај претка што одавно тражи свој....
И сад га кроз мене тражи... нежно шапуће.

Милица Пајкић, Смедерево

ЧЕЖЊА

Зашто ме остави
У ту суморну зиму
Кад и врапци на прозор ми слећу
Тражећи топлину?

Зар моја душа више није топла?
Зар су године учиниле своје?
Па кад си толико провео са мном
Зашто сад тражиш боље?

Мени је само крај тебе топло
Сигурност налазим у твом загрљају
Кад си крај мене срце ми пева
А бриге бледе и нестају.

Врати се док имаш коме
Врати се док имаш где
Без правог гнезда, без праве топлине
Знај да узалуд је све.

А ја ти нудим све што је моје
Моју душу и моје очи
Ал' ако за мене љубави имаш
С' тугом те молим, немој ми доћи.

Радослав Фелбапов, Нови Сад

САЗВЕЖДЕ МОЈЕ

Ти си моје привиђење
Ти си звезда која покреће сазвежђа.
Ти можеш све:
Да покренеш океан,
Таласе мора у пену да претвориш,
Ти твојим погледом
Можеш мрак да растераш,
И да ме у твом сазвежду
Трачком светлости обасјаш.

Ти имаш радост даривања:
Да спустиш дар на свој длан
И несебично делиш свима.
Ти си моје сазвежђе
Све се око тебе окреће.
Дозволи да у том оку сагледам себе,
Сагледам тебе, звездасту у себи.

ЗВЕЗДАСТИ ОСМЕХ

Хоћу с тобом
Звездастим небом
Да полетимо у наше небеске снове;
Да заједно узлетимо твојим небеским сазвежђем
звездастим осмехом растерамо таму галаксије
Твој осмех је као звезда која се рађа .

Када се насучем на животне плићаке
Твоја звездана светлост
Је мој светионик и лука спаса.

Не остављај ме без осмеха свог
Јер њиме мене и звезде покрећеш
У твој осмеху сазвежђе светлуца

Ти си моја стварна најближа звезда
Уз тебе непрестано треперим.

Милан Бурсаћ, Београд

ТИ И ЈА

Сличне смо судбине и ти и ја
Сунце нам јарко премало сја
Самоћа спутава наше врлине
У сивилу овом душа нам гине

Време нам није на нашој страни
Усуд нам срећу жељену брани
Дани нам беже да се не врате
Само проблеми помно нас прате

У мене страх је велик ушо
Има ли наде, питам се Душо
Да нам се љубав ка небу вине
Или да, немоћна, заувек мине

Тис и у мислима и свакој речи
Твоја ме нежност рањеног лечи
Кад ми се јавиш блажиш ми тугу
На кишном небу откривам дугу

Прође нам јесен долете зима
Времена за срећу још мало има
Наша се нада топи све више
Напољу снежи и ветар брише

Ана Жигић, Н. Београд

КАДА МЕ

Освануће јутро,
тражићеш погледом
познату сенку...

Нечија сјајна коса,
изазваће у очима твојим
неиздрживу бол...

Погледом твојим,
као оштрицом мача
сећи ћеш мермерну плочу...

Скупљаћеш крхотине живота,
лед ће почети да се топи
а крв ће да прокључа...

Зној ће ти облиати чело,
љуте сузе окупати лице
срце болети немилице...

Једног дана,
када ме не буде било...

Миомир М. Лакићевић, Јагодина

ПЕСМА ТВОМЕ ЛИКУ

Ти си, Драга, сваког трена узвишена,
И лепотом својом, к’о Бог поред мене,
Анђео једини била злих времена,
Нељубљени бисер и сјај лепе жене.

У луци си мојој била једне ноћи,
Красиле те дражи и цела лепота,
Заштићени драгуљ и у мојој моћи,
Ти, царица била, а ја твоја грота!

Зато, ево, пишем песму твоме лику,
По папиру шкрипи перо од љубави,
Шкрипи перо – пише песму, не велику,
Само колк’о да ме њоме опорави.

Ти си душо, моја, сва светлост пролећа,
Ово је из песме, мислим, редак пети,
Да си ми од Бога послата ко срећа,
К’о једна једина на целој планети.

Перо ме навикло да ти пишем име,
И да га у строфе сенчим и милујем,
Да у песмицама свима, оно би ме,
Хтело да још сањам о теби и снујем.

Песмо моја лепа и пуна јецаја,
Буди ниска златна и на њене груди,
Мани се свих патњи, мани се очаја,
Буди светлост моја и светлом пресуди.

ПЕСМА НОВА

Ево, опет пишем песме,
Шарам пером мила слова,
Чини ми се, да се не сме
Прећутати песма нова.

Песма златна крили крила:
Један осмех ме измами,
Оне, што је пре ту била,
Кад смо на трен били сами.

Затим свитну – оста осмех,
Да у мени плете нити,
Реците ми: је ли то грех
У песми се од ње скрити.

Да је песмом чувам драгу
По ходању и речима,
У очима светлост благу,
Чини ми се, божју има!

Песмо моја кад окрилиш,
Пронађи је међу свице,
Место мене да је грлиш,
Јер је светлост њено лице!

Ненад Јокић, Хјустон, Америка

НА КРАЈУ

Шта човеку остане на крају,
кад највећу љубав испрати са грехом?
Да потражи души мира, у туђем загрљају,
и да право лице скрије са лажним осмехом.

А време ко време, лечи сваку рану,
ил' бар тако кажу, они који воле,
да утеху нађу у нади и дану,
када ће те ране престати да боле.

А престати неће, бар никада сасвим,
јер љубав је цвет што никад не вене,
и даље ће гласом дубоким и јасним,
одјекнути име само једне жене.

Често сањам твоју дугу косу,
како својом руком од ветра је браним,
сањам како љубим усне у заносу,
док топлином твога срца своју душу храним.

Имао бих теби доста тога рећи,
ал', речи су некад боље кад се ћуте.
Може, кажу, човек преко свега прећи,
ал', шта је вечност за неке минуте?

У песмама својим, не спомињем ти име,
ал' у свакој можеш препознати себе,
живот ипак нису стихови, ни риме,
речи некад мало, ил' ништа не вреде.

Надица Илић, Београд

ПРОЛЕЋЕ У МЕНИ

Љубављу будиш пролеће у мени
ствараш изворе и подстичеш птице
да ми најлепше песме поје
песме љубави.

Мили, воли ме јаким жаром
нежно и тихо,
јер ово пролеће је за нас
једнако опстанку наше љубави.

Буди у мени љубавне осећаје,
орошавај сваки мој осећај,
грли ме јако и нежно
као река своју долину мира.

Пролећно бдење и дрхтаји среће
улепшавају ливаду пуну цвећа
у којој се смењују цветови
разних боја и величина
обасјани Сунцем и
топлином наше душе.

ЗМАЈЕВА РУЖА

Срећи нигде краја
у љубави Змаја.

Душу му разгаљује
ружин цвет од вољене жене.

Змај би да полети као птица
са крилима препелица.

Умирује срце које снажно куца
са латима и мирисом љубичица.

Змајева љубав велика и јака
обгрли драгу као пупољак
ружиног цвета.

Марина Тот, Панчево

НИТ

Између сна и јаве,
на рубу постојања,
умишљене слике
из обриса сении зраћају.

Као кандила усред тмине,
зеницом лелујају.
У погледу рањене срне,
најдражи лик обликују.

Кроз шапат сени,
у магични круг се тоне,
у којем, запис твог имена,
дугиним луком вијори,
путањом успомена.

Глас разума се брише.
Време престаје да дише.
Између непознатих светова,
узалудно стоји.

Једино што, још постоји
и чудесном ме снагом напаја,
је преостала злаћана нит,
која ме одувек, са тобом спаја.

Олгица Маринковић, Земун

ПОБЕДНИК

Вашар. Комешање расположеног народа и свакојаког шаренила. Непрекидни потоци заинтересованих куљају са свих страна. Никако не треба пропустити чуда која се могу наћи на оваквим местима. Руксаци пуни знатижеље и добре воље, у рукама кесе набрекле од јефтине робе. Осмеси на лицима. Умазана ушећереним слаткишима, полуотворена уста у ишчекивању. Обавезне наочаре за сунце. Иза штандова уморна лица трговаца са намонтираним услужним изразима, спремних на захтевне, хировите и вечито незадовољне муштерије. Највећа гужва се прави око фонтане смештене у самом центру вашаришта. Грандиозна, озидана скоро до висине струка, испуњена водом метално плаве боје. Из самог средишта уздижу се фигуре некаквих водених бића исклесаних од вештачког камена. Млазеви воде изливају се из ћупова постављених у подножје необичних безглавих бића. Наместо ногу преплићу им се дебели змијолики репови покривени крљуштима. Пловне кожице спајају прсте на рукама испруженим у безнадном ишчекивању. Капљице се преламају и праве необичну игру сенки по њиховим телима. Као да ту не припада, из воде се уздиже дебели метални стуб са минијатурним постољем на самом врху.

Одједанпут настаје гужва испред фонтане, посетиоци се тискају околу и ја не могу да им се одупрем. Стојим по страни и пратим њихове погледе. Жамор се утишава, чује се покоји уздах забринутости. Пропињем се на прсте и угледам њега. Сишао са старе избледеле фотографије, толике

године љубоморно чуване. Витак, затегнутих мишића, самоуверен, насмејан. Спретан као пума, пентра се уз клизави камен. Његова снага и храброст сеју страх од кога му се покоравају и узмичу зле силе. Прихвата се једном руком за стуб и у трену стиже до врха. Смешта стопала на мало постоље. Погледом шара по гомили, тражи ме. На дневном небу пали се безброј звезда и ја знам да оне због мене трепере.

У напетим тренуцима тишине, издваја се нечији глас: „Ово никад нисам видео!” На импровизованом трапезу, одлучност урезује бору у лице покретне статуе. Раширене руке, усправни став на ножним прстима, пума се претвара у ластавицу, удах и очаравајући лет који траје краће од једне секунде. Тренутак вечности ухваћен у сновиђењу. Дивим се непоновљивом доживљају. Осећам плиму, енергију, дамаре тријумфа. Чујем кратко „плас”, видим беласање стотине капљица и израњање победника. Вода се повлачи у корито фонтане, а он израња са осмехом, оним најлепшим. Шаље га кроз гомилу и кад је сигуран да је дубоко у мом срцу, поносан и задовољан, враћа се у свој свет избледелих фотографија...

Драган Вилић, Фермвил, САД

КРИСТАЛНА МЈЕСЕЧИНА

Кад клонула бол
кроз лутање сања,
мјесечина кристална
по небу одзвања,
њене вреле усне
у помами се грче,
док вјетар са сјевера
хучи и јауче...

Носачи јаука
кроз прозоре вире,
титрају у сумраку
и плачу даире..
бедра јој се стежу
у страсти, помами,
кроз вене јој грми,
олујни цунами...

Мирис мошуса
у капљицама зноја,
јастук ће натопити
и капљица која..
т'јело се одморити
после грча сласти,
ум сретно опијен
сновима напасти..

Сања Манчић Алексић, Смедерево

ДОБИ

Знаш ли ти да ноћ нам хита
да се скрије ту у скуте
сваки откуцај за тебе пита
жеље потајно броје минуте?

Ти сенка ниси, сенка ми буди
одавно те нисам ни погледом такла,
дрхтај те зове сваким треном
да најслађи немир гледам
а ја се не дам, ни сну се не дам.

Дођи, довилени, драго мени
мило моје, смело врело
жар ми кроз вене кључа
И дно стомака као дно врча
за тебе пита, ка теби хита.

Оком те тражим, ту на врх стиха
руком те вајам ту подно крика
као вино да те пијем, руб чаше буди
ту одакле жеђ гасим
спусти усне, баш ту ме љуби.

Мило моје, да те скријем у недрима
и успавам шапутањем,
да упамтим длановима
и ушушкам међ' бедрима
где те ставим, заборавим.

Матилда Јанковић, Ћуприја

СУНЦЕ У ОЧИМА

Игра се шапат мојом улицом
Као случајно
Плаветнило неба ми се радује
Мази ме додиром
Издалека
Грожђе ми носиш оно најслађе
Чокоти дрхте од љубавне агоније
Како би да се стопим у теби
Виноградару љубавних завета
Чаробни пехар Дионисовог напитка
Пићемо ти и ја
Са усана капљице сладострасног вина
До Божанских висина и рима
Вино је као љубав и љубав као вино
Сунце у очима смо једно другоме.

НА ЉУБАВНИМ ШТИКЛАМА

Чипкано небо
Смеју ти се очи и чело ведро
Облаче ме у сигурност.

Одсутан си као бајаги
А са мном сваки час
Љуби ме, љубљени
Надокнади изгубљено време миловањем
Крени од почетка
Као да ме видиш први пут.

Позови ме ако смеш
Смисли ми смешни надимак
Кажи како смо Лаза Костић и Ленка Дунђерски
Ана Карењина и гроф Вронски
Дантеова Беатриче
Води ме вечерас међу звезде.

Пристајем на твоја обећања
Ето просипам себе по теби
Не тражи изговор
Да, млечна светлост сам недирнута
Све може се, кад волимо се.

Шпејтим Сојева Соле, Београд

ГОДИНА ТА

Сунце зађе па се појави,
свањива, па дође мрак,
пун месец сија, нестане,
пролазе дани, ноћи, недеље и месеци,
године и године, нова дође,
али година та никако,
остала је тамо у самоћи,
без померања, остала је иста,
у страху и без наде.

Да, година та,
у којој си била ти,
у којој си нестала,
и никада се ниси јавила,
велики си траг оставила,
година та никада више,
никада није пролазила,
тугу и бол саставила.

Тебе још нема ни у једном дану,
нема те барем једне ноћи,
само ишчекивање, ново искушење,
жудња и жеља за тобом неће проћи.

Мислим да ће и моја машта нестати,
а година та заувек тамо остати.

У СНУ ТЕ ЖЕЛИМ

Ти си мила, ведро и чиста,
желим твој осмех увек у близини,
сваког дана остајеш иста,
за своју лепоту никако не брини.

Замисли, у сну те желим,
да те само сањам и сањам,
са тобом да се веселим,
буди ту, немој да те гањам.

Од првог мрака,
до првог сванућа,
да жеља твоја буде јака,
без икаквог осврнућа.

Ја не знам, да ли си у другим стиховима,
сигуран сам да свако воли да те сања,
да твоје очи буду у њиховим сновима,
ал' знај, сада те има песма моја сјајна.

Мимица Костић, Лесковац

ОДГОВОРИ

Можеш ли да са мном
слушаш траву како расте,
да ћутањем кажемо све,
да у царству тишине
будеш мој гост ?
Можеш ли да са мном летиш
на крилима ветра,
у месечевој кочији
будемо срећни,
да плешемо са звездама,
да пролетимо испод дуге ?
Можеш и желиш ли ,
љуав да поклониш
и на дар примаш,
пољупцима покриваш ми тело,
миловањем огрнеш,
загрљајем ме штитиш ?
Можеш и желиш ли,
да будеш моја лука
а ја твој једини брод,
моје сунце а ја твој зрак,
мој извор а ја твоја вода,
моје тело а ја твој живот.
Кажи!

Слађана М. Пуповић, Флорида, САД

НАЈДРАЖИ МОЈ БИСЕР

Када је дажд по души ромињао,
Бисерним капима
Сам те купала,
Мјесечином повијала,
Појила мирисом плаве горе,
Од облака ти колијевку правила
И звијезде у ђердан низала
Да ти свијетле.
Ноћима те на груди привијала,
И успаванком грлила до зоре.
Сунчеву свјетлост ти даривала
И љубав у срце узидала
За све будуће дане.
У зјеници ока те скривала,
И чекала
Да море изњедри бисер
И спусти
На моје длане.

КРАЈ

Није крај кад срце престане да куца,
Нит нестају тада све његове мјене.
У бескрају оно куцаће у нама,
Док по небу наше вијоре се сјене.

Није крај кад душа ко пепео згасне,
Скрхана од бола и кад дуго чека
Један осмјех драги да јој срећу врати
И загрљај њежни вољеног човјека.

Није крај кад суза потече из ока
И бисерјем њежним ороси нам лице
Крај је ако никад не спознамо љубав
И ако нам вјечно буде празно срце.

Биљана Савић, Велика Плана

АКО МЕ ТРАЖИШ

Ако ме тражиш?
Наћи ћеш ме
где је све почело.
У сећањима
где још живим,
укорењена без заборав.
У погледу
где Сунце слика
сваки покрет твојих руку.
У радости
која је без граница
у делу твога срца.
Вођена
да ти припадам
постојаћу свуда.
Све док глас допире
ход достигне
осећања пристигну.
Ако ме тражиш
наћи ћеш ме.
Постојим.
Сакривена
од погледа и времена.
У твом срцу .
Љубав!

Миљана Игњатовић Кнежевић, Ниш

У НОЋИ

Приђите сени, приђите ближе,
седите са мном за мојим столом,
туга је овде једина друга
где седим сам са својим болом.

Некад се овде орила песма
и смех и прича у исто време.
Сад само бол ме упорно прати,
самоће своје ја носим бреме.

Изгубио се и одјек смеха,
нестале све су нежне речи.
Док лечим друге што болују
ко ће то мене да излечи?

Само латице осташе суве
нечег што букет био је цвећа.
Сред душе моје сад јад се скупља
ту, где је некад цветала срећа.

Приђите сени, соба је празна,
сем вас и мене никога нема.
Правите друштво ономе ко се
да буде као и ви спрема.

У хладној соби још гори свећа
покрај његовог клонулог лика.
Исписан папир сведок је неми
- сени су дошле по песника.

Милијана Јовановић, Ниш

СЕТИ МЕ СЕ

Кад ово лето прође
и однесе наше песме,
ми ћемо бити одрасли
молим те, тада, сети ме се.

Ја нећу бити далеко,
ново лето смеши нам се,
нећемо више бити деца
молим те, тада, сети ме се.

Нећу заборавити неспретни
први стих из твоје свеске,
били смо деца из прве клупе
молим те, тада, сети ме се.

Украо сам први пут цвет,
а знаш да се не сме,
ти си ме пољубила у образ
били смо деца, сети ме се.

Ружена Краћица, Падина

ЗОВ

Дођи ако ћеш тајанствено моћи,
Под окриљем таме у осаме,
У медене ноћи,
Што разблудношћу маме
Попила сам чај од рузмарина
И вино од купина,
Чула су затегнута као струне,
Тело чека додире гудала – виолине.
Тело под утицајем топлоте се шири,
Чекање нестрпљивошћу узрујава,
Тело као код Наге Маје распири
Страст што клоне и изнова васкрсава.
Зашто се љубав за срце везује,
Кад се у глави све одвија и повезује.
Зашто би љубави биле црвене боје,
Онда за далтонисте ни не постоје.
Нико не може оног другог да криви,
Ако љубав не опстане, не заживи,
Срцу се командовати не може,
Двоје се или сложе или гложе.
Одгонетнућу загонетку једног дана,
Кад љубав у мени распевана
Буде произвела најлепше звуке,
Кад свираћемо у четири руке.

Бошко Барјактаровић Калудранин, Радичевић

ДАЛЕКО ЈЕ ОНА ОД МЕНЕ

Љубим те додиром погледа
Милујем осмехом скривеног пољупца
Откуцајима срца дозивам.
Грејем твој драги лик зрацима сунца
И сву те имам,.... док снивам.

Течеш ми уздасима кроз вене
Рањаваш мир душе времешног поете.
Корачам полуснен и заљубљен
Мирису Рајске баште, напупели цвете
Из морских дубина,.... ти бисеру загубљен.

Ти си господар распламсале маште
Ја роб сам твојих очију шарма чаробног
И тела чији ход исплетен је од уздаха.
Груди топлих и једрих, и струка заносног
Тако жудна и мека,... као кошута плаха.

Њена је младост к'о сунца сјај, а ја већ мрем
Далеко је она од мене... и да смем.

А ЈА ЈЕ ВОЛИМ

Она очима колута, и сав излудим од погледа тог.
Она покретима дозива, као плач кајања – К’о разум
махнитог.
Застане ношена дивљењима и само одагна ме од ње,
Онако дрско... оком, а ја је волим... а ја је волим!
Тело обучено у невиност... бело.
Знам да под прстима додира се топи – и усне,
Што подрхтавају, посуте пелином и свилом... и сном.
Кад’ ходи кораком одиве, ех милине... све мирише
На топлине и уздах...а у мене ни да погледа.
А ја је волим... а ја је волим!
Понекад застане на кратко... плашљиво, и све лепоте
Рашири на тле, баш као небо звездани плашт, а ја
Сетан и сретан помислим- Ах,... добро је, дај шта
даш,
Од ње тако небеске и свете и то је доста да патњу
утиша
Док сваки покрет њен срце ми слама.
А ја је волим... а ја је волим!
Ноћ пред разочарење,... и смрт можда. Никако да
Сване нови дан. Зора љуби пропланке... кад ево ње
На крошњама среће са другим.
Онако крхка и плаха са ногама дугим.
Дарима... погледом топлим
По први пут да наду ми животу да.
Ко зна... срећа понекад зажмури на крају сна.
А ја је волим... А ја је волим!

Виолета Пенић, Дубље

ЧЕКАЈ МЕ

Потражићу те тамо
на најскривенијем месту,
тамо далеко где се Месец
одмара од бдења ноћи.

Потражићу те у кривудавим
стазама које воде до границе
неба.

Потражићу те иза осмеха
препланулих боја новог јутра.
Знам да ћу те баш ту пронаћи
на оној клупи направљеној
од снова наших дана.

Чекаћеш да се појавим уз
песму зрикавца, да ти донесем
лепезу неких нових маштања.

Ивана Зајић, Врбница

ЗАЛАЗАК СУНЦА

Марина се пробудила у седам сати поподне. Требало јој је читавих пет минута да схвати да се налази у хотелској соби број двадесет седам на трећем спрату. Још је била мамурна од пута и није одмах приметила поруку на столу поред кревета. „Отишао сам по новине и цигарете”, писало је. У соби се осећала спарина и загушљивост, те она, пре него што оде до купатила да се умије, отвори прозор и намести кревет. Опазила је поруку тек кад је поново ушла у собу.

Уздахну двапут и, седнувши на кревет, поче да претура по ташни, тражећи несесер са шминком. Извадила је огледало и следећих неколико минута забринуту посматрала боре око очију, покушавајући да их прекрије пудером у праху. На крају невољно пређе седефастим ружем преко танких усана и изађе из собе.

Лифтом је сишла до рецепције и најпре збуњено осмотрила околину, а затим изашла на улицу, вукући танка стопала по прашњавом путу. Хотел у којем су одсели налазио се на око две стотине метара од плаже. Марина је тек на тренутке, кад би утихнула бука са улице, зачула благи шум мора. Пошла је у сусрет отвореном мору, омамљена његовим мирисом и тихим хуком уморене воде. Туристи су се већ враћали са плаже, носећи лежачке и сунцобране под руком. Дивила се њиховој препланулој боји, коју су поносно показивали на босим ногама и нагим раменима. Неки се још излежавају на песковитој обали док су им

сунцобрани већ склопљени, јер се сунце уздигло високо изнад обале.

Марина седе на клупу поред обале и поче да разгледа околину. Изнад усталасане воде прхну галеб и вину се ка ужареном небу. Посматрала је плави свод кроз иглично грање оближњих палми. Та усијана лопта изнад нас представља извор живота, а посматрати њено разливање изнад мора у сутон прави је доживљај. Природа у себи скрива много чари, а оне су најлепше кад им се својим чулима приближимо у друштву вољене особе.

Време за вечеру у ресторану је од седам до девет. Марина још није знала где би Никола могао да се налази у овом тренутку. Гледала је у небо, обасјано сунцем, које је полако залазило, пресијавајући се на усталасаној води, док јој је срце подрхтавало од страха и стрепње од најгорег.

Устаде са клупе и крену ка улици, која је врвела од туриста што су пролазили овуда. Опazi како млади брачни пар води за руку двоје малишана. Није знала ни коју је кошуљу Никола обукао, како би га по њој лакше препознала међу пролазницима. На тренутак је пожелела да крене ка хотелу, али се бојала да не залута. Поново седе на клупу и немо се загледа у свод пред собом. Сунце већ беше зашло и ноћ развукла своје сивило по небу и улици. Пратила је превртање морских таласа погледом који је одавао забринутост док јој је бол разарао груди. Трудила се све време да задржи сузе.

Свежина летње вечери охлади јој тело и она, задрхтавши, закопча дугмад на танкој кошуљи. Сат на руци показивао јој је да већ педесет минута седи поред мора. Поново је хтела да устане са клупе, али је нечија рука нежно додирну по рамену. Следећег тренутка угледала је Николу поред себе. Тек тад је могла да заплаче.

Богдан Јевтић, Крушевац

ОТВОРЕНА КЊИГА

Савршенство до танчина,
перо моје душу има,
не могу је
описати речима.

Њена лепота,
искрен поглед у очима,
застао сам испред ње,
очи су проговориле.

Застала је
наравно и она,
за њу сам постао
књига отворена.

Деси се
експлозија у трену,
на својој сам
осетио усну њену.

Љубав траје,
књига се чита,
заједничка је
свака страница.

Младен Несторовић, Београд

ДАХ ИЗ ПОЛУТАМЕ

У полутами изнајмљеног стана склупчана на кревету дремаш. У пепељари на поду полако ти цигарета догорева. Плавичасти се дим диже и ковитла око твога прста, твоје руке, док се не разбије о руб постеље гужване. Прамен косе ти са чела низ образ пао, румен још од недавне страсти. Танак летњи прекривач тело ти сакрио, умотао, обгрлио, као некад руке моје. А немирне су биле на боковима твојим, на стомаку твојем и благоме прегибу оно мало вишка што си имала, тек толико да пупак сакрије и прогута врх јагодице мога прста. Још осећам врелину.

На крај кревета седам, лагано, да те не пробудим. Ослоњен лактовима о колена своја, главу у дланове спуштам. Грч се из стомака пење, груди ми раздире. Кроз суво грло продире. Снажно вилице стежем, не дам му да бежи. Желим да га прогутам, да га вратим у утробу своју, назад у жуч из које се излива. Желим. Не успевам. Издајник, превтрљивац, ока се докопа и као суза мутна длан ми покапа.

Ти се протегну у кревету уз дремљиви уздах задовољства. Стопало ти исклиза испод прекривача и додирну ми скоро савршену ивицу панталона пегланих на црту.

- Мммм... – мазно ми говориш. Ослањаш се стопалом о моју бутину и трљаш је, гужвајући тамно плаву тканину. Мораће поново под пеглу. – Стигао си.
- Стигао сам. – одговарам.

- Јеси ли платио кирију?
- Платио сам.

Свој длан нежно спуштам на брид стопала твога. Милујем ти кожу неговану. Прелазим прстима преко зглоба и тетиве Ахилове.

- Ја те чекала, па заспала. Нисам чула када си ушао.

Окрећеш се на леђа не померајући кукове. Остављаш их да својом облином очи ми привлаче. Стављаш руке испод главе. Прекривач ти пада с груди, лепих, чврстих. У полумраку ти брадавице још тамније делују. Посматрам те. На сирену морску ме подсећаш, сада, као и пре. Опет ме заводиш, као и раније.

- Дођи... – тихо проговараш.

Спуштам се крај тебе. Прекривач збацујеш једним покретом руке, увежбаним. Над мене се надносиш. Опкорачујеш ме. Своје наго тело на моје удобно смешташ. Кравату ми развезујеш, кошуљу раскопчаваш. Љубиш ме док прстима вешто каиш ми отпушташ. Главу твоју забачену гледам и груди пркосно напред избачене. Као атлета тело своје извијаш, док са кукова мојих, благо подигнутих, панталоне свлачиш и доњи веш. На мене се набијаш, крећеш, поскакујеш. За руке те хватам и повлачим себи, можда мало грубље, али не више од онога што прија и мени и теби. На увету ми је твој дах, испрекидан. Прстима ти косу мрсим, са твога врата је склањам и љубим зуба траг. Не мојих, али зуба траг.

Док нам се телесни сокови мешају, опори мирис филтера догореле цигарете са пода се диже, да маскира траг парфема, мушког, али не мог.

Милојка Јеловац, Пљевља, Црна Гора

ЧЕКАЈ МЕ

Чекај ме у оној густој магли,
нек се очи муче док те нађу,
зовем те иако ти се и не јављаш,
очи ми у густој магли не помажу...

Чекај ме тамо на крају туге,
гдје се усне спојише онај пут,
на оној падини срца што боли,
док је поглед био огорчен и љут...

Чекај ме у оном предграђу душе,
у оној соби гдје су сузе пале,
на оном квасном мјесту од бола,
гдје уздах душе из груди се краде...

Чекај ме са друге стране дуге,
после ове прољећне кише,
стопих се с најљепшом бојом,
полако идући теби тихо најтише...

Чекај ме у сну и отвори очи,
молим те само буди сам,
ја тебе чекам све ово време,
да те загрлим и да ти се дам...

Чекај ме иако чекање боли,
затвори очи на прагу сна,
никога дуже чекала нисам,
чекај ме чекај и крај тебе сам ја...

ШТА ЈЕ

Шта је срце кад љубави нема,
тешка стена у груди што стоји,
свака туга у њему се крије,
без љубави, а ипак постоји...

Шта су усне кад никог не љубе,
хладан камен у планинској води,
санта леда што ка теби плови,
чекајући љубав да се роди...

Шта су очи када стално плачу,
тужно море што пресушит неће,
бисер нижу, огрлицу праве,
од тихог су океана веће...

Шта је душа када никог нема,
осјећања крије иза ноћи,
чека својих неколко минута,
нову наду када ће јој доћи...

Пробуди се срце у грудима,
и сновима подај знак живота,
нек су очи радосне и срећне,
душа пуна новијех љепота...

Дејан Петровић Кенац, Крушевац

МОЈА ДИВО

У мислима и на јави
Ти си моја дива права
Она љубав што се чува
Што се никада не оставља.

Осети се она искра
Као кремен распаљује
Из погледа твога бистра
Ове моје емоције.

Овом песмом к'о да не знам
Шта сам оно рећи хтео
Спознао сам праву љубав
Када сам те заволео.

ЉУБАВНА СА СЕТОМ

Што ми ноћи неком чежњом зборе
Умиљатим гласом у самоћи,
Док ме сада тешке бриге море
Док без тебе дочекујем зоре.

У снове ме прогоне сећања
Из давнина твој лик сад у магли
Твоје лице ко судија страшни
Разапиње душу, што се чежњом брани.

Шта то збори и у мени живи
Дал је подсвест или луда глава
Док срце ми сад од бола цвили
Прашњава ме твоја слика слама.

Навалиле слике из давнина
Ко утваре што крв намиришу
Па постајем плен за крволоке
Из тела би срце да ми бришу.

Луда глава и још луђи снови
А живот ми сва сећања брише
Остала су питања у глави
Зашто нема сад љубави више.

Даринка Бела Томић, Београд

ДИВНО МОЈЕ

Само сам због тебе ходила
из једног бола у бол још већи
Кобна ме звезда водила
ка тој лепоти и тој срећи
И само због тебе још лију,
у ноћима када сам сама,
Сузе, што у дневном осмеху скрију
да и постоји болна рана
Дивно моје, само због тебе пребирам
те неке датуме, године дуге
И цели живот будна сањам
тренутке среће, а мрем од туге
Зар рећи само, како нам је жао?
Да, то љубав јесте, а разум је не даде
Протиче нам живот, а давно је стао
јер, „ко смрт су верне, љубави без наде.”
Дивно моје ...

Татјана Већкалов, Бегеч

ЋУТИМ

Ћутим заклоњена зидом од поноса
Имам га за овај и још живота два.

Ћутим и не боли ме тишина нема
Уронила у сећања опора и ледна.

Ћутим и још чујем отровне птице
Из грла твога:”Молим се да несрећна будеш
Да и тебе остави неко...”

Ћутим и ругам ти се у сновима:
“Ех, да знаш само, да давно сам остављена”
И да од тада ми душа луга,
Тражи утеху, од скута до скута
А мира нема, ни меке кришке хлеба
Па ломим зубе, док испружена ми рука трне

Ћутим и само желим да побеснела олуја прође.

МИЛА

Знаш ли ти, да када ми кажеш Мила
Душа ми добије крила....и одлуга...
А ја останем нема...
Не уем да пишем песме слатке
Ни једна шећерна реч ме не дотакне.

Знаш ли ти , да када ми кажеш Мила
По лицу ти се разлива милина
Видим ти море у очима
А у њему се боре осека и плима
Зове ме скривени свет дубина
Да напустим обале ове
Зароним у море
И у косе пустим рибе
Нека се играју, шапућу и мресте.

Знаш ли ти, да када ми кажеш Мила
Низ тело ми клизне свила
Руком твојом ткана
У основу си уткао ласте
И гугутке мале
Обукао их у ношње од облака плавог
Обуо им кишне капи
И пустио у свет љубави.

Знаш ли ти, да када ми кажеш Мила
Срећна сам што твоја сам била

Душица Гак, Кула

ОПАСАН ПЛЕС

Толико си у мени
да ти нема краја.
Не знам докле си ти,
а где ја, у самој себи,
почињем....
Осећај без додира,
сенка без одсјаја,
срце без разума.
Звездана жеља учаурена
у нашим срцима,
без дозволе и питања,
ликује над нама,
беспомоћнима....
Свици из твојих очију
чине опасан плес
вечито свежим.
У инат теби,
замолићу Сунце
да надјача твој сјај,
победићу свице,
и ту ће, свему ономе,
чега никада није било,
коначно доћи крај.

Рајица Драгићевић, Нови Сад

О ГДЕ СИ ИЗМАШТАНА

Прошле су године и векови урнула се царства
Проклацкале кочије од магле последњи возови
измакли
а песник ти ни ред посветио није зар
у сталној недоумици
води ли ме то живот или њега водим ја
да ли сам узалудник само или природе божје дар
муче ли ме трубадури варалице одметници
писци манифеста и прогласа идејни творци
бунтовници предводници и брађаге
али сад кад је простор за промишљање знатно сведен
кад сам у себе загледан
могу да саопштим и саопштавам ево знај
све време сам цртао и доцртавао твој лик
фантастични
очи снене, лице анђела, усана мед
може бити да сам падао у заблуде
подизао се и увек изнова започињао исти след.
Уздигни се до недостижа постани вечност, хај
тешка ли су сва ова расветљења
док повијам се и грчим вапећи ваздух
да изустим, да објавим
још није готово, свесветлећа моја
није, није, није крај.

ЗОРИЛО

Оно је дошло у овај дан
уснулог да ме пробуди
из далеких предела
преко урвина и брда, преко мора сињих
моје зорило, моја песма тајна
и донело ми богме
од свега по нешто
конац, вуницу, пређу и повесмо
да знамо ко смо, да знамо где смо
изручило преда ме из корпе даровне.
О, радости!
Стижеш ли ми с почетка света
из давног нехаја
из завичаја смеха и ведрине
окупана, умивена, утегнута
у сунчевој колевци одњихана
савладавши раздаљину достигавши недостижно
ти, моја светлећа са зором помешана радости.

Радмила Милојевић, Параћин

СЛАВУЈЕВ ПОЈ

Кроз тишину ноћну,
вилинска мелодија
која се чује само једном.
Из самог срца жарно,
запевао песму страсно.
Гори самом чежњом,
клизи простором чаробно.
Расипа се опојном, узбурканом слашћу.
У мимоходу дана и ноћи, срели смо се...
Нечујно рађало се сунце.
Све сећа на тебе,
улице, стабла и цвеће.
Које се изнова рађа у пролеће.
Сви тренуци среће осташе у нама...
У паклу ћутње неизговорене речи
роне као стреле, погађају у срце само.
У тренуцима слутње,
нечујни трагови понекад се јаве,
у мимоходу дана и ноћи.
Кад славуј чаробним појем,
запева вилинску песму.
Из срца, за срце, танана нежност,
загри само небо,
пригри топлином успомена...

Милен В. Шелмић, Нови Сад

ОБЕЋАЊЕ

Не питај ме куда хитам,
то ни мени није знано,
некуда се ипак стигне,
дал' прекасно, ил' прерано...

Не питај ме да ли веје,
ни да ли је вани хладно,
у мени је вазда зима,
то је моје срце гладно...

И не питај зато више,
како такав и сад трајем,
сам путујем и сам ћутим,
и никад се не покајем...

Говорим ти праве речи,
истиниту песму певам,
птицу чекам, птицу белу,
птицу коју стално сневам.

Сад ти кажем да ће стићи
она птица обећана,
и кад магле подигну се,
волећу те једног дана.

Неизлечен од лудости,
што се са мном увек креће,
волећу те, обећавам,
волећу те у пролеће...

СВЕТЛИ ГРОБОВИ

*Спајајући громким јеком
И божанском силом неком,
Спајајући век са веком
И човека са човеком.*

Милка Ј. Шолаја, Београд

ДОЂЕ МИ ПОНЕКАД

Дође ми тако понекад
да загрлим Војвођанске
равнице и Фрушкогорска брда...
да лажем себи да је то
Личка земља тврда...
Онда се срце стисне, хоће да врисне...
Гдје си Пљешивица, гдје си кршна Лико,
ко те као ја воли оволико...
Камену голи, душа ме боли,
што би брда, чему нада
ако се предам сада.
Још само мало и
стат ћу на камен свој и
мјесто гдје огњиште бјеше...
да ли ће издржати срце,
хоће ли грануги сунце...
Хоће ли Пљешивица
зајечати, кад види
да љубим родну груду,
хоће ли ме нечије руке приглити
јер немам никог мога,
осим очевог гроба...
Да ли ће камен пустити сузу,
сјетити се дјетета свога.

Маја Грачан Ливада, Мали Радинци

Овде жене бришу прозоре новинама,
клофају се теписи,
деца лети трче боса,
играју се по песку, прашини,
једу леба, масти и паприке.
Поред пута хладовину дају
богате крошње дудова.
Једе се калорична храна,
пије се вода из бунара,
не зна се за прехладу,
не постоји грип.
Сви се поштују, посећују, друже,
пије се кафа доливача,
поштари имају пуне руке посла.
Међу нама речено
чега све ту нема,
канда, зацело, лепо сам сањала.

Станија Симић Пљеваљчић, Ниш

ЦРВЕНИ БОЖУРИ

Ко то гази црвене божуре
Сваки божур предака је рана
Цветали су крвљу натопљени
Од Лазара, па до данашњих дана

Ко то гази косметске божуре
Корен стари, нове тешке ране
Опет душе косметом крваре
Историја пише нове стране

Ко то гази црвене божуре
Српском роду ко наноси ране
Зар да опет крвљу натопљени
Цветају нам божури црвени!

Милосав Петровић, Ниш

ХИМНА ВУКУ СТЕФАНОВИЋУ КАРАЦИЋУ

Стваралачке стазе, а и дело Вука
саткани с напором и уз много мука,
из Тршића малог и јадарског мира
знао је белутке за језик да бира.

Запевајмо Вуку и његовом делу,
фонетској азбуци и врућем пепелу,
из чије се ватре рађала култура,
српска граматика, језичка визура!

Водио је борбу да језик народни,
правопис и речник – постану књижевни,
преводио дела, чак и она света,
трасирао путе – куд је српска мета.

Дивимо се снази Вукових потхвата,
лучоноши српском европских видика,
што споји Јернеја, Гетеа и Грима
и показа свима да нас Срба има!

По моћи мишљења Вук надвиси дива
борио се снажно, понекад и снови,
узор упорности, чврстине и бриге,
жив народни језик увео у књиге.

Поносни смо, Вуче, на сан и на јаву,
што је твоје место уз Светога Саву,
грандиозно Ти се дижеш у висине,
противнике своје спусташ у дубине!

Реформатор прави књижевног језика
и критичар свега, што је без видика,
Вук Караџић створи српско училиште
у Тршићу малом – наше будилиште.

И на крају, Вуче, сад смо у прилици
у култури нашој – твоји следбеници,
да срочимо х и м н у Теби и твом делу
јубиларну, снажну, ал' ипак веселу!

Радосава Милатовић, Ниш

ТРАЈАЊЕ

У времена давна она
разумјеше наши преци
манастирску јеку звона.

Да се траје и претраје
зидали су манастире – задужбине
за будуће нараштаје.

У аманет оставили, вјеру свету и предање,
манастирску јеку звона
глас гусала за трајање.

Гласом струна са гусала
који прати глас гуслара
слобода се освајала.

Све што знамо о нацији и прецима
преносиле струне танке стољећима,
о моралу, вјери нашој, херојима и свецима.

Кроз вијекове, све вриједно и знамено
са њима је запамћено.
Гусле су језик, разговор јунака,
њихова порука поука јака.

Овај народ поносити
миленијум па и више
историју с њима пише
и тако ће вазда бити.

Миле Костић Дубница, Врање

ЗАШТО

Увек се питам Зашто?
Зашто смо се рађали?
Зашто смо одрастали?
Зашто смо се школовали?
Зашто смо били војници?
Зашто смо се запошљавали?
Зашто смо стварали породицу?
Још увек се питам.
Зашто смо веровали
у боље сутра?
То боље сутра је застало
на неком похабаном путу,
путу који све успорава.
И рађање, и одрастање,
и школовање,
и служење војног рока,
и запошљавање,
и стварање породице.
Још увек се питам.
Одакле та велика љубав
за животе без циља?

Славица Агић, Бачка Паланка

ДУГОВЕКИ ЈУТУТУНЦИ

Хеј животе дуговеки, протежеш се век вековни,
славно живе Јутутунци, све до данас,
у свом муљу, жуљу, муци.

Не може им ништа време, храбро носе своје бремене,
још су ведри, још се смеше, можда сами себе теше.

И даље су они верни, били сити, гладни, жедни,
ћуте, жмуре, ћућоре и без хлеба и без струје.
Није важно дал' је зима, пролеће ил' позно лето,
огласи се Балакаха, сви радосно ишчекују
– оте им се крај уздаха.

Све је лепо и блиставо,
само им је осмех мањи,
поглед је и даље стамен,
ал' трбуси, све празнији и све тањи.

На јачини то не мари, неће да им срећу кваре,
обузме их снага чари, кад га виде и кад чују,
они кличу – ју-ју. Увек верни, увек спремни,
да прихвате, очи шире кад назначи- биће боље,
да верују, ишчекују, у свој део јуху-јују.

Истина је, све је мање јахахаха, хаха, ха, ха,
а све више ухуху, хуху, ху,
ал' не мари, није важно, воле снажно,
своју драгу Јутутуту.

Милош Марјановић, Београд

ЗАБЕЛЕО СЕ МОЈ БЕЛИ ГРАД

Забелео се мој бели град
годинама бео био није
да покрије свачији јад
и не човеку трагове сакрије.

Разним га бојама бојимо
и одраслим детињаријама рањавамо
због душмана бомбе бројимо
пред тираном се у мишје рупе склањамо.

Расте гњило воће у крошњама
из корена расте само отров
девојке шетају у невидљивим ношњама
пред момцима иде опасан шаров.

Овако нешто нисам хтео
кад је памет почела да се буди
нек бар мој град буде бео
када су му црни људи.

ПЕВАЊЕ И СНЕВАЊЕ

Није важно шта се пева
ако песма душу крепи
нит је важно шта се снева
ако су нам снови леви.

Да су деца жива, здрава
да слушају колико треба
да је свака река плава
да је сунце насред неба.

Да бројимо звезде дуго
и трчимо за лоптама
да кажемо: “Збогом туго”
маштамо на ливадама.

Да чувамо породицу
истпимо неки хир
и у срцу и у свету
да нам буде увек мир.

Ратко Рале Белић, Суботица

ЗМАЈУ

Је ли – Србин живи што је небу близу?
Откуд међе? Чујеш вечност како бруји.
Ветар с горе, ал' каткад се и притаји,
Анђели би: душом и вера да му струји.
Не – огњу пепелом, тешки уздисаји.

Јаворова грана, слоге наше цвеће.
Ој младости! Надом из божијег храма
Вере наше траг, извор сретнијег века,
Ал' кад тога нема, црних мисли тама,
Најмања је жеља, рани треба лека.
Одговор ће дати наша погибија.
Видовдан, мртвима славу подизао,
Избраника из свеколиких времена,
Ћутке је живима храброст увећао.

Завичају, свани зоро – зоро плава.
Мрачне јаде, ноћ'цу нашу с нашег неба
Акварелом среће боји. Нек' је слава
Јунацима! Љуби ближњег, тако треба!
Посејте њиву дара, врлине праве.
Е – да и тако затрепте звездо мило.
Свете мисли, а од прага црквенога
Мелем срцу, с чела боре слило.
Ех, тај бисер речи дарова од Бога.

Желимир Ристић, Платичево

ЗА ДЛАН ЈАБУКА

Под гаравим очима неба јабука рађа
прахом сазвежђа голих оплођена,
над Панонијом усидрена, моја лађа,
стрела небеска у двориште пободена.

Раскрилила се вила зелених крила,
румен јој плодна, лета у стасу,
ширини равнице чежњом се развила
док месец је дамаре крио у безгласу.

Пре него је слетео да убере лепотицу,
ја пољубац трокрили уписах на плоду,
дланом непрочитаним обгрлих љубимицу
да закорачимо, жедни равнице у ходу.

Презиме своје калемим
на прстењаку њене окићене гране,
за сутра је молим хлада да одломим
док веју ме странпути и крше ме стране.

Једном ћу јој, умирен, шаптати тишину,
исповести ће у песме да се облаче,
мелодије мириса појиће нашу низину
а камен ће бео на Дунаву, да заплаче.

Златибор Радовановић, Бели Поток

ХОДОЧАШЋЕ МОЈЕ

Јутро је било сунчано и топло што нас је посебно радовало, јер је претходни дан бар овако изјутра деловао облачно и суморно. Наша туристичка група управо је пристигла на зборно место мало већег пристаништа где су пристајали трајекти, мањи бродови и чамци различитих величина. Нисмо дуго чекали јер је наш бродић управо пристигао. Прво пријатно изненађење било је изузетна љубазност особља, капетана, и њихово добро познавање српског језика. Док мала барка пресеца плаве таласе Јонског мора пловећи тихо ка острву Виду, пред очима ми пролазе слике напаћене српске војске која изнурена и болесна стиже на острво Крф. Размештена по више градова и већих насеља овог од једних најзеленијих и најлепших острва државе Грчке. Братску љубав су пружили нама, као рођени свом роду. Нашем у избеглиштву, Српскоме народу. На неких стотинак метара од обале бродић је стао. Стари капетан скинуо је капу са главе, и руком направио полукруг по мору, све до пучине плаве. Овде су ваши хероји који су отишли у легенду, ово је та чувена Плава гробница. Минути шутње и тишине, ни мотор није радио, само су благи таласи заплускивали малу барку. Ту на дну не тако дубоком. Кажу да још увек почивају скелети наших, предака, мужева, дедова, браће, синова. Море пенуша, па се чини као да неко под водом дише, јер се балончићи пуни ваздуха непрестално помаљају из плаве дубине и пуцају на површини воде, а она и даље у благим таласима заплускује наше пловило стварајући шумове неразумљивом људском говору који се чује са неке велике даљине. Призор делује

нестварно а осећања и емоције су на врхунцу док представници наше групе полажу венац на прве пристигле таласе, благо и нежно, иако су нам водичи рекли да га можемо бацити далеко у море. „Не то никако!“ Као да ће плесак природног цвећа у узбуркане таласе воде узнемирити и пробудити уснуле душе српских војника и ратника, који су успели да пређу Албанију, али у то време довољно лека тифусу није било.

Певали су док су умирали, бар тако су преживели причали. Свакоме од њих последње речи биле су упућене својим најмилијима. Жени, деци, браћи, сестрама, кући, авлији и својој драгој Србији. Годинама сам маштао и чезнуо, на једно овакво ходочашће моје. Моме српском роду, које у мени буди понос, и моме народу. Још смо у некој тишини, коју једино прекида сирена из даљине тек пристиглог трајекта који упловљава у луку града Крфа. Капетан пали мотор и наш бродић наставља свој пут пресецајући поново морске таласе, остављајући за собом узак траг по води који се све више шири и полако губи у даљини плавога мора. После краћег времена приспео је у једну увалу која представља и чини малу луку. Као по договору врло дисциплиновано и у тишини искрцавамо се на острво Видо. Док нам неколико галебова кружи изнад главе. Испуштајући крике своје, прође ми мисао једна. Да су то можда изасланици наших ратника који су дошли. Да нас поздраве, са ове пучине плаве. То малено острво пуно зеленила, високих борова, и осталог разноврсног медитеранског растиња, највеће је стратиште српског народа. Одмах ту у близини застали смо крај споменика са чије је десне стране вијорила српска а са леве грчка застава. На споменику је писало: Са овог места превозени су 1916. године мртви српски ратници у плаву

гробницу. Вечна слава нашим прецима – мученицима за слободу. Вечна хвала племенитом грчком народу. Спомен поставише грађани Крушевца. Србија у знак захвалности братском крфском народу. Поводом осамдесете годишњице опоравка српске војске, на Крфу од 1916. године. и десетогодишњице братимљења Крфа и Крушевца 1996. године. Спомен подигнут маја 1996. године.

По узаној али лепо уређеној стази кренули смо даље према једној узвишици, и већ из даљине угледали зграду маузолеја. Иако је водич желео са нама једну групну фотографију испред ове монументалне грађевине, једва сам чекао када ћу ући у њу. Ту одмах преко пута улазних врата налазио се дискретни иконостас са иконама, постољем за свеће и књигом утисака. Лево и десно пружао се ходник где су са његове обе стране постављене бело мермерне плоче од пода па све до таванице са подацима умрлих српских војника.

Острво Видо је тада управо и служило у сврхе да се оболели српски војници од тифуса изолују од оних здравих. Мали број је успео да се излечи а њих 1232 је умрло. Њихови лешеве полагаани су у море у заједничку плаву гробницу. Гробница хладна и плава. У којој српска душа спава. Јунака наших велики хор, било их је пуно, читав један строј. Ма какав строј, мали је то број. Без икаквог реда и рада. Умрла је овде, једна цела бригада. Нестрпљиво сам читао имена на слово (Ј) и овде на левој страни ходника нисам успео да пронађем. Чим сам прешао на десну страну мој поглед се као магнетски приковао за плочу 896 на којој је писало: Јован Радовановић редов дринске дивизије Бели поток под Авалом. Да то је то, што сам нестрпљиво тражио, плочу са именом мог прадеде Јове. Сузе су ми навирале на очи и ма колико да сам

се трудио мој бол у души претворио се у јецај. Нисам се обзирао на присутне. Осећај првжености и љубави према том парчету углачаног белог мермера покренули су у мени велики број измешаних емоција, од оних тужних и жалосних до оних узвишених, гордих и поносних. У мислима сам са прадедом разговарао, не знам ни сам како је то могуће, али између њега и мене једноставо су текле телепатске мисли. Пуно тога ми је рекао, а ја дао обећање да ће све тако бити како ми је поручио. Још увек уплакан, полако сам се подигао на прсте ногу и целивао хладну плочу, успут је шаком десне руке више пута нежно миловао. Када сам се мало прибрао и постао свестан окружења око себе у књизи утисака сам записао: Драги мој прадеда Јово Радовановићу редове дринске дивизије. Овде пред твојом плочом број 896, иако сам тужан и жалостан, осећао сам и највећи понос у досадашњем свом животу. Нека ти је вечна слава и Бог опрости све грехе, а твојој души подари царство небеско. Твоји потомци су поносни на тебе и нису те изневерили. Јер смо твој син мој деда Александар, унук Предраг мој отац, и ја твој праунук Златибор, постали вредни, поштени и часни људи!

Александра Љубисављевић, Смедерево

ЗМАЈЕВОЈЕВАЊЕ

Змајевојевање,
Вазда омиљено нама песницима.

Научио си нас, змајевојводо,
Како борити се речима својим
Против речи туђих, песмом.

Како се лако обратити
И детету и човеку и птици

Како лепо и лако
Опевати своју тугу,
Песмом отплакати муку,
Те наглас се насмејати болу у лице

Мало се чак и нашалити,
Уз који благи подсмех

Окупио нас у овом броју
И песничком двобоју,
И тако сачинио своју змајевладу,
Борце за истину и правду.

Змајевојводо песника свих,
Где год они били у овом трену,
Уз земљу мајку или у расејању,
Уз тебе смо мачем песме,
Следимо те у змајевојевању.

Милован Мићо Петровић, Смед. Паланка

ВЕРОМ САЧУВАЈ ПОНОС

Немир непомирених...
Временом душа тиња.
Саплет, обуздан,
Срце у окову иња...

Отимањем спокоја
губљењем слободе,
изазове животне-
неизвесности воде...

Самопобеђивањем
јунаштво у души,
искушења тешка,
вољу, наду не гуши.

Истину само збори
срцем, куј слободу,
вером сачувај понос,
достојанство роду!

Мустафа Јусуф, Египат

РОДОЉУБИВА ПЕСМА

Запутих се ка гори нашој
По имену Фрушка.
Чух грлатих славуја пој
На стаблима узвишених Смрека.

Уточиште пронађе срце
Овде испод небеског свода
Погледом упртим у свице
Мислећи на свог рода.

Хаџија Миша Лазић, Бабин Мост

СВЕТО ПОЉЕ

Ој, Косово, равно Поље
Нико од те нема боље
Нема боље ни милије
Нема боље, поносније.

Ти си поље србској души
Ти си поље србском роду
Ти си поље најславније
Свето поље, најсветије.

Ој, Косово, родни крају
И до тебе Метохија
И Морава и Подримље
Понос царска, и нас свија.

Ој, Србијо, ој, ој, ој!
Мили роде србски мој!
Без Косова, Шумадијо
Ропски пут је твој.

СРБИЈАНКО

О србкињо србијанка
Витка Стојна постојанка
Што нам Србство даривасте
Србству Вожда донесосте

Узнесосте у Истини
Поробљсној Отаџбини
Кад ојача Карађорђе
Слобода нам са њим дође.

Кошнице нам напунисте
Славу роду повратисте
Не пуштајте у кал младе
Србство меда да имаде.

Срби! Мајци на колена
Роду ради опомена
Охрабрите србске мајке
Родиће нам див јунаке.

Србство да нам не робује
Постојаност да вреднује
Са Србијом да се дичи
Србској мајци то приличи

Са Милошем да се кити
Он ће вечни међаш бити
Србство данас треба силне
Рад слободне Отаџбине.

Мирослава Мира Цветковић, Смедерево

ПРИСНО СМО ГА ЧИКА ЈОВОМ ЗВАЛИ

Од предака, од давнина
учио је отац сина-
да су наши највећи јунаци
Змајевитог знака носиоци.

Ал, само је једном Змају са Дунава,
„голублијем од голуба” плава,
дража била „Ђулић”- љуба
него „мрска бојна труба”.

А тај је Змај, чаробан и вишекрил,
добар и дарезљив,
болним усудом погођен,
био, упркос свему, распеван.

Из његовог топлог крила
ведрина се и светлост лила,
дечји свет позлатила-
вером да је леп
„као лептир, као цвет...”

Кад смо стасали до љубави
бисер-стихове смо од Змаја крили:
да се „мила у сну насмијала”
па се зато „поноћ засијала”.

Под својим је крилом и тугу свио;
од ње дирљиве „Ђулић-увеоке” изнедрио-
у „суморно јесење”,
док му је „пола срца било камење”.

Као сваки змај умео је да грди
-да би били бољи људи:
вође, који воде до неслободе
и све који им певају оде.

Желео да сваком нараштају
„светли гробови” сјају.
Понос духа подизао,
песмом лечио, захвалан јој био.

Ненад Јокић, Хјустон, САД

МОЈЕ СЕЛО

У долини пусто чами, моје село тужно дрема.
Некада је било пуно, сада тамо никог нема.
По беломе свету, свуда, расељена деца живе,
оставили своје куће, некошене празне њиве.

Пресушила твоја река, нема више коме тећи.
Остала је само туга, да пркоси давној срећи.
Испуцала земља сува, неорана, некопана,
увенула шљива моја, годинама неубрана.

Кућа стара уронула, крв и зној од оца мога,
чами пушта и дозива да ли има игде кога?
Али нема ко је чути, хладне зиме сама чека,
још се нада да ће доћи, њена деца из далека.

Чувај, Боже, село моје, у њему је пола мене!
Без њега је душа празна, и у живом телу вене.
Једног дана вратићу се, ово ми је завет свети,
тамо где сам започео, тамо ја ћу и умрети.

Зорка Чордашевић, Франкфурт, Немачка

МЛАДА ГОЈКОВИЦА

О, Бојана, ријеко уз границе,
јеси ли се нагледала мука
када паде од злата јабука?
Пеку ли те сузе Гојковице?

Походе л' те виле злослутнице
што чешљају косе у увојке,
тече л' млијeko кроз набрекле дојке
чекајући чедо Гојковице?

Ти умиваш темеља бјелутке
и зидине Неимара Рада.
Да л' још цвили Гојковица млада,
ил' проклиње кроз вијекове, ћутке?

Да л' ти сузе кренуше низ лице
кад јој груди осташе да зебу,
а душа јој узвиси се небу.
Гану ли те судба Гојковице?

Ко громови кад грме за жетву
ти захучи па Скадар разори
да ти душа у паклу не гори.
О, Бојана, спери с рода клетву!....

ЗЕЛЕНООКА

Ја теби, моја зеленоока
што хучиш и пјениш кроз високо стијење,
кроз густе врбаке и старо јасење,
врлудава Дрино хладна и дубока.

Пјесме ти пишем и пјевам оде
о љепоти твојој са обале двије
и тајнама многим што ти душа крије,
кроз вијекове дуге док ти теку воде.

Теби, моја Дрино што истинуштујеш
и прносиш завјет са оца на сина.
„Обале су моје једна Отаџбина”!
Таласима својим свијету поручујеш.

Вијековима красиш моју дједовину.
Хучиш и кривудаш кроз брда и кланце.
Већ дуго те желе оковат у ланце.
Нико није криву исправио Дрину.

Кад прилазиш ушћу умјесто да се смириш
а ти повилениш, промјениш токове,
све препреке збациш, покидаш окове

атарима опед браћу ујединиш.
Онда се повучеш до прилике нове
и аласи почну пастрмку да лове.

Борка Драгољевић, Нови Сад

ОДАКЛЕ СУ ДОШЛИ

Одакле су дошли
и докле остају?
О, зашто се наша
богатства продају?
Ко их је послао,
а и како смију,
да продају нашу
целу индустрију?
Ко им наређује
и чија је воља,
да продају наша
увек, плодна поља?
Продају се поште,
наше електране,
и Телеком систем,
некоме са стране.
А где су им паре
имања продатог?
Негде код некога
нама непознатог?
Све су то купили
неки сиромаси-
који нису имали
ни динар у каси!

Јулка Ерцег, Добој, Република Српска

ВЕЛИКО СРЦЕ ЉУБАВИ

Велико срце, још веће налази,
и у њему љубав проналази.
Куд год ходи,
срце за собом
лепу писану реч води, и увек
гаји нову наду.
Оно једнако воли
у Београду, Бања Луци,
Добоју и Новом Саду.
Где год иде срце те носи
с тобом дише, с
тобом се поноси.
Не да да му мисао о теби краду.
Воли те и жели у сваком граду
у Београду, Бања Луци, Добоју и Новом Саду.
Велико срце љубави, зна да воли
када настану туге и боли
а највише му прија, када у
другом срцу љубав засија.
Оно страсно воли у сваком граду
у Београду, Бања Луци,
Добоју и Новом Саду.

Станка Ђаласан, Нови Сад

ТАМО И ОТУД

Тешко је у тамошње даљине допријети.
Још теже у дубине приче богодавне,
у суром камену, длијетом уклесане.

У оним планинама, тамо,
гдје су се орлићи лету учили
некада су херцези и кнежеви столовали.

Доље, у сиротињским селима љепотице су се рађале.
А херцези их силом, у своје куле доводили.

О њиховим су се судбинама пјесме пјевале.
Маштом у бајке претакале.
Па, кад гуслар гудалом превуче, струне,
над гробовима премреженим паучином,
тужбалицом зајече.

Пјевају слутње, и страдања.
У богазима, угиснути трагови.
Пјевају притајена надања и пастирски дозиви.

Пршти камена литица од клокота бујица.
Подрхтава травка што из бусена избија.
Пјева птица.
Отуд сам!
Изварничен кремен. Коријеном коријен.
Што у стабло грана, листом одјевен.

Снежана Шолкотовић, Корбово

ЗНАМЕНИТЕ ЛИЧНОСТИ СЕЛА

Сваки човек оставља неки траг
кроз ангажовања, дела и знамења,
љубав упакује у свој рад
оставља завештање за покољења...
Ретко ко да их се сети
дела се намећу, сама за себе говоре,
да ли је то песма, музика или слика
кроз уметност душу би да отворе...
О Корбову, селу, ретко ко да зна
да није Ђорђа Маринковића и песме – Тамо далеко-,
слепи и глуво-неми не би учили школу
да се за њих није залагао Рамадановић Вељко.
Не би било ни Буквара
на коме је радила Корбовљанка,
свако од њих је оставио печат кроз време
мали корак за будућност сваког ђака.
Песме се неке из душе читају и рецитују
говоре о овом, на истоку, селу,
кроз риму се претачу љубав, радост и срећа,
корбовски мештани живе у таквом делу.
Кад буду прохујале године
и сећања навиру сама,
споменуће се село Корбово
захваљући делима својих мештана...

Вера Александрић, Нови Сад

ВОЈВОДИНА

Најлепша је земља ова,
пуна је песме и вина...
Овде се слави и пева
уз јецај виолина.

Господарице ширине,
лепото сјајних равница,
тебе воли и радује ти се
свака изгубљена птица.

Ја тугујем у самоћи
све због неког сновиђења.
Данас нико да ми каже:
Здраво! Или довиђења.

Прохујала младост тужна
као да је није ни било.
У надању и чекању...
Срце ми је љубав снило.

Па ипак, срећном ме чине
Војвођански сунцокрети,
а ту радост и лепоту
у вечност ћу ја понети.

Сви знају за твоју доброту
када твоје сунце гране,
немој да ме заборавиш,
нек' и мојој песми сване.

Живота Игњатовић, Јагодина

ПИШЕМ

Пишем да кроз песму
помогнем Србима,
и другим народима.
Пишем ради тога,
али желим помоћ од Бога.

Пишем да међу нама буде
лепо понашање и слога.
То желео је и Свети Сава,
да се сви слажемо о помажемо.
Зар има лепше од тога?

Волите се и поштујте сви,
биће боље нашој лепој Србији.
Само да међу нама буде слога,
убеђени би били да долази од Бога.

Мимица Костић, Лесковац

ПОРУКА СИНОВИМА

Не стиди се сине
корена својих,
не дај да те газе,
родом својим,
именом и пореклом
се поноси.
Име, славу и Христа,
Ти у души
вечито носи.
Не стиди се, сине,
своје сељачке крви,
оца, деда и прадеда
свог дома,
сваке груде неузоране земље,
њиве, воћњака, шуме и пашњака.
Не стиди се, сине,
семе мајчиног пркоса
у грудима носи,
породу подари,
борац буди.
Кораком поносно
кроз живот иди,
али се никада
НЕ СТИДИ !!!

Тања Трашевић Спасић, Ниш

СВ. ЈОВАНУ ДАМАСКИНУ

Славу Твоју преносимо,
са Тобом се радујемо.
Света сребрна рука блиста,
с Тобом слави васкрелог Христа.

Пресвета Дјева
с Тобом се дичи,
а ми те спомињемо
како вернима приличи.

Поносе хришћана и монаха,
узданицо,
надање смерно,
препуно суза и уздаха.

БОГ ЈЕ МОЈ НАЈБОЉИ ДРУГ

Куда кренем
у малом свету мом,
свуда ме прати
и чува драги Бог.

И док се играм и
песмицу певам,
свете и Бога
и у сну сневам.

Крстић носим
њим се поносим.
С децом се молим,
ја Бога волим.

И куда кренем
у малом свету мом,
свуда ме прати
и чува драги Бог.

Милорад Куљић. Стари Лединци

ВУЧИЈА КРВ

Преци су наши вукови били.
У бој је чопорно хрлио род.
У суром станишту сурови били.
Витештвом очували свој пород.

Стотинар предводник к’о вук самотњак
снагом и умом у вођу стасао.
Играма витешким постао јак.
У чојству врлом себе саздао.

За боја опсадног гњезда орлова
око катуна су тврђавом била.
Тврђавни камени дом вукова
скерлетна течност често бојила.

Течности ове побратим камени
из грла пио к’о предак сурови.
Из очију му суктали пламени
а дух беснили степски вукови.

Јадна је мајка оном што изда.
Сурови њега су сами казнили.
Белег му срама оста за свагда.
Срам потомци крвљу личном прали.

Борис Мишић, Нови Сад

МРТВИ СНОВИ (Одломак из приче)

Свестан сам, драга моја Хелга, да ће ти ово што пишем звучати патетично, али уистину ми недостаје све везано за кућу, чак и недељне посете тете Герте, њено досадно чаврљање са мајком уз чај и колачиће. Недостају ми тихе, равнодушне, уређене улице, одсуство живости које сам раније толико презирао. Сећам се и наших башта, поткресаних ограда и сређених живица. Сада бих се радовао и бахатом пијанчењу и галами суботом поподне, у некој од бечких пивница. Разумела би како се осећам, када би могла да дођеш овде. У овој лудој земљи, све је дивље, прљаво, неуређено. Не постоје путеви ни стазе, свугде је блато, земља и муљ. Куће овдашњег народа су трошне и запуштене, изгледају као да ће се сваког часа срушити. Изгубио сам појам о времену, не памтим више датуме, а и имена места и крајева ми измичу. Знам само да је јесен 1914. године, да смо прошли Београд и идемо према југу, ваљда према Шумадији, и да ми много недостајеш.

Више од земље и крајолика, зебњом ме испуњавају људи. Лудило им је у очима љубави моја, искре дивљине и необузданости какве нисам виђао ни код најгорих бечких криминалаца. Смеју се, плешу и певају (ако се певањем може назвати то махнито подврискивање које ми врти кроз уши и лобању) шта год да раде, било да се жене и удају, било да сахрањују, једнако трговци и учитељи, скитнице и лопови. Има још нешто иза тога Хелга, нека тама коју не могу да докучим, али коју осећам.

Сигурно мислиш да умишљам, да сам

исцрпљен од борби и непрекидних маршева, али уверавам те да сам потпуно при здравом разуму. Иза те вилинске раскалашености, слутим нешто сабласно, древно, труло и смртоносно.

Надао сам се да ће се рат брзо завршити, и да ћу те ускоро поново држати у наручју. Ништа нам, међутим, не иде по плану. Та неопремљена, необучена и сиромашна сељачка војска задаје нам силне проблеме. Боре се као демони.

Тешке борбе водимо недељама. Ово је прави пакао љубави, и само се молим драгом Богу да сачувам разум. Имали смо пуно мртвих. Неки од мојих другова су то тешко поднели. Нису се часно понели. Ушли смо у једно српско село и... Хелга, проклињем дан када сам одлучио да приступим војсци, кајем се што те нисам послушао и што нисмо отишли код твојих рођака у Америку. Нисам могао да препознам своје другове, људе које знам цео живот. Палили су куће, вешали старце... убијали децу. Хелга, убијали су децу у колевци!

Недуго после тог гнусног чина, уснио сам страшан сан. Мршаво дете, чудног изгледа, изобличеног лица и тела покривеног крзном, посматрало ме је ужареним очима. Очима звери. Изненада се покренуло и скочило ми право на главу, дохватајући ми косу зубима, док ми је прстима са дугачким канцама обухватило лице. Пробудио сам се сав у зноју, вриштећи.

Хелга, кунем ти се да нисам учествовао ни у каквом злоделу. Ти знаш да ја волим децу, да им никад не бих наудио? Покушао сам да зауставим другове, али нису се обазирали на моје вапаје...

Ситуација је све гора. Не могу да кријем истину од тебе, да ти дајем лажну наду. Молим те буди јака. Ако се више не видимо, ако овај дневник неким чудом доспе до тебе, молим те сачувај га, нека

остане барем неки траг мог постојања. Има два дана како је моја јединица потпуно разбијена. Команда нам није јавила на време да се повлачимо, а наши бокови, састављени од Чеха и Словака, издали су нас. Само смо Франц и ја претекли од целе јединице. Остали смо одсечени од наших снага, свуда око нас је српска војска. Спасила нас је ноћ, успели смо измаћи њиховим патролама дубље у шуму. Још гајим слабашну наду да су ови неуспеси и страхоте само привремени, да ће уследити наша контраофанзива и да ћемо повратити изгубљене положаје. Покушаћемо се притајити, и сачекати долазак наше војске. Ако се он уопште догоди.

Милијана Јовановић, Ниш

“Кроз векове смо крв нештедено лили;
Још ангорске су пољане румене
И кланци Карста што су крв нам пили;
Једренске сени, стидом обливене”.

Милутин Бојић (*Сејачи*, 1916.)

СВОГА НЕБА ДЕО

Не дамо туђину, део свога неба,
плаво и меко, ко кораци у свили,
и бремениту, једру њиву хлеба,
Кроз векове смо крв нештедено лили.

Још се поље љуља сунцем умивено,
по коме су на стражи ожиљци и сене,
и нестала младост подно камена,
Још ангорске су пољане румене.

На жртвеном прагу крвавог бојошта
бранили смо крст у огњу што цвили,
остајали тамо као да то није ништа
И кланци Карста што су крв нам пили;

Лутају сени без спокоја и места
и кличу снагом, сада безимене,
узвиком праведних, силника
доста.

Једренске сени, стидом обливене.

Богдан Јевтић, Крушевац

РАСПОЛОЖЕЊЕ

Расположење,
заборављена
реч на Балкану,
отпловила низ Дунав
и Саву - забораву.
Срећа
уз расположење цвета,
и она диже сидро
низ Дунав и Саву,
не може сама на Балкану.
Остали нам
пољупци усахли,
чекају расположење
да се врати.
Културу, традицију и обичаје
стварали смо кроз векове,
негујмо своје,
туђе да се поштује.
Не кривимо
Дунав ни Саву,
морамо да имамо
паметну главу,
која је магнет за расположење
треба нам помирење.

Милан Чорак, Вуковар, Хрватска

СЕЋАЊЕ НА БРАНКА

Од млађани својих дана песмама је говорио,
све што хтео рекао је и све нама оставио.
Стихови му ко' бисери блистави у своме сјају,
испевани да вечито у Српскоме роду трају.

Волео је отаџбину поносити српског рода
и знао је вредност њину вера, љубав и слобода.
Љубио је сваки камен, сваку стопу родне груди,
носио у срцу пламен и љубав за њене људе.

Бранко нам је оставио своје коло разиграно
све нас у њег' окупио да играмо и певамо,
у том колу брат до брата у љубави да живимо
можемо ли ову жељу Бранкову да испунимо.

Својом песмом славио је младост, љубав и лепоту,
волео кроз песме своје све најлепше у животу.
Волео је младе моме и њима је песме пево,
у животу кратком своме он је праву љубав хтео.

Јер Бранко је бећар био радо гледо моме младе
у свом срцу љубав крио како само песник знаде.
Љубав крио о њој пево из дубине душе своје
испевао што је хтео и у вечност отиш'о је.

Фрушку гору и пропланке волео је душом целом,
на јутрења и уранке долазио зором белом.
Винограде опевао, сремске бербе и веселја
у њој вечни санак снива, јер то му је била жеља.

Тамо му је вечна кућа у недрима Стражилова
ту почива неумрла вечна младост песникова.
Бранко овде вечно живи као да је и сад с нама,
сећа га се Фрушка гора по причама и песмама.

Још те Дунав тијо тече и Панонску раван оре,
обале му Срем и Бачка и обронци Фрушке горе
Поздрав носи у Карловце, на зелено Стражилово
где је Бранко у младости боли своје одболово.

Слађана Луковић, Чачак

НАДАРЕНО УЧЕНО СЕЉАЧЕ

Сањао је о бескрају,
Шта л'то има у даљини?
Вукло га је звезде сјајној,
Пространствима и дивљини.

Прич'о је о завичају, свом чардаку, Макви, крају.
У Тавнику Тамник има, говорио он је свима.

О мом селу много знам,
најстарији сам и памтим,
Хтедох књигом да вам дам,
Мом Тавнику да узвратим.

Са сетом се он сећао, првих ђака
и себе надареног дечака,
зелене траве, оваца и потока,
а поред каже „Пасла је стока”
и сећања тако ко слике ниже
он који триви дома свог све је ближе.

Дуговао је науци вечито
Дуг свој није одужио,
„Вољавчу сећања свог” и „Тавник у Тамнику”
свом је селу оставио и уснио,
још је каже дужан био, много хтио,
ногама клецавим ка томе газио.

И сад сања травом тавничком гази,
Миља Тара га поздравља и пролази.

Учитељ у школу уранио,
а Вољавчина звоне звона,
Са обрамачама жене на бунар пошле,
Све је лепо ко у Рају и
млади се др Тодора Подгорца,
првог ученог дечака у селу сећају.

Радмила Милојевић, Параћин

ИКОНА СВЕТОГ ТРИФУНА

На старом зиду куће у селу
Светога Трифуна слику чувам.
Венац винове лозе око ње се сплео, ореолом зрачи...
Искром преобиља из сна природу буди...
Тајновитим даровима отима од зиме,
нечујно развија ластаре лозне.
Обнавља изнова магијом живота и пчела,
док једна од другу лозу праше.
Буди сунце у свом ходу да сија јаче.
Јутра буду ведра.
Топлим дахом распевани Бахус,
виногорјем мије благодатном,
везом неба и земље.
Да славски колач вином преливамо,
за здравље, породе нове...
С димњака дим се вије, огњишта не угасе.
Виногорје преноси с оца на сина.
Тамњанике мирис кућом да се шири,
дух предака да у нама живи.
Окупљали се радо род и пријатељи...
Рујне капи опију све душе.
Пијани с нама буду Дионис, Бахус и Трифун.
Из гројза у пехаре вино да се слива,
Зарезојло сачувај нам српску лозу свету...

Никола Корица, Загреб, Хрватска

ПУСТИ САНАК

Сањам цвијеће и ливаде,
Сањам стада и чобане,
Сањам своје родно мјесто.
Гледам у сну старе стазе
И плотове и прелазе;
Све то сањам врло често.

Све је лијепо кд некада,
Свуда пасу бијела стада
И чобанска пјесма чује.
Сва су поља узорана
И са житом засијана,
Пољем пјесма одјекује.

Плодно поље пуно класа,
Као море све таласа,
Зрело жито косци косе;
Скупило се цијело село,
Сви помажу, све весело,
Малишани воду носе.

Свиће зора, стиже данак,
Прекиде се диван санак.
Лежим тужан у кревету,
Ништа више није тако,
Све кренуло наопако;
Раштркани сви по свијету.

Нит' се оре, нит' се копа,
Нит' у селу има попа,
Не слави се нити слава,
Нит се пали славска свијећа
Сваким даном туга већа,
Село пусто – боли глава!

Миљан Сандић, Пљевље, Црна Гора

ЗАБОРАВ

Кад су падале – нато бомбе,
Први си кренуо у љути бој
Да родну грудну браниш
И штитиш народ свој.

Дични јуначки сине!!!
На браник храбро си стао.
Без страха и узмака
Живот свој си дао.

Пљуштале су хвале – обећања,
Мрамор црни кад ти дигоше.
Веле дуг су јунаку вратили
Дођоше тада и никад више.

Док данас многи хвалопјевци,
О јунаштву на сва уста зборе
Обећања брзо заборавише
А дјеца ти на сокаку таворе.

Ни суза не може из ока вољених,
Умукнуше плач и јецање
И само осмјех са мрамора,
Сјећа на твоје прошло.

ПОНЕАРИ

*Тихо теку разне реке
уз градове и крај села...*

Зоран- Кека Керкез, Нови Сад

**РЕКВИЈЕМ ЗА МИКУ АНТИЋА
И МИЛЕТА “ДИЛЕЈУ”**

Ја сам рођен тамо, у Мокрину, у постељи бременитих
њива, цигани ми свирали на ухо, да се плаче, да се
лепше снови.

Брзо, затим, страшно време дошло – расекли ми нож
на бајонету

Па одвели моју црну браћу да их више не буде на
свету.

Од Панчева до Јабуре лепршале мале руке,
Ко сићушне препелице што пркосе снегу.

Стрељај Швабо тело ! Ал не можеш душу!

Видимо се, Брате, Мико, у небеску чергу!

Много после, ја, пијана блеса, мучио сам банде кад
ме прате..

„Свирајте ми Милетове песме”... Авој, Миле, туго
моја, мој уснули брате!

Нас двојица – јато луталица... Ко возови што
равницом пуше ...

Виолине и гарава лица узидали у темеље душе...

Када живот прође – како прође, све уз песму и уз
задњу чашу,

Покријте ме Војвођанском земљом и сагран’те на
малом салашу...

Кад све мине бусеном тишине, ако неко, после за нас
пита,

Покажите Војвођанска поља, јер ће из нас изникнути
жита!

Корачаће векови... Дан се даном брише. Вараће се
многи, да нас било није.

Уз Божије скуте заувек се дише... Пиравело Миле
небеске кочије!

Ждралове сам једне ноћи снιο, да ме болног преко
ђерма носе
Да вас нађем међ’ ватрама черге, разигране, мусаве и
босе...
И сада те тражим широм света... Тражећ’ тако главу
улубио...
За живота, кратког ко комета – Хвала Миле, што си
брат ми био!

.....

Доносим ти Миле плишано шеширо – три дебела
леба сунцем испечена,
Свилено капуто – да би се шпанциро, да ми бидеш
Лаћо , Богу уз рамена!
Упрегао Миле небеске корије – Света Петка пене: –
Тај несретан није! Пиравело черга, с тамбуре од
злата, Сае Рома пене: - Ево Мике брата!
Узглавље нам:” Звезда Северњача”!
Место Раге -„Пегаза” у чезе!
„Јужни крст” са неба само душе јача:
Праву Братску љубав, Православље веже!

Драгана Максимовић – Панић, Ковиљ

МИЉА

Пролази улицом ка своме циљу,
човек који је прешао миљу.
Миљу живота са свим' што он носи,
лепршају седе власи у коси.
Он челичним ставом сав терет носи,
леђа му погнута нису,
није га савио живот,
да поглед у земљу пада.
Иако је озбиљног ока,
у оку са осмехом игра нада.
Не пада у мутну воду.
Он се изборио за своју слободу.
Погледа хладна, ни патње траг.
Врло леп осмех, помало нежан,
За срећног човека неизбежан.
Корача споро, војнички газ.
Снег већ пада, ноћас ће мраз.
Он корача сигурно као да зна,
одлуку срећну као да има,
Кући мојој данас идем ја.
Знам таква лица,
тај човек је бескућник, луталица.
Његово срце болом у грудима бије,
ако је остао без породице и куће,
Без улице није.
Поједине улице чак, његовим се именом зову.
Ко има у себи наду, саградиће кућу нову.
Породица се стиче, почети може од нуле,
Само лоши људи плачу мекано и богохуле.
Нико му чути неће крик бола, видети сузе.

Живот му судбину да, она да све му узме.
Он стао није, човек што седе косе
препешачио је миље, иако ноге су босе.

Драгиња Миловић, Зрењанин

ДИ СУ НОВЦИ, ЛАЛО ИЗ БАНАТА

Е мој лало, ди си се завуко?
Долази овамо гром у тебе пук'о.
срам те било, да те биде,
нек' сви чују, нек' сви виде.
Одговори, ди су новци?
Зашто ти је шлајпик празан?
Немој у брк да се цериш.
Та, свим мастима си намазан.
Додај реклу да ја видим,
ти, унцуте, лоло стара.
Нећу више да се стидим
да у дућан идем без пара.
Па да чујем:"гле, госпоја, дотерана,
а рачун јој стално мали,
главно да за помаде има.
Њој сигурно нешто фали."
Зато те питам, ди су новци?
Бекни, јер ћеш фасовати!
Било куде ти да скиташ,
друм те опет кући врати.
ал' запамти, ући нећеш,
ни по ноћи, ни по дану,
ни кад сунце зађе, ни кад зоре свану.
Беж' ми с' очију, о'ма да си очо
где си досад био, у ту проклету биртију.

Драгана Ђорђевић, Смедерево

ЂУРЂЕВДАН

Ђурђевдан ме увек подсети на оне венчићеод пољског цвећа који су красили сеоске капије. Осим плетених венчића, постојали су и други обичаји које смо неговали, све са надом да нас Бог погледа.

Увек када је овај празник, ја се сама себи смејем јер нас је баба по оцу уочи тог дана обавијала прутифрм врбе са жељом да будемо танки к ‘о врба. Мислим да је баба помешала дрво, јер нико од нас деце није остао танак. Сви смо се с временом убуцили, неко мање, неко више.

Е сад, како је у кући постојала будућа девојка, то сам била ја, на капију су се стављале гранчице граба како би се момци грабили за девојку (ха, ха убише се сви од грабљења).

Међутим, како бисмо сада о томе причали. Причамо једнога дана о томе мој колега Радисав Милић и ја, а он се онако, сасвим спонтано, надовеза на моју причу.

Радисав има брата, шерет невиђени, и стицајем околности нашли су се на сахрани бабе из фамилије.

Када је сеоска сахрана у питању, онда иде трактор, па на трактору ковчег, а поред ковчега венци. Иза трактора одмах бакине другарице.

Е, сад, да ли је возач трактора јаче „димнуо” трактор или венци нису били намештени како треба, тек један венац се скотрља, па правац на ноге једне присутне баке.

Таман је узела да врати венац назад на трактор, кад овај шерет без иједног покрета мимике мирно довикну: „Ијууу, ти ухвати бидермајер!”

Нико се није смејао, није ред, сахрана је, али сви су некако повили главе и смејали се у себи. Ево, Ђурђевдан је. Ја се смејем због обичаја, згода и незгода, а други се смеју када на столу виде јагњеће и прасеће печење.

Из књиге „Да ти причам”

Љубисав Грујић Груја, Пожаревац

АФОРИЗМИ

1. Ставите ме на државне јасле па да видите колика коњина ја тек могу бити!
2. Он је контраверзна сиротиња, пола контејнера у граду “држи” он и његова фамилија !
3. Знам ја и за горе дане али не волим да се хвалим својим знањем!
4. Прошао сам најзад границу сиромаштва. Мада кажу да је на Келебији била мања гужва.
5. Насилје у породици је код мене у замаху. Жена ми све ћешће маше оклагјом.
6. Ајд што је продао веру за вечеру него нам је узео и топли оброк.
7. Његов афоризам је више пута превођен на стране језике, а често и на домаћи.
8. Када пођем у банку ја прво свратим у апотеку. Купим “афричку шљиву”, јер у банци обично ништа не могу да подигнем!
9. Да је радила метла на време сада би нам ситуација била доста чистија.
10. Када је померан сад уназад, ја сам са женом био у кревету. Сада могу без лагања да се хвалим да смо имали секс-сат и пет минута!

Слободан Ђекић, Вршац

ЖУТО НА КРИЛИМА

Витла упорни Месец са облаком,
кише још не лију.
Слутим олују у мојој души.
Лају већ гладне птице
и крилима ме бију.
Стара ме жена руши.
Зар се не може, неће, зар свеже цвеће...
Та, њен је пород негде на стражи,
година истих као и моје.
Рани загрљај уморан блажи.
Руке од жице, од траве, које...
Тонемо ломни, туђи, нас двоје.
Птица напушта колевку шуме
а моја усна бескрвну поји.
Згрчена рука још увек уме
пијаном сину нос да обоји.
У влажној ноћи надом пожелим
да ћути струна, доста је пила,
сузе су њене, сузе од вина,
а моју наду крију сивила.
На крила птице латице крина
нудим са длана.
Немоћ сазнања
да птице нема, чежња је била.

НОЋ

Залутао сам жељом у ноћ.
Не водим веселе госте.
Опијени тамо, волимо се ја и валови звезда.
Самујемо.Гледам им у очи,
Тражим облук на којем настаје мир.

Пожутеле жице пољима жита у реду
Окрећу од мене главу,
Пијани јабланови стресају старачке косе
И грле небо.
У мраку,вину, у души,
нешто ме свето веже,
Док журно корачам, стеже.
Дрхтавим рукама отварам врата шуме.
Ја ништа видим и ништа чујем,
Кроз влагу траве већ губим дах,
Претходни трзај бржи од страха,
Трњем путујем.

У мркој дољи вина и жена,
У тамној изби за коју не знам где је,
Јер свог дома немам и чији сам , не знам,
Мислим да сам сена,
Билка за коју мудри немају имена,
Ја лугам.

Радивоје Ристић, Јагодина

ОДЛАЗАК ДОБРОГ СТАРЦА

Умро је, ноћас, добри старац
из Старог, заборављеног, Села.
Багрем је, увелико, цветао
– мирисала је долина цела.

Умро је, ноћас, добри старац,
косе, као багремов цвет беле,
лаган као сува травна,
нечујан као зујање пчеле.

Умро је, ноћас, добри старац
тако лако као кап росе
и, ево, већ га, полако и тихо,
у вечни заборав носе.

Умро је, ноћас, добри старац
још сад га само сунце греје,
а скупу око његове раке
иста се судбина смеје.

Умро је, ноћас, добри старац
из Старог, заборављеног, Села.
Багрем је, увелико, цветао
мирисала је долина цела.

ГОСПОДО!

Господо! Господо моја,
поштована! Ми смо само
гранични, несрећни,
медијски, медицински
-кобни случајеви.

Господо! Господо моја,
поштована! Ми смо само
неважни, безнадежни,
необични, једнолични
-изгубљени случајеви.

Господо! Господо моја,
поштована! Ми смо само
сумњиви, невидљиви,
комични, трагични
-смртни случајеви.

Господо! Господо моја,
поштована!

Бранко Браниша Ђукић, Футог

А ди ти вишкови у хлебу,
да заврше у нашем стомаку,
конзерва сигурно није за бебу,
за здраву храну - упитај баку!

Нека се здравље, лије кô вино,
држ' се природе, биће ти фино!

Ал ко охол, може да тврди, побро,
да је тога много, по здравље добро?!

Нико ти не може помоћи, бре,
ослободи се лоше навике!

Кафе ти не треба, више од две,
једна ујутро, друга поподне!

Мудро га одбиј, поука кратка,
јер је то страшан, пут без повратка!

Многима је за мало измакла-
ђе њена рука стигне - ту је рај.
Малобројне срећа је дотакла,
несрећним коцка, била је и - крај!

Дијареја, псоријаза нису ништа криве,
земљацима који тамо, у туђини живе!

Какав ти је биоритам?
Некад био - сад се ритам!

Дијана Влаинић Драгин, Стара Пазова

ЛУТАМ

Лутам...

улицама беспућа
у времену од прућа.

Лутам...

барама без дна
у свету без сна.

Лутам...

путевима губитника
и бежим од смртника.

ТРЕНУТАК

Погледом
тражим светлу тачку
у овом трену...
Очи лутају,
али светла нема,
као да вече
тихо пада док
се спушта тама
са небеских висина...
Црнило обавија
овај тмурни трен...
Крв ће падати
уместо киша,
а моје очи кржаве
од суза, остаће неме
гледајући таму што
нас стиже
кроз прозирно
стакло од леда...
тражећи светлу тачку
у овом бескорисном трену.

Љиљана Глигоријевић, Житковац

ЂУЛИЋИ МУ ЈОШ ЦВЕТАЈУ

У Змајевој башти риме
све се топи од милине,
ђулићи му још цветају
и песнике дозивају.

Свако ђуле стихом мири
и опојни мирис шири,
румене се све латице
озарују њему лице.

Уз ђулиће песник пише
драгој својој и уздише,
исписује страсти, жеље
нежне приче и весеље.

Машта њега вртом води
он међ ђуле у сну ходи,
ту он песме своје ствара
са ђулем се разговара.

Открива им тајну своју
о лепоти горске виле,
чаролији којом ходи
и у снове како броди.

Ђулићи га срећи врате
и стрпљиво стихом прате,
у пуноме своме сјају
ђулићи му још цветају.

ЗМАЈЈОВАЊЕ РАДОВАЊЕ

Змајјовање радовање
стихом, песмом уздисање,
ткаје римом нежне речи
мелодијом тугу лечи.

Змајјовање радовање
весело нам песмовање,
уздисаје нежне даје
и лепоте оно ткаје.

Змајјовање радовање
градацијом миловање,
везе пером приче нове
своју машту у сан зове.

Змајјовање радовање
Јованово ђуловање,
упреда нам слог до слога
- Драга воли драгог свога.

Змајјовање радовање
понекад је и плакање,
јер и туга дражи има
кад је љубав у мислима.

Здравка Бабић, Билећа

ПЈЕСНИК

Родио се у капљи тинте,
са срцем од хелијума
и капиталом у крви .
Знао је причати
немуштим језиком трава.
Договарао се са пророцима.
Волио је...
Лириком среће је хранио.
Завођен сузама и сјајем очију,
загризао је јабуку греха.
Поемом пољупца , писао утрнуле жеље
А муза...муза је плакала .
Огледало очију разбила
гледајући
како звијезде силазе у смрт.
а они нису помислили жељу.
Пјесник
Срце је свезао у чвор, гушећи бол ,
унутар своје пасторалне душе.
Предао је битку.
Чекајући исповијест Шехерзаде
У цвјетним вртима.

ЗБОГ ТЕБЕ ЦВЈЕТАЈУ МИМОЗЕ

Зри невиност у пољима Муза .
Свјетлост заробљена чека твоје погледе.
Љепотом уздаха мами твоје шапате.
Јави се пјесниче !
Пјесмом воштаницом
донеси утјеху нерођеном прољећу .
Угриј прсте поломљене жудњом .
Открави хаљину од леда .
Не чекај пјесниче ...
Нешто важно кажи
Стиснуте јецаје
у Шопенове ноте претвори
прије него последња киша .
и пјесма твоја,
у првом лету анђела
спусти се у откосе моје мртве косе .
Као сунцем окупане капљице јутарње росе .
Због тебе пјесниче цвјетају мимозе .

Славица Клеин, Аустрија

ЗМАЈ ЈОВИНОЈ

Делићи распуштене душе
из мрака чује се глас
Јоване, о Јоване ..

Деца ти се радују
Песме твоје и данас певају..

Од пролетног јутра,
разговор срца
кажи, кажи како да те зовем!?

Тија је ноћ моје сунце спава..
Љубљену Ружу уђулуке чува, а
њено срце заспало је..

Тмурина се за час просу,
Па у црно се зави,
болно срце ђулуке увеонице ниже.
Самоћа срце у јаук стеже.

Писао, лечио..

На звезданој стази са пером у руци
у Змај Јовиној за навек.
Стиху српском понос
Душама тужних лек.

Миланка Берковић, Београд

ГОДИНЕ

Свако јутро отвара капију
са сузама у очима,
дрхтавом руком...

Погледом у даљину
где сунце тек излази,
стрпљиво чека...

Спорим кораком
по прашњавом путу,
уморно корача...

Године тешке, видљиве
на пустом огњишту,
усамљен животињари...

Родитељ мој

Милка Ј. Шолаја, Београд

МУСАВА МОЈА

Мусава моја
зашто су ти очи влажне,
опет си лутала по кишним
облацима..
Зар си заборавила
да то тако не иде,
док ти се дугине боје
не свиде...
Стегни душу мусава моја
набаци осмех на лице,
вини се изнад неба,
изнад дуге, изнад птице...
Вини се изнад људи
и њихове душе клете,
што ходају са отровним
стрелама и стално прете...
Ти знаш мусава моја
да смо заједно
у добру и у злу,
љубави и тузи
једна за другу
смо ту.

Стефан Ђорђевић, Крушевац

СУЗА

Поткрала се суза
осмеху скривеном.
Уплашена крикну у предвечерје,
као да је кур'јак јури!
Скрила се међ' прсте,
дрхтаве руке.
Милујући песникову душу
блаженством бесмртне речи.

СЕБИ САМОМ

Тражећи се
Отуђио сам се,
Од себе самог.
Јаучем, ридам, цвилим.

Страх ме је уснио
Лењост ушушкала
Слобода направила робом.

Метак чуван за душмана
Испаљен је у сопствена недра.

Реч, по која прећутна реч,
Устајала задимљена соба
Заудара на самоћу.

Крвав и наг
Трагајући за преображајем
Рађам се изнова.

Јасмина Ћирковић, Панчево

ПОНОВО СИЈА

Ја постојим у свим звуковима,
објашњењима Божанских искри.
Постојим да бих живела као зрак,
који се не ништи.

Заклињем се у свеце,
горећ' на тихим ватрама.
Не изабраног, браног, не завршеног, плашног,
храброг, узвишеног, полимеричног.

Живим да бих волела.
То дах ми љуља олује.
Океан разара, свемир и земљу спаја.

Могу да волим, из ништавила створим.
Благост легурно изворим.

Тешим у дну ока у светлостима и светостима.
Сиђи Рајским степеницама.
Ја само за светлости и све светости небеске знам.

Други пут живим у овоземном жубору.
Бришем границе иронија.
Схват да горе сија, у свим правцима бестежина.
Добих по длановима светлуцави прах,
Челом белег на дар, очима Божански сјај!

ПУСТИЊСКЕ СТОПЕ

Моје стопе златним калупима,
пустињом остају.
Не питај куда лутају каравани.

Колико дина ме је опасало.
Коликим налетима пустињских олуја,
сам одолела.
Да ли су пустош у мени оставиле.

Не видим оазе а знам да их има.
Шапућеш;
Љубав се увек прелива,
толико се слива!

Хаљина вијори,
свила се уплиће ветровима.
Боје дужне поштовања,
у пркосу сновиља.

Погледај овај бљесак плави,
док сунце небо зрацима шара,
око ко море,
сред песка зену истине отвара.

Пешчани сат полако цури.
К'о да се губе даљином сфера.
Караван одмиче, стопе злате,
остаје печат тежине, душе мога теле.

Цвијета Марковић, Беч, Аустрија

ЧАРОБНА КРИЛА

Сневах ноћас један диван сан
да постадох вила на само један дан,
срећи мојој не беше краја
у лепоти сна, угледах и врата раја.

Жеља ми беше да помогнем свима,
разнежим сваког ко у љубав вере има
обришем сузу што из ока се проли
загрлим јако док не престану боли.

И чаробна крила добих ја,
лет је трајао можда трен или два,
до твог срца успедох стићи
нежно у загрљај ти прићи.

Зато молим Бога да испуни ми жељу
за још један сан у вилином весељу.

Јасна М. Стојановић, Ћуприја

ВЕШТИ ХВАТАЧИ ДУХОВА

Стојим поред
ваших хватача духова.
Вриште као коњаници
у седлу самотњака.
Шуњају се у сновима,
тихо отварају врата
и лове духове
мрежом успаваног морнара.
Одмарају се
на блиставим трговима
пурпурних градова.
Ходају по жицама гудача.
У замагљеним просторима
трепере звуцима,
славе састанке и растанке.
Вешти хватачи духова,
нетакнуто небо,
разигране потоке ми дарују.
Тихо шапућу,
вешто разапну
сањиве звезде,
хватају им блиставе нити
душама што ходају
по њиховом трагу.

МОЛИТВА

Издробљено време
у шаци пуној пешчаног праха.
Лахором лаким одлепшало
као гиздави пегаз
међ облаке пенушаве
чистином окупано.
Трепере казаљке,
ниска од перли,
тих сјајних, малих кугли
се расуле покрај ногу,
погледа недостижних.
Тишину само пара котрљање
као мале коњице.
Драгоцено одбројавају време,
копитама од морске пене
златним прахом посипају.
Чекам, зрно ми поклони,
молитву услиши.
Ехом одзвањајући
бојама, музиком,
предворје снова нас мами
до задњег покрета и погледа.
када и само небо затвара
ово наше путешствије.

Синиша Стаменковић, Пожаревац

НЕНАД

Седе бака и дека на клупици испред трошне кућице. Чувају унука. Играју се са децом...уживају у њиховој граји и несташлуцима. Заградише гушћице и слатке пачиће у оградици. Гледају како лепо пасу траву. Дека је нахранио стадо и сву стоку и уморно седи поред баке. Бака му каже:” Боже мој драги колико смо само остарили! Мужу мој, свашта смо у живиту радили, напатили се... прегрмели смо свакакве невоље али смо остали заједно! Бојим се за Ненада нашег сиротана! Наш син га је узео од мајке и отишао! А сада не пита за њега! Стари смо, шта ће бити са њим када нас више не буде? “Ћути жено моја, борићемо се како и колико можемо! Добри Бог нас неће изневерити и дати нам снаге да га изведемо на пут- рече дека... Ненад је паметан дечак, лепо смо га васпитали, а Бог ће нам помоћи да га изведемо на прави пут. Зашто ли је отерао ту дивну жену са прелепим плавим очима боје неба? Детету треба мајка? Ах, Боже, ја сам га родила, мучила се, а он нам тако враћа!- поче бака јецати... Видиш како дете стално тражи мајку! А он не да ни да га мајка види!- уздише бака и брише сузне очи.

Прошле су године а Ненаду је 10 година. Растао је и постајао леп и снажан дечкић! Помагао је баки и деки у храњењу стоке и око кућних послова. Био је дете које је одрастало без љубави мајке и оца. Дека и бака су му пружали колико су могли! Он никад није тражио много за себе... волео их је више од свега! Бивао је свестан у каквој се ситуацији налази... Дека је једног дана клонуо,

муњевито су итервенисали лекари и установили дијагнозу, умире природном смрћу. Није издржао још дуго, склопио је старе очи и заспао у свој вечни сан. Сво бреме је пало Ненаду на леђа. Деду су сахранили уз све почасте по обичају свог краја. Малени Ненад није се жалио него је као велики човек засукао рукаве и прионуо раду.

Остадоше сами, али су истрајали у свим недаћама. Године су пролазиле... Ненад је био прелеп младић. На жалост, после краће болести и велике туге за својим сапутником, умире и бака Ненадова, изгуби и баку... Био је тужан али се није предавао... Водио је домаћинство као прави домаћин! Све је имао и знао све радити! Али када дође вече, бивало му је тешко! Сањао је често мајку како му пева нежним гласом песмице пред спавање. Милује га по образу и гледа га оним њеним дивним плавим очима! Те очи никад неће заборавити иако их је видео само у сну јер му је бака рекла да његова мама има ретке и најлепше очи азурне боје! Прибудио се сав у зноју. Тако сваку ноћ...

Са неких 20-так година одлучује да оде за Русију. Не може више да издржи! Мора побећи од свега! А тако би волео да види мајку, а не зна ништа о њој! Ма нека иде све бестрага! Иде и готово!

Одлази у Русију, почиње радити, а пошто је вредан лепо зарађује и новац се нагомилава! Штеди и бори се да што више заради! Тамо упознаје прелепу Елену коју и жени. Живе лепим и мирним животом... пожелео је да води своју љубав у Србију и да јој покаже где се родио. Када су допутовали, нису се ни одморилин ето му друштва на вратима. Друг га зове на свадбу. Одушевљен је! А онда стиже вест до њега да му је мајка жива и добија њен опис. Махните узима ствари и припрема се за веселје. Дан свадбе. Долазе у ресторан дивни, млади и заљубљени. Сви му

завиде на дивној женици. Седе са још једним паром. Забављају се и уживају. Мало је мизика прегласна, па морају да се надвикују. У паузи улази једна жена са цвећем. Он је гледа.... тешко му је. Види да јој је живот велико бreme и мучење. Оскудно је обучена... вероватно јој је ово сав извор примања! Сви је терају од стола са гнушањем.

Тек по неко је својој дами купио цвеће. Човек који је седео са Ненадом је тера од стола! Ненад нагло устане и каже јој:
“Драга старице дајте ми све руже које имате! Знате ја много волим ову моју лепотицу! Видите како је лепа! Зар не?”

Настао је мук. Жена му пружи корпу и он је узе. Није хтео да јој каже да га је потресла њена судбина! Поготово што има најлепше плаве очи које је видео и које га подсећају на његову мајчицу! Приђе му и хтеде да му пољуби руке! Он пољуби њој. Настао је тајац у сали. Жена узе онај новац и са сузама изађе из ресторана. Нико ништа није изустио.

Ненад је био затечен судбином ове жене са плавим очима. Док су уживали једно у другом уз јутарњу кафу, на телевизији угледаше слику оне жене са ружама. Кад је чуо име и презиме умало се није срушио! То је била његова мајка! Несрећна жена се скоро смрзла у неком парку. Нашли су је неки добри људи и одвели у болницу. Није се ни обукао како треба зграбио Елену за ручице и појурили су у болницу, желео је да је нађе очајнички.

Коначно је налази. Улази на врата собе. Она лежи онако мала, ситна, као да се смањила. Лице јој је благо и изгледа као да јој је боље! Ненад прилази са сузама код њене постеље. Она када га је угледала бризну у плач! “Сине мој једини, благо мајци, дошао си! Срећо моја једина!” - јеца мати. Ненад плаче и

кроз сузе каже: “Ево, мајчице моја, дошао ти је твој Ненад! Како знаш да сам то ја?”

“Препознала сам те одмах оног дана на свадби када си купио оне руже! Зато сам плакала и хтела да ти ручице пољубим као некад! Нисам хтела ништа да ти кажем да те не срамотим! Мили свака мајка препозна своје дете!”

“Никад се ја тебе не би стидео мајчице моја рођена! Знам све! Никад ја тебе нисам кривио ни за шта! И мене је оставио! Мрзим га што ми те је отерао! Сада сам срећан што сам те напoкoн нашао! Сањао сам те мајко најдража и дозивао те, али узалуд! Сада, најдража моја ћеш живети као краљица! Дођи љубави да те упознам са мајчицом мојом!

Мајко, ово је Елена, моја дивна жена, а твоја снајка!” Жене се загрлише. Сви у соби су плакали. И особље и болеснице! Мајка је оздравила и живи са Ненадом. Он је сада пресрећан. Стално тепа мајци и мази је. Надокнађују ону пропуштену љубав... треба му очајнички! Целог живота је био сам због себичлука и злобе свог оца који га је напустио! Не жели да зна за њега, али му је опростио... свако ће у животу одговарати за своје поступке! Не жели да носи горчину у себи... Има сада мајку коју је нашао.

Сада је комплетан човек..

Андреј Кокот, Радовољица, Словенија

Њезина златна деца, њезина дражесна кућа, наша
кола и моји кредити.

Супротно комедији није трагедија него стварност.

Немојте да бијете песника колцем, може вас песмом
по глави.

За културу нема граница, али има ограничења.

Многи студирају право, да науче, како се право ради
покварено.

Наша држава функционише к'о машина, само треба
добро подмазати.

Куд журите тим мерцедесом? Неки идемо пешице, па
видите, докле смо дошли.

Тешко склопите месец? Склапајте јаче.

Народ нема ништа и свега му је доста.

Бојана Николетић, Београд

ПРИЧЕ О ВРАПЦУ

Врабац је улетео у дворану са доминама. Плочице су већ биле наређане, скоро сасвим, вијугале су по поду, њих двадесет пет хиљада поређаних прецизно, да се обарањем једне изазове домино-ефекат.

-Знам ту причу, – рече слушалац. -Онда је врабац слетео на једну и све порушио. Приредба је била заказана за сутрадан...

-Е, не. То није тај врабац и није та прича. Знам ту причу, ова је још глупља. Мени је увек жао врапца.

-А је л'? Да, то личи на вас.

-Дакле, у овој причи, учесници су затворили прозор да врабац не излети! Није се ни приближио доминама. Покушавао је да прође кроз прозор, ударао главом о стакло док није пао ошамућен.

-То је ваљда освета за оно што је онај врабац упропастио...

-Па, није. Зашто би то била освета? Оног врапца су убили, одмах, на месту. Из пиштоља. Не знам само одакле им пиштољ, то је било нешто за Гиниса. Немци, ваљда. Или не, Холанђани. Не сећам се.

-Па, добро, а како се ово завршило? Пустили су га?

-А, не. Навукли су завесе преко прозора, сачекали да врабац дође себи, и, наравно, врабац је летео по дворани док на крају није слетео – на домине! И разуме се, опет су се све порушиле.

-Ма, не верујем. Ко би то радио? И зашто?

-Е, то не знам. Помишљало се да су хтели да докажу нешто о врапцима. У сваком случају, и овог су убили, на исти начин.

-А друштвене мреже?

-Хаос. ОсаМДесет посто људи на мрежама мисли да су хтели да докажу да и они могу да погоде врапца метком с другог краја дворане.

Треба се сетити и оне приче о београдском врапцу из XV века погођеном током турске опсаде са три стреле, Или – врабац као симбол града, по мени на првом месту зато што нико никад није видео прегаженог врапца. Врабац је брз и опрезан. Преварио се само с доминама.

Бранислав Банковић, Младеновац

ЛУДО ДЕТЕ

Када сам био мали волео сам да се играм као и сва деца. Да следим своју машту. По читав дан сам проводио напољу јурећи се на пољани испред зграде. Под кров дома сам долазио кад падне мрак да вечерам и будем неми сведок убитачно-досадном надмудривању својих родитеља. Свака наредна недеља отварала је нову могућност, а свака могућност ме је испуњавала до врха. Дани су имали свој укус и мирис, неухватљив као ветар на морској обали који се поиграва сукњама младих девојака. Били су пуни колора и неког несхватљивог смисла. Огуљено колено које крвари и полудела лопта слетела у крошњу дрвета. Били су то, рам и печат, слике мог детињства. Игра је несвестан напор за порицање досадне стварности. Игру су измислила деца, а победнике одрасли и све упропастили.

У пубертету сам горео од чежње да се ослободим неумољивих закона земаљске тромости.

Током младости посветио сам се студијама. Упознавао сам разне феномене везане за људе и догађаје и успостављао одговарајући однос према свему томе. Пуно сам читао, размишљао и доживљавао. Много сам патио не би ли изградио свој став према околини. Преживљавао сам потребно и непотребно док нисам заузео своје место под сунцем. Држао сам растојање неопходно за несметано функционисање у свету који сам познавао и с којим сам у присном односу. Своју машту сам одлагао у подрум као непотребне играчке.

Када сам са тридесет година пронашао своју тачку у координатном систему, установљеном

законима, обзирима и традицијом, нашао сам се на чистини. Испред мене је била широка стаза ка циљу. Без препрека. Тај огромни простор који је мрачио као разјапљена челјуст било је могуће обухватити само неким апстрактним појмовима. Али којим? Радост неизвесности замениле су утврђене шифре. Живео сам у свету у којем је све било прецизно одређено: кад користим одмор, где идем на летовање и колика ми је рата за стан. Од мене се само очекивало да будем узоран муж и отац, и да отплаћујем кредит на време. Појмови мог света (они које сам, тј. за које сам живео) били су породица и каријера. Непредвиђене могућности су се ретко дешавале. Биле су на нивоу статистичке грешке. Ако би се и десиле знао сам унапред шта ће ми донети и како треба према њима да се односим.

Постоје тако места на животном путу где се ништа не дешава као да све стоји непомично. Да време протиче то је чињеница, мада би неки желели када би могло да се врати. Најбоље би пак било када би човек могао да сам себе заглави у неком лепом дану и ту остане колико му драго.

Своје вршњаке уловљене у мишоловку властите памети срећем у пролазу. Изгледају ми као четрдесетогодишњаци, педесетогодишњаци, шездесето-годишњаци... Потпуно су несвесни да је живот пролетео кроз њих као бесан пас откидајући из године у годину све веће комаде смисла. Чињеница да сам и сам зашао у те године учинила је да лакше схватим неке ствари. За све мора да се плати цена. Када свет постане прегледнији, разумљивији и подношљивији не смањује се само бол који доноси већ и радост. Логично, јер избегавајући ризик пропуштамо и срећу која нас чека иза. Једино је смисао живота, оно, шта већини остане недокучиво. Није главно бити богат него бити срећан, а није

срећан онај ко има на рачуну него онај који поседује богату фантазију.

Поставити све ствари на своје место је немогуће, просто нема толико места. Разумети свет око себе значи одредити растојање, заузети дистанцу и рећи: ја сам тај и тај, ожењен сам, отац толико деце, по занимању сам то и то, зарађујем оволико, а рата за кредит ми је фиксна. Тада је равнотежа успостављена и може да се подвуче црта.

Дође му на исто, увек неко испостави рачун.

Ја бих ипак да платим па да се разилазимо. Ти не плаћаш, кажу ми, имаш дијагнозу. Ти си писац, а писање је форма лудила.

Оно што ме тера на лудорије, је покушај да избришем разлику између стварности и фикције. Нисам ја крив што су лудост спаковали у дефиниције и закључали у психологију, а она као и свака наука не мари за ирационалним. Чаролија живи једино још у причама. Храни се колебањем, а рађа силаском у подрум по стару лопту као по добро вино. Полудела лоптица скакуће по хартији и стреса слова са себе. Ова пак, шире руке и хватају се у коло. Срећа је мисао која је полудела, а праве ствари свакако нису на оним местима где су нас учили.

Ивана Илић, Норвешка

ЖЕЉА

Пехар среће кроз маглу ми долеће
Док шапат новог јутра
На лицу руди и снену ме буди
Кроз ковитлац греха из прошлости давне
Што насмејаним сутра мами.
И саплиће уморне ми ноге
Отежале од силнога блата
Са точка пешчаног сата
Што се све брже креће
И у ходу носи крилатог весника светлости и наде,
Док последња зрна песка ужурбано раде
Не би ли ми вести са угасле звезде јавила
Јер је звезда сама жељу мамила
И сјајну идеју посадила
Да што даље стигне
И снагом својом мени намигне
Да стрпљење времена нема,
И да је време на земљи велика дилема.
Сан сновијај, време ће доћи,
Пред сам крај ноћи,
Кад ће љубав боса
Пољубити нови дан.

КОРИСНИКУ РЕЧИ

Удахни светлост и издахни звук
и пре него што ти гладна идеја уста отвори,
Намести фреквенцију на радио душе
Да ти се снови залуд не руше
Док искључен збориш весело.

Поверуј у дело и избруси жељу
Да у остварењу засија као дијамант,
И не троши немарно речи
Док још ниси бос проходао по њима
И читао себе између дугих редова.

Освани у јасноћи намере
Да свест у мраку још један век не преспава,
Док ти ношен струјом покушаја
Течеш вољом новог дана
Између обала наметнутих сећања.

Нека ти реч буде мера стварања,
Олтар на ком мисао осећаје облачи,
Да ти живот лепше стоји
Час рођења и тренутак умирања
Место где твој дар вечност кроји.

Аћим Тодоровић, Власеница, Република Српска

ПЈЕСНИКУ

Доћи ће тренутак кад не буде више
свјетлуцавог сјаја живописне зјене.
Застаће и клатно које живот њише
и само ће душа морати да крене.

Да, пјесниче мили, то је усуд свима
и мени и теби, оним што се роде.
Иза нас ће остат' стихови и рима
непресушна врела пјесничке слободе.

И неће их прекрит' ни земља ни тама,
ни вунасте магле, ни стијене сиве.
Жуборење ума неће трунут' с нама,
тећи ће у вјечност к'о ријеке живе.

Тада ће тијело и те мртве кости
уз уздахе лажне да у земљу ставе
и као што чине-св'јећу ће побости
да сузи пламичак крај клонуле главе.

Е, то ти је живот, „несрећо биједна”,
„сирото пјесничка”-како су нас звали.
Сва понижења тад постају вриједна
и стихови наши које смо пјевали.

Блаженог тренутка над уснулом лиром
воздиће се пјесма рајскијех пјевача
и небески застор раскрилити широм
стихотворним бридом поетскога мача.

Љупка Стојменова, Кочани, Р. Македонија

МАЈКА

Седела сам на балкону
окружена мислима мојим
кад приметих како на жици за сушење веша
једно лапта тихо стоји.

Не примећује да сам овде,
не боји се, крила не птица е да беже,
осећам да је нешто мучи,
и моје срце болно ме стеже.

Пратила сам њен поглед
био је оштар и груб као зима,
једна сива мачка на тлу испод
носила је птића у зубима.

О, разумела сам голему тугу
ластанице с дрхтавих жица,
колико тужна је ова мајка,
иако беше само птица.

Моји проблеми у односу на њене ,
И не постоје, нит ће убудуће...
још жалим због изгубљеног порода
у гнезду крова моје куће.

МОЈОЈ ДЕЦИ

И кад стојим, и кад седим крај њих,
они ме прате осмехом,
понекад и са тугом,
али никада у њиховим детчјим очима
не открих лаж.
Још није истрошено
дечје срце чедно,
а мени, забринутој мајци,
само једна мисао остаје:
“Дај Боже, да прерасте у нешто вредно!”
Изазови су пред њима,
срешће се у животу и са много мука,
желим да их успешно препознају
и да се реше сваких замки.
Тако гледају моје очи
ову прекрасну децу -
моје вредне ученике,
има их разноликих - богате и сиромашне
али жедних знања подједнако.
И данас кад сретнем ученика свог
који је постао човек,
осећам се поносном и настављам смело
јер су ови успешни људи и моје дело!

Јована Бањанин, Сремски Карловци

ЗАШТО ЗЕМЉА ПУЦА

Морам признати да сам једна од оних који примећују промене у природи, доживљава их и покушава их схватити. Сећам се да сам једног врелог летњег дана, задубљеног погледа у земљу, упитала баку зашто земља пуца.

С моје тачке гледишта поставила сам јој једноставно питање. Не знам како га је она схватила, али ми је дала одговор који се у том моменту није поклапао са коцкама у мојој глави бивајући изразито дубокоуман и промишљен. “Није чудо што земља пуца, драга, када видиш ко све хода по њој.” рекла је моја бистроумна бака. Иако сам тада њен одговор испратила не баш даљнометним погледом, сада већ могу да схватим. Свака пукотина коју земља на овај или онај начин задобије јесте последица неке тежине или удара. Слика пуцања земље је слика нашег друштва. У њему наилазимо и препознајемо различите врсте карактера. Неки нам одговарају, а неки не. Нико није идентичан оном до себе, већ свако од нас има различите ставове, начине сазревања, раста и манифестовања своје персоне. Не проналазимо се сви у оном познатом силном слоју у којем успевају брзопотезни и лукави који газе пред собом све и сваког да би дошли до свог циља. Немају сви такав ментални склоп да могу да прогутају и сваре све оно што је на путу који води ка златотроности и недодирљивости. Чињеница јесте да заиста зраче том својом самоувереношћу. Међутим у њој се не би требало претеривати. Бивајте какви год желите бити, све је коректно и прихватљиво до оног момента када ваши интереси, заноси и пре свега

поступци вређају неког другог појединца. Поред таквих, земљом ходају и они који до зацртаног циља стижу лепим лицем, још лепшим телом, и ако смем да додам, празном главом. Мора се, ипак, признати да оно што умеју те кривооке лепотице погледом, не може свако. Оне свесно негују свој таленат и користе га у постизању онога што желе. Свиђало се то нама или не, случај јесте такав. По истој тој земљи корачају и они који нису лепопојасни и златотрони. Такви владају сами собом негујући своје највеће благо, ум и машту. Без бриге и стрепње чине што им је воља, на фин и културан начин. Они живе по неким својим правилима, у складу са својим сновима. То је оно што их чини сјајноокима. Због своје визије о ономе што је лепо и човечанско, никада неће изгубити тај сјај у очима.

Зато земља пуца. Раставља се под силином свих оних који корачају њоме. Протугње преко ње и брзоноги и спороноги, и лепопојасни и кривоноги, громогласни и тихи. Сви остављају пукотине за собом, а са истим циљем, да стигну до свог трона и постану златотрони.

Валентина Вулић, Врбас

КАП

Пробијам се кроз Песму као
кроз кишу; док слива се
по мојим јагодицама,
разабирам
све.

Покисла тако, хрлим Песнику,
а капље
у себи носе ли сузу,
или реч испира кишу?

Можда ћу и ја
научити да плачем.

Само,
уз кишу!

Живомир Мића Стевановић, Смед. Паланка

ВИШЕ ПУТА МОЛИТВУ ПОНОВИ

Молимо се нашем драгом Богу,
сваког дана и светима свима,
да нам живот ко у бајци буде,
у љубави да живимо с Њима.

Сваки свој дан молитвом почети,
на истину Богу се заклети
да ћеш правду и љубав волети,
са истином до краја живети.

Кроз молитву све нас Господ чује
и свецима својим поручује
свим људима да они помогну
што се моле свом Господу Богу.

Више пута молитву понови
јер је њена снага превелика,
животи ће бити испуњени
јер нас срећа у љубави чека.

Бог ће свима дати пуно снаге
да волимо увек наше драге,
са молитвом нек највише дају
и на земљи и небеском рају.

Лепосава Лепа Увалин, Кикинда

СВЕТА ПЕТКА

У славу Богу се помолим
опрост греха да измолим,
да покида конце чемера и зла
јер сам тако често немоћна.
Мисли ми се преплићу кроз ноћ
и зовем свету Петку у помоћ:
„Молим те, светице наша
блага мати заштитнице жена,
сети се мене и мога имена.”
Она ми нежно милује руке,
молитву слуша и моје јауке,
брише боли пакосних речи
шаље мелем утехе и наде.
Кроз сан ми тихо шапће молитву:
„Послушај с небеског престола,
сироче драго, ти мила моја
не брини јер ја те чувам
као мајка вољена твоја.”
Нека ти снови као река теку
и величај, милостиву свету Петку.
И само слави твоју вољену славу
јер је Бог баш Њу теби дао.

Андријана Долаш, Нови Сад

СУДБИНА ЈЕДНЕ СЛИКЕ

Мој живот је почео када ме је пре стотинак година, насликао један млад сликар и продао за невелике паре једној малој париској галерији. Просторија је била светла, ја сам била веселе спољашности, јарких боја и како сам сама закључила слушајући коментаре посетилаца одмарала сам људима очи и душу. Променила сам више места боравка, галеристи су ме радо куповали и заиста сам имала диван живот, увек окружена публиком која ми се најчешће дивила. Нисам ни сањала да ће мој прави живот, пун изненађења почети управо пре неколико месеци, заправо оног тренутка када ме је један богати брачни пар са дететом купио и однео у своју кућу. Сад ето живим у великој, модерној кући на периферији града. Ех, како само завидим мојим цимеркама које су своја места заузеле на зидовима дугачког осветљеног ходника који води до пространог, али суморног дневног боравка у коме сам ја смештена. Осећала сам како се моја лепота и сјај неће моћи истаћи у том монотоном амбијенту и да ће ме загасито окружење угушити. Сумње да ће се то догодити нису биле оправдане. Моји нови власници су ме с поносом гледали и то је било довољно да одагнам такве мисли и да се кроз моју душу слободно наставе преламати зраци светлости. О да, знам, убеђени сте да ми слике немамо душу, још један доказ ваше себичности.

Може се рећи да сам током свог постојања тежила само једном циљу - да моји власници увек буду поносни на мене. Сваки њихов осмех је чинио да моја душа буде живља и стварнија, а видљива

страна мене неупоредиво сјајнија. Итекако сам успевала у својој замисли. Када би неки гости дошли у посету, власници би их увек доводили у дневни боравак. Сви би прво мене угледали и са одушевљењем узвикивали најразличитије похвале као продукт сопственог одушевљења. Власницима би очи засијале од среће и започели би причу о мојој материјалној вредности. То је свима знана прича: Мој аутор је постао славно име, моја вредност је вишеструко порасла, иако се ја нисам мењала, иста сам као и пре сто година, када ме је насликао, рано ујутру, док се Сунце рађало у једном даху. Никад нисам волела то потенцирање моје вредности. Зар је то једино важно? Али нисам им замерала. Чврсто сам веровала да ме воле и због мојих других квалитета. Међутим, један догађај је променио мој уобичајени ток живота.

Мој најмлађи власник Пеца је за неколико дана дана требао да напуни седам година, па је у складу са тим изразио жељу да на поклон добије сребрнасто - смеђу чиваву. Власници су на почетку негодовали, али су ипак одлучили да испуне дечакову жељу. Делила сам његову радост. Одувек сам волела та мала слатка створења. Напокон освануо је тај посебан дан. Власници су живахног пса оставили у дневном боравку и отишли по сина. Пас је радознало гледао у мене. Деловао ми је врло симпатично и занимљиво. У једном моменту је потрчао, скочио на комоду, а потом на мене. Хтела сам да се померим, заљуљам, вриснем... али сам била беспомоћна. Пас који ми је до пре неколико тренутака деловао занимљиво уништавао ми је боје, облике... површина је у тренутку била руинирана, рубови су били оштећени. Игра боја и светлости била је уништена, а специфични потези четкице изгребани. Али ја сам

ипак успела да сачувам искру у души која ме је и даље осветљавала.

Ушавши у дневну собу власници су се слатко насмејали. Била сам сломљена, нисам то очекивала. Власница је поврх свега прошапутала мужу: “Однеси је у подрум, ово је сад безвредна слика.” - Ово је био врхунац бездушности. Зар ови људи заиста мисле да је моја лепота само у нечијој новчаној процени моје уметничке вредности? Схватила сам: Није ми судбина више наклоњена, ко зна колико ћу времена провести у мрачном подруму. Али , искра у мојој души сигурна је да ће ме ипак једног дана пронаћи вешто око рестауратора и поново ћу се осмехивати са неког зида. Уметност и лепота су ипак вечне категорије у односу на људску маленкост.

Татјана Томић, Градачац, Б и Х

О Д А

Гдје су ти
Ти непресушни извори

Поља плодносних
Наметљивих муза?

У најсуровијој пустоши
Сувишна је
Чаробна прозирност воде.

Као
Предио
Дреско сликан златом.

О лијепа,
О драга,
О слатка...

Очараваш.
Умараш.
Тиштиш.

ЗМИЈА

Лежерно склупчано
Натопљено старинским болом
Колоритно коло.

Невидљиви владар
Свих народа свијета
Можда трбухозборац

Ослушкује
Суморно протицање времена
У чијим канџама умире свијет

Привидно скамењен непослух
У слатком ишчекивању
Бичује празнину.

Оливера Шестаков, Београд

ПРИЧАМ СА ТАЛАСИМА

Сат зидни више не навијам.
По Сунцу време равнам,
росом се умивам,
на облаке врело чело
стављам.

Са белог папира
гумицом бриге бришем
и само песме љубавне
пишем.

Са таласима река
једино разговарам
о греху и покори,
о поклону и казни,
о даљинама које су нам близу,
да их дохватим руком,
док из Светог Грала
пијемо вино црвено,
а бела пена вала одлази тамо,
где се бескрај завршава.

Једне такве ноћи
таласи ми отеше из недра тугу,
да је врате нису ми обећали.
Кажу, можда са сузом ће доћи
поново, када ми срце задрхти,
од радости.

Биљана Хукић, Београд

ЗАТВОРЕНА ДУША

Затворила сам душу, у њој године мастилом исписане, сузама запечаћене. Први осмех, срце ми одузело, све битке војеване, у јастук, сваки шапат изговорен, све улице тобом обележене. Морала сам, име избрисати, ноћу са звездама дозивала кришом, да не виде, не чују реч која светом путује. Затворила сам душу, веровала сам да је лакше снове тако оставити, бежати од себе, гласно те смехом крити, прстима сенке миловати, поглед у недоглед слати сваки пут, кад је отворим и успомене издају.

Затворила сам душу а она тешка као камен, тело ми остарило, руке боле од ратовања са ветром, док сам године грлила у крило их спуштала као децу своју, туђу. Умориле се очи пеку, река суза пресушила, грло опточено болом, не пушта.

Затворила сам душу, па је пратим тамбурашима, лажем себе, лакше је него је на длану делити, на рубу усана свако јутро гледати у оку спавати а свему се радовати.

Затворила сам душу а осмех и дан пустила да буду траг, још места душа има, писаће једном!

ТИШИНА СЕ БУДИ

Када ћутња проговори, срце заболи, птице
крила ломе и небо отвара врата своја.

Тада душа најтише плаче, висине расуте
мисли носе, док тело, као авет хода.

О зид, дамари туку тако гласно, речи боле,
док бледа слова крај пута, рука туђа црта.

Самоћа даном плеше и тебе у њој има,
додајем боју, цртам осмех, срце љубави пуно.

Руке се прате, брзо нестаје пустоши део,
тишина се буди, уздах рођења, тихо плач се чује!

Јелена Спиrowsки Биберцић, Београд

БИЋЕ ДУГЕ

Наиђе зрак на малено биће,
згуснутим страхом одувек трепери.
Пусти ме у себе! – нареди и свиће,
овде су за Светлост отворене двери.

Ако већ трепериш, зашто не, на радост?
Мајка је болна кроз кћери и синове.
Свет ти цео дадох, ја сам пали гост.
Направи од њега свеце и вртове.

Тешко ми је, Оче, начинити топло,
мутне моје очи, гледале су тугу.
Да се опет родиш, исто биће светло,
најбоље је сада загрлити дугу.

Рађање ти дадох, па напоји ране.
Знаш да други виде, те ће исто тако.
Цео свет, када у тебе стане,
да засијаш и друге биће теби лако.

Наиђе зрак на дугино биће,
топлотом и радошћу оно трепери.
Пустих те у себе – тако би и биће!
Овде су за Светлост отворене двери.

СВЕТЛА СТАЗА

Тетис од слова окамењених – чека,
једно су и секунда и пола века.
Године у леду разбудиле су боли,
и у тиховању сећају човека да воли.

Опусти Мати, речи што замрзле беху саме,
Звезданим прахом сјајим поврх таме.
Осмехом грејем – путоказ се појави,
узану стазу Господ мени јави.

Од сунчаних зрака ка вечним она плови,
валовима травницу на једнако твори.
Надолазе слова снена, те их стазом водим,
Све ближа сам себи како даље ходим.

Слова роде речи – речи роде дела,
чаролији стварања ја сам полетела.
Речицом од речи, пловим светим миром,
и радосне и топле путују свемиром.
Тетис од слова на дах не чека,
једно су и секунда и пола века.
Године у Светлу преобратиле су боли,
и смерно и тихо Господ мене воли.

Игор Станковић, Нови Сад

СТРЕЉАЊЕ ДУШЕ

Људи у градском превозу
кренули на свакодневно
стрелјање душе,
осмех одавно урушен,
влада мукла тишина,
ни здраво,
ни помоз Бог,
не гледају право,
немају никог свог
за причу,
шта је било јуче
а шта сад,
да л' смо нови сад
или нови смрад.
Гледају се млади,
ал' преко Фејсбук профила,
не виде се чак и
кад им се додирну крила.
Тек понекад дечија граја
отвара врата раја,
безбрижност и смех
разгале душу,
смекшају грех.
Напослетку се запиташ
јеси ли дошао
или отишао.

Александра Љубисављевић, Смедерево

ВИНСКА ЗДРАВИЦА

Пуне су бачве вина
Из винограда фина
Руком и љубављу узгајана
Љубав се у винограду родила
И заљубљене спојила
Уз гроздове слатке
И зато
Подижем ову чашу
За срећу вашу
И слогу нашу
Нека се завађени измире
Растављени састану
Изгубљени пронађу
Путници нек' путују
Другови другују
Песници певају
Сањари нек' сневају
Љубав је немерљива
А ипак у само једну чашу стаје
И зато
Подижем ову чашу
За све будуће нараштаје
Јер љубав никада не престаје
Живели!

Момчило Момо Тубић, Бијељина, Р. Српска

ПУТ САЊАЛИЦЕ

У прољеће мог живота
Инстинкт мене на пут шаље,
Поћи некуд у незнано.
Само ићи, негдје даље.

Машта мами као сила.
Нуди мени слике нове
како летим и без крила
у висине међ орлове.

И понесе вјетар неки.
На суђену стазу моју.
Поведе на пут далеки,
Да пронађем судбу своју.

Љубим своју кућу родну.
Узех своје идеале.
Пусти лицем сузу једну,
Дал' од јада или шале.

У тренутку све се мјења
Одједанпут путник поста,
Дјеч'ји живот и сва хтјења
У очевој кући оста.

Желећ' срећу да дохватим
Младог веселога лица,
Пођох правцем непознатим
Путем многих сањалица.

Иван Букинац, Нови Сад

ГАЛОПОМ КРОЗ ТРАВУ ВИСОКУ

Да ли ја то убијам време
Док исписујем стихове
По линијама свеске
На хартији белој?

При помисли о скоку

Или то оно уништава мене
Полако и у сваком покушају
Да му се представим?

Галопом кроз траву високу

Кога је додиривало?
Рукама својим и где је
Лутало до сада?

Топот гласан улицом бриди

Нека јој буду чисте
Пре него их додирне глатку
Површину моје душе.

Па сјајна грива, још док се види.

Мира Ракановић, Павлиш

ПРАЗНИЦИ

Када одем
Ватра ће
Да се угаси.
Напуниће се
Мраком соба.
А шта радити у граду
У којем
Улице плачу?
Године сам
У самоћи иштрикала
Док су ме дамари
Шамарали.
Носталгија жубори.
Он живи
У сузама врелим.
Покушавам
Розе облаке
Да населим.
Питам се,
За кога су празници
Нека се укину
Нека се укину
Празници за
Усамљене душе.

СЕЋАЊА

Пљунула сам живот
И вриштим песму

Проклето је бити
Лепа жена

Кроз одшкринута врата
Котрља се бол

Толико желим
Угостити сунце

Да ми се са судбином
Не смеје

Боже,
Зашто мојим јецајима
Звониш

Зоран Танкосић, Апатин

ДА ЖИВИМ ОПЕТ

Нека сад бива што никада није,
Сунце нек' зракама пробуди пале,
нека се тмина повуче и скрије,
ко сузице боли одавно кале.
Нек мртви земљом походе,
глуви нек' чују, неми нек' зборе,
пресуше извори, речице, воде,
нек' пустиња пуста постане море.
Нека видиком прилика засја,
на сваком столу гозба за јадне,
онолико хлеба колико класја,
и довољно правде да нахрани гладне.
И нека још бива да санак заживи,
чврст, опипљив, смислен и речит,
ко висока планина, камен сиви,
ћутљив, а опет, гласан и вечит.
Нек' нестане мржње, љубав нек' буде,
оно за шта се жртвује, даје,
нек' стотине зора у дану заруде,
и у том трену нек' живот стаје.
Јер само тада, мени ће доћи,
са прашњавих друмова лагани корак,
љубећи стопе, опет ћу моћи,
живети живот болан и горак.

Мирјана Ристић Стевовић, Београд

СРНА

Лахор ешарпе од свиле боје дуката
Око мог врата
Праменови среће
Речи дишу топлином бистрих очију
И не само то
Тек си свила гнездашце у мом срцу
Био је довољан загрљај један
Срно малена
Моја снаго
Додирима својих прстију, струна на виолини
Чуваш брижно срце мајке.

ОПЕТ САМ МИСЛИЛА НА ТЕБЕ

Волела бих да останем будна
Читаве ноћи
На стази шапутавих бреза
Сија бела пут дрвореда
Нежност
Твоје очи би да је сакрију
Негде
Заиграле брезе у освету
Просуо се руј
На уранку
По нежној кори младе брезе.

То можемо само ти и ја.

Мустафа Јусуф, Египат

УГЛАЂЕНИ ГОСПОДИН

Балови на дворовима
И нагиздане моне,
Другим речима
Надмене персоне.

Огрнувши се свечаном одором
Разгледа миље,
Па стаде говором
Проницљивост да доказује.

Манири су оружје
Којима се бори
против неумољивости господичне,
Стога предајте се радије,
Те избегните инциденте спорадичне.

Ђурђија Перуничих, Пожега

ОДЛАЗИ НЕМОЋ

Бескрајна немоћ полако одлази,
стрпљиво посматра даљину,
са погледом ка тежњи,
ка сопственом циљу.

Нестваран круг,
замишљен и сам,
дочекиван,
диви се.

Све носи терет,
као нестрпљива ноћ,
помрачина сасвим сива,
и нестварна.

Одлази немоћ, долази успомена,
благ и смешак,
свећа што светлуца,
долази нови дан.

ПРОЛАЗИМ

Пролазим ходником живота,
што носи пахуљу снежну и сунчев зрак,
ходником живота,
који лагано бледи и нестаје.

Сачекала сам део живота што нас прати,
у чије питање даље верујемо,
не знамо тачно где се сакрило,
можда је у неком кутку.

Да ли је то нови крај,
или њен почетак,
реч која настаје,
све је гласнија.

Да ли је то неописив вал,
или само искра,
можда је само звезда,
која се поиграва.

Младомир Кнежевић, Пожега

КАПА

Да ли капа служи
да главу покрије,
или шта има у њој
она да сакрије.

Питања је много
мало одговора,
од вајкада то је
била права фора.

Некада празан ћуп
треба и покрити,
непожељан неко
не може открити.

Шта у њему има
и колико чега,
главу треба чувати
јер она је једна.

Златка -пупа Фрајзман, Лендава, Словенија

СТАРА МЕСТА

Стара места више нису иста ...
Заспало је сећање на столици
И шибица што је одавно престала сијати,
Плам су којег нема ...

Измакнути рубови наша су задаћа,
У углу или на столу
Шуња се време,
Урежу се слутње,
Куда кад стану песме?

Слободан Цвитковић, Шид

ПИТАМ СЕ

Питам себе, шта је срећа?
Да ли је то снажни пламен
што у души ствара спокој?
Или под ногама ужарени камен.

Питам себе, шта је љубав?
Да ли су то само надања,
и чежње за једним треном?
Или узалудна очекивања.

Питам себе, шта је осмех?
Да ли је то траг светлости,
што из очију низ образ кане?
Или тама што никада не сване.

Питам себе, шта је жеља?
Да ли је то нешто узвишено,
и у сновима и на јави чекано?
А недосањано и неостварено.

Питам себе, шта је то нада?
Да ли огањ који ватру ствара?
Или олуја што односи идеале,
у дим и пепео их претвара.

Питам себе, шта је живот?
Да ли је то изгубљено време
што растрзане мисли спаја?
И лебди између сјаја и очаја.

Гордана Љ. Миљковић, Параћин

ШАПАТ БОЖИЋЊЕГ СНА

Са прозора моје куће
зору и свануће дочекујем
а на западу две стазе спојене
мале мердевине положене .

Крзно са јагњеће коже
ролна умотана из воза излетеће
у две хиљаде дванаестој години
коју дочекаћу и пољубити.

Локомотива ће се зауставити
крај пруге означиће,
из крзненог омотача ,
магла и пара распршиће се.

Две слепљене стазе,
зелена боја маслине
жута боја меда
појавиће се.

Пољубићемо се и раздвојити
две хиљаде дванаесте године
уз шапат Божићњег сна ,
у очи Сабора Пресвете Богородице.

СВОМ МИРУ ГОЛУБ ЛЕТИ

Судњег дана се не бојим
простора и властитог круга
где се небо са душом спаја.

Свом миру голуб лети
вечног сна лептири
кроз мисли се моје роје.

Набубреле воћке док
лако са грана падају
на зеленој ливади лепотом
очарано цвеће цвета.

Земља чаролија дембелане очекује
часовник време не откуцава
мир и слобода шетају.

У том вечном сну, који душом
свом живи у честице сједињена,
прошлост, садашњост и будућност постоји.

Тога се не бојим
вечно једно постаје
мисао у мир прелази
у пространу васиону се настањују.

Зоран Ђуровић Ђурке, Вршац

АФОРИЗМИ

Шта мислим о стању у култури?
Некултурно је рећи.

Омогућимо интелектуалцима да се њихов глас чује у народу.
Позовимо их у ријалити.

Корак напред, назад два.
Не, није то фолклор – то је наша национална стратегија.

Минимум преко кога не можемо да пређемо
Представља максимум наших захтева.

У Србији су социјално угрожене само две категорије становништва:
Они који не раде и они који раде.

Данашњим криминалцима тешко је ући у траг.
Час су на једној, час на другој телевизији.

Заробљеног непријатеља сурово смо казнили.
Натерали смо га да живи са нама.

Манифестација „Само слога Србина спашава“
доживела је фијаско.
Учесници нису могли да се сложе око редоследа наступа.

Дајем свој пуни допринос уштеди енергије у свету.
Не радим ништа.

Чујем да ми многи замерају да немам своје
мишљење.

Баш ћу да питам жену шта мисли о томе.

Питала ме жена шта би ме највише усрећило.

И, тако смо се ми развели.

Неће бре мени ЕУ да каже шта ћу и кад да радим!

За то је задужена моја жена..

Шта вреди што је стигла демократија

Кад сам и даље под женином диктатуром.

Прве брачне ноћи жени нисам дао ока да склопи!

Хркао сам целу ноћ.

Лепо је кад човек има неког у иностранству.

Ето, ташту на пример.

Кад је жена правила велико спремање, рекао сам јој
да избаци из куће све што јој смета.

И тако сам ја постао бескућник.

Са женом се уопште не свађам.

Од како смо престали да разговарамо.

Лакше ми је да се држим Божијих него жениних
заповести.

Има их много мање!

Чедна Радиновић Лукић, Београд

С ТОБОМ ОПСТАЋУ

Разапињем се олујама силним,
крошње свијам упорношћу безизлазном,
лист си последњи и упорни,
улепшаваш ми грање,
безмало тиха натура постаћу,
сомнамбула, очију црних, медитеранских.
И маховином газићу,
кроз црницу земљу жиле пустићу,
упркос бурама олујним,
што планине дробе, кроз ситан прах
их разгрћу,
ја, с тобом, опстаћу!

УМРЛА САМ ТИ, ОЧЕ

Умрла сам ти, оче, будити се не желим,
све самоће овог света, у недрима мојим стоје.
И сви отужни крици галебова, постадоше, спој
светова мојих.
Умрла сам ти, оче, и само себе облацима носим,
оголелом истином кистовима их бојим.
Истину да у њима свијем, сунце да скривају, тамнују,
кад год,
се мене сете. Не дадоше оче.
Умрла сам ти, оче, песник несхваћени, мачем
рођењем забоденим,
тугом за срцем заденутим, тишином, самотном
осуђеном, уз све те,
вихоре пролазне, камен од њих пуца.
и врба сам ти постала, она отужна, коснате гране
води спуштала, изворе јој
чистотне бистре тражила, да макар из њих искру
испијем.
Не дадоше, оче...

Момчило Јањичић Момос, Инђија

СФИНГИНА ТАЈНА

Дође такво време
кад је љубав бременита као камена сфинга
и њена тајна мери силом бола, спознања,
кад се белине попуњавају постојањем
и тресу окови уздрхталих страхова
и с њима варљиви погледи и окамењена осећања.
Тад стрпљење постаје пунолетно, затварају се
кругови успомена,
а умножавају вишескривене тајне.
То је време затворених капија и пропуштених
прилика,
време абдикације снова, кад стварност сведочи
о величини животних пораза. Тад нико не говори,
тишина ромори.
У пукотинама времена човек не подноси ни глас ни
шум,
све је на крсту разапето, понајвише ум.
Он само ћути, блеји и не мисли ништа,
потонуо, учмао, као повратник са бојишта, безглаво
броди.
Никоме не прашта ништа, нема снаге да воли, да
отвори двери.
Као прозобло птиче, срце пати, боли, оковано
битвама.
Кад наступи такво време без радости, жеље се кроте
молитвама,
а не зазире се од својих слабости, јер све се добија по
мери,
заслугама води, да се по ужареном угљевљу ходи...

Станка Ђаласан, Нови Сад

БИЈЕЛА СМРТ

Посвађали се вјетрови.

Ускосили облаци.

По непрегледној голети сметови.

Пријетећи јекови шуме из даљине.

Јаглука груди испрсила.

Сјеверац јој образе кида.

Бутине реже.

Овдје је никла: Она то може.

Посрће. Устаје,

док планинска појама

коло смрти игра.

У коло се с вилама Јаглика ухватила.

Драгога призива.

Ковитлац вјетра, и пјесма дјевојачка.

Сан у сну, и посљедња жеља:

Вила јој,

драгога довела.

У бјелини,

бијела смрт.

Без икаквих трагова,

црна мрља је преметена.

Снежана Шолкотовић, Корбово

НЕ РАЗУМЕТЕ ВИ МЕНЕ

Не разумете ви мене...,
како неумитно пролазе сати
када ти неко узме душу
натраг не може да ти је врати.
Не разумете ви мене
нисам ја ту да плачем и да се жалим,
љута сам само на ово време
на њега бих своје негодовање да свалим.
Јер се често у њему губим
заборављам на своја хтења,
намећу ми темпо живљења други
у сијасет расположења.
Не разумете ви мене
немам намеру крити
док постоје трагови мог пера
ја ћу живети.
Јер шта је човек на овом свету
до само лик у пролазу,
ту је да вара судбину клету
и одолева којем поразу...
Не разумете ви мене...,
зато ћу тајну своју и одати
песме су одраз душе моје
а њу тешко ко може да схвати...

Љубомир Глигорић, Нови Сад

ЈЕДИНСТВЕНО ПУТОВАЊЕ

Да је моје пропутовање јединствено,
Редовно око света пропућујем па се враћам

Радознало ћу размислити, где ћу сутра
да кренем и ошаћујем по коју пролазницу,
А свака лепота ме охрабри па све летим
довољно ми је само, да је видим,
Машту ми зна да узбуди, као вихор
да ми се дигне коса, сва срећа што сам

ћелав,

И ту су очи природни реквизит
допут камере да филмује и сачува.

Лепотицу у очима скидам и облачим,
па све тако, од случаја до случаја.

Али је природна моћ чудна,
како са којом кренем на пропутовање

Рутински бих одлука пала, као од шале
да се нађе на потоку или цветној ливади

А хвала Богу, да је наша земља
богата и пребогата, природном лепотом

Да је тако и свака жена обдарена,
док је Она посебна прича за себе.

Очи да ми отвори, да се посветим,
па да се претворим у ловца на срну.

Саму због ужитка, како ће ме опити,
па се на посебан начин припремим.

А тако наставим своје пропутовање
да се нађем на Северном полу.

Верно сам проучио правила живота,
Ескимима су посебни и специфичан народ

Љубити домаћицу је једна врста обавезе

што и није промакло, да сам рад гост.
Еј, луди Србине, где си навратио?
А Она сва од леда, заштићена.
Време је, да се вратим у свој завичај
где се могу слободно разгађити.
И кренем планирати са новом авантуром
за којом сам везан, као пупчаном врпцом
Ћудљив сам себи, а тек какав сам
у туђим очима, да би ме прихватили.

Наталија Лујић, И. Сарајево, БиХ

НЕ ЛАЖИ

На овом свијету
се не може ништа сакрити
кад тад
зрнце истине поравна рачуне.

Ако желиш да идеш
у окриље животних битака
мораш да знаш
да чак и мала лаж
води у зону сумрака.

Зато,
на трон истине
храбро се попни
лаж кратко царује
али,брзо и копни

Истине вјечно трају
чему да се лаже
обично на крају
све се само каже.

ПРИЛИКА

Клецаво ходам,
ка свјетлу јасном
вријеме се у простор претвара,
скрхана сумњом гласном,
можда је све превара,
тешко,
Мислим да немам маште довољно
да бих се заваравала,
вријеме није повољно,
да бих му наду давала.
Можда
је на судбину ред
да се покаже
осјећам њен поглед блијед,
неће ваљда да закаже.
Изгледа,
живот је веома компликован,
догађаје у редове ниже,
сви трагају за приликом,
чекају на њу,
моја већ стиже,
само,
још увијек није ту,

Будимир Фрка, Нови Сад

КОСМОДРОМСКИ САПЛЕТАЧИ

По сред зеничног видокружја
без инспиративне анестезије,
упумпаше ми платоминизирани
микрочиповани стереоиди
не би ли дехидрирао и колабирао
на праисконском неоплођеном земљишту.
Поставише ме на платформу
коренасте материје,
блицнувши, без синхронизованог објектива,
вешто намамивши
прегладнеле космодромске саплетаче,
пренабуле од јалових клица
и премутираних космичких честица.
Убрзо ме затим дизајнираше
и анкетираше у окружењу.

ВОДОМЕРНИ ИЗЛИВЦИ

Непрофитабилно уронивши у светлосне сигнале
путоказа и смерница,
неурачунљиво крочих,
у неконтролисано бодљикаво подручје!
Свуда око мене плутајући водомерни изливци,
самоувереном комбинацијом илустрације,
реанимирају презентацију дизајна,
футуристичком опсесијом фантастике!

Путујући времепловом визионара – дистрибутера,
упознах накарадне трилерске чаролије
и пренадарене споне пренапрегнуто подупрте.
Суочивши се са растројеним помахниталим
пукотинама
и распрограмираним експлозивним вирусима,
изапострофирах насртајне негације,
упркос појачаној временској убрзаности!

Мистеријом поднебодарске акумулације
и степеном калкулационе подношљивости,
просветитељски заклиматах кажипрстом...

Биљана Савић, Велика Плана

МАСКА

Као помрачење Сунца
усред бела дана
човек по крви или не.
Спољна лепота, жар на језику
злоба у срцу.
Волиш, хвалиш.
Ал' не знаш ког
Анђео и ђаво у једном.
И даље волиш!
Све док оштрицу мача
у грудима не осетиш.
Бол од незнаног.
Разара руком истине.
Маска је пала.
Злоба или љубав?
Душа проговара :
Камен о камен -ватра
Ћугање, осмех -победа
Земљом се крио
Заклетву је дала
да све маске нападају.
Истини на видело.

Душан Ковачевић Батуља, М. Радинци

ПРОСЈАК

Поносит је човек био,
У леп живот веровао,
Све док није остарио,
И на ниске гране пао.

Имао је поштовање,
Породицу и имање,
Имао је кућу своју,
Живео је у спокоју.

Сада ништа више нема,
Заборављен старац јадан,
У чатрљи ноћу дрема,
Чека зору често гладан.

Капут му је у ритама
Улица је хладна, пуста,
Конзерва му у рукама
Седа коса, брада густа.

Мука га је натерала,
Да конзерву празну носи,
Повијена леђа стара,
Од богатих сада проси.

Тужан поглед у очима,
Под старе се дане пати,
Само верног кера има,
Улицама што га прати...

Весна Месарош, Нови Сад

БАШ СИ МИ ЛЕП

Оцу

Баш си ми леп
Љубим га у лице
Које се полако, нежно
Померило осмехом
Као суви јесењи лист на грани
„Види мајко како је задовољан.”
Климнула је главом
У знак одобравања
Гледа нас мајка и тихо проговара:
„Он, дао ти је крв
Када си се родила
Кроз твоје и његове вене
Иста крв тече.”
Осећам тугу у гласу моје мајке
Зна да ускоро ће морати
Да се растану
Оставиће је њен сапутник
Са којим је делила парче хлеба
Поставила прву циглу градећи кућу
Са којим је делила сваки осмех
И благост душе
Отишао је са сузом у оку
И брижним погледом упртим у мене
Отишао је.

ТАЧКА НА ЖИВОТ

Помислила сам да тачка је
Стављена на сва моја путовања
Откривам да и сада путујем
Ставим осмех на лице и продјем
Све знане и незнане улице.
Као птица ластавица летим из града у град
Не осећајући ни жеђ ни глад
Кроз раскрсницу пројурим на црвено
Као да је зелено
Оштрим погледом испитујем све ново
Гледам јелу, бор, јавор
Настављам започети разговор
Не знам који већ пут стављам тачку
Али, не
Тачка се претвара у зарез
И идем даље.
Оловка у руци све описује
Ново срце, поглед, срећу, тугу
По ко зна који пут на листу све пише
Да памте се снови и неке жеље нове
Прошле љубави које садашње бришу
Питам се где ће записи стићи
Може ли се читајући
У стварности чисте душе прићи.

Ружена Краћица, Падина

МАЛА НОЋНА (МОЋНА) ИГРА

Моје омиљене чаше са мотивом грожђа
Одавно нису биле у употреби.
Моје омиљено вино сангрија, прошек можда,
Било би врхунац задовољства за непца,
Али вечерас ће „ждрепчава крв” да пецка.
Имам трему, смејем се сугестивно.
„Зар мислиш да сам је ја лишен, острашћен?”
На проби је сентенца – У вину је истина,
Сад треба к’о антенном хватати сигнале
И тумачити говор тела, гестове;
Лишени дневне рутине, преокупација.
На граници материје и енергије, мотивација,
Одлажем чашу да бих се растеретила,
Површину стола сам премашила:
Цангррррр – одавно нисам ништа разбила,
Да ли је то лоше знамење?
Хи-хи-хаха да ли сам већ пијана
Или само ишчекивањем опијена?
Љубав је попут егзотичне биљке,
Што нигде у природи не никне.
Како је онда настала та клица,
Док љубав размахује крилица?!

Срђан Ђурић, Слeпчeвић

НЕ ДАЈ СЕ, ИСТИНО

Не дај се, Истино.
Знам да си ту, да ниси нестала,
да ниси престала
својом харизмом да храниш људе.

Мила, само се појави,
милиони су те гладни.
Жељни да бар на трен
осете сав твој прикривени
гнев у овом свету очајања и зла.

Овај свет је пун обeсхрабрених
који би животе дали,
само да чују те.
Живе за то, веруј ми!
Испуни им снове, проговори!

Не дај се, Истино!
Немој да дозволиш
да ти отупе сечиво лажима...
Уздигни се као феникс, из пепела.
Победи овај пут!
Зарад свих нас који верујемо у тебе!
Не дај се, Истино!

ПЕСМА БЕСМРТНИХ

Исијаваш лепотом својом,
уvek си то радила.
Само, прекасно су схватили
да ови стихови моји
које написах, теби у славу,
бесмртни постају.

Певам, последње строфе
о теби, бесмртна песмо наша.
Ти си она, која кроз векове
чува успомену на нас,
малене творце твоје, Песмо.

Немој да дозволиш
да они који су те створили
заборављени буду.
Учини нас бесмртним
као и ми тебе, мила.

Уздигни из пепела заборав,
нас, малене творце твоје.
Дапркосимозабораву!

Виолета Пенић, Дубље

БИРАМ СМРТ

Дрхтим..., превише страха
носи сваки нови дан.

Плаши ме свакодневна помисао,
да могу постати и стопити се
са већином бездушника који тумарају
улицама газећи лешеве неких невиних
душа које се нису уклопиле у профил
живота.

Плашим се да ме не понесу душе
проклетих који су на узбрдици оставили
своје снове па сад лутају и отимају туђе,
тражећи их с намером да униште.

Страхујем да једнога дана нећу више
чути цвркуте птица већ само грактање
врана док чупају месо са оних који су
сада слични мени.

Чим склопим очи уплаши ме пакао
сопствених мисли шта би већ сутра могло
бити.

Ако се морам једном пробудити и бити
све оно што не желим бити, са јастука
главу нећу подићи, не желим и не могу
тако живети.

Бирам да будем још један леш у низу
којег газе, срећно ћу изабрати смрт.

Стефан Мраовић, Београд

МЕЋУЗВЕЗДАНИ ВЕТРОВИ

Пасионирани стваралац несклада
и промишљено дете виолончела
само су неке од жртава рата
које си у животу случајно срела.

Геноцид протагонизма
и букет белих орхидеја
само су продукт организма
генерације без визије и идеја.

Водите ме у безваздух,
тамо где су вечно живи
међузвездани ветрови.

Да ослушнем оперу
о сопственом непостојању,
нерођењу, несмрти... и покајању.

Мирјана Штефаницки Антонић, Нови Сад

ПОСТОЈИ И ДРУГИ КРУГ

Постоји и друг круг, где је љубав обострана...
Једно смо...
А, то је Песма...
Овде се све сазнаје и ништа се не сазнаје...
То је тако...
Тајна...
Како си грешан према мени?
Ти ништа не знаш о мени.
Не знаш ни о себи...
Шта је грех?
Где се налази Молитвеник?
Промашена тема, јер нема главног јунака.
И, нема га.
Нема га.
Не постоји.
Све је имагинација.
Фикција Песникиње.
Свет маште нас стеже
Није то литерарни апсурд.

Даринка Бела Томић, Београд

ИСПРИЧАЈ ПЕСМО

Потеци песмо, суза је стала,
јеца неспокој бола скринут у души
С тобом сам устала кад год бих пала
једино с тобом свет се не руши
Испричај песмо, води ме тамо
где куца топло људско срце
Познајеш, видиш, да делим само
другима све, чак и мрвице
Испричај песмо, како се свима рађа јутро,
како се искрено пријатељ цени
Зашто ма чије око да је мутно?
Кога то мутно око да весели?
Испричај песмо, слушај те, следим,
пишем ти речи, ствараш се сама
Никога не гледам погледом ледним,
нит' моја туга, да другога слама
Потеци песмо, ево, јутро ће ...
Ти си ми пријатељ, сузе, радост
С душом ми стопљена, ти си ми све,
живот ми цели, младост и старост.

Милен В. Шелмић, Нови Сад

И НИКАД ВИШЕ

Једном сам секао дрво живота
И никад више

Тихо је тада певало море
Никада тише

Чинило ми се, ту поред мене
Да неко дише

Само сам слутио мутне обресе
Далеке кише

На горки пелин и слатке смокве
Све замирише

Видех да нека незнана рука
Љуљашку њише

Као да Време једним тренутком
По ветру пише

А одмах, потом, из чистог хира
Све то избрише

Тек да ме сенке будућих дана
Сећања лише

Једном сам секао дрво живота
И никад више.

Мила Марковић, Параћин

САМОВАЊЕ

Усамљен си сломљени човече,
усамљен је и цвет крај бунара,
стражар бели великих дубина,
барјактар Сунца и Месеца.
Загледај се у латице беле
пренеће ти поздрав из далека,
за све оне згажене и свеле,
чува стражу на ивици века
као свеца покајник што чека.
Поклони се извору и цвету
и причекај надахнућа блиска,
збориће ти и птица у лету,
неко близак, од бисера ниска.
Ако грлом запне и суза груне,
усахнуће извор попедаће лати,
остаће ти жеља да чезне и труне,
остаће ти чежња изгубљених сати.
Усамљен си сломљени човече,
усамљен је и цвет крај бунара,
чува стражу на ивици века,
као свеца покајник што чека.

Драгица Ждралић, Петроварадин

КАО И УВИЈЕК

Остала сам сама
као и увијек
згњечена каменом
змија.
На сунцу капља воде
далеко од потока.

Мрежа паука
што понекад изненади
занесене очи
И дотакне лице и руке
непознате...

Омот од бомбоне
пресавијен.

Сама

Као дан
а ноћ ми није пријатељ

Никола Корица, Загреб, Хрватска

ОТИШЛА ЈЕ МАЈКА

Угаси се огњиште,
Па дим се не њише,
Напусти га мајка,
Не враћа се више.

Ништа се не пече,
Нит' се јело спрема,
Отишла је мајка
И више је нема.

Престало јој срце,
Уморно куцати,
Не чује кад молим:
Мајко – дај се врати.

Кад би ме бар чула,
Да јој кажем хвала,
За све топле ријечи
И живот што ми дала.

Сада њена душа
Облацима крочи,
Кад горе погледам,
Засузе ми очи.

Сем туге ми остало
Тек сјећање на њу,
Успомене драге,
На мајку вољену.

СУНЦЕ И ВЕТАР

*Хвалио се ветар свуда,
уздиз 'о се преко свега,
и сунцу је пркосио
да је јачи и од њега.*

Милан Добровољски Ранчер, Маглић

ПОРОДИЧНА ТРЕШЊА

Испод ове старе трешње, играо се по вас дан,
љуљао се под њом мали, одрастао, сниво сан.
А ту трешњу породичну, што високо у небо гледа,
оставио ми у аманет, мој отац, и мој деда.

Ево и сада после свега, остарио, видам ране,
сећам се на прошли живот, и будуће бројим дане.
Трешња и сад гордо стоји, и плодове своје даје,
ја остарио, а и болан, докле ли ћу још да трајем?

Па кад једном за ме' дође задњи дан и задњи час,
стару трешњу, моје место, остављам, за све вас.

Чувајте је као очи, под њом старост дочекајте,
предајте је унуцима, судбину јој препричајте.

Причајте им све од реда, нек унуци памте све,
под њом смо седели, ми, и ваш деда и сивали своје
сне.

И ви тако наставите, имаћете приче личне,
сећаће се покољења, наше трешње породичне.

Ивица Турински, Лазарево

НИКАДА ВИШЕ

Крваво црвена ружа у ноћи пупи
Један је бели лептир заспао на њој
Спустивши крила и лице
Једном заувек.

Месец је тужан седео на клупи
Ружа безгласно завапи, лепи мој
Па раскрили од баршуна латице
Направи одар мек.

Од њених суза насташе капи росе
У тишини се врши опело
Уместо тамјана
Још опојније замирише.

Ветрове руке лептира однеше далеко
У који свет га скрише.

Јутром је росну убрао неко
На радост за срећу.

Све ноћас...
Као да не би...
Постаде предалеко.

Једини сведок с' тугом уздише
Лептир и ружа, никада више,

Никада више...

Илинка Марковић, Београд

ВЕТРЕ ЉУТИ

Што помислих, ветре љути,
да ме више нећеш ошинути?
Што помислих? Кад ми пред очима
младо стабло сави све до земље.
Кад откиде лист зелени и без трага га однесе.

Што помислих да је сила мене мало закачила?
Кад ме бичем ти ошину по сред лица
и удари по сто пута у средиште моје душе
па изгубих саму себе крварећи из очију.

Што помислих, ветре љути,
да ћеш моју сузу у лахору свити
и од белог дана немоћ скрити,
ако молим да ће милост ублажити боли?

Што помислих ветре љути - чиме бих те намамила,
преварила, снагу твоју ослабила?
Громом бих те нахранила, топлом кишом умивала,
у поветарац претворила - да милујеш моје лице
и оживиш камен тело; постидиш се за недело.

Наведе ме ветре љути,
па помислих да придобих милост твоју.
Превари ме несрећниче, ил' преварих саму себе
кад помислих да се може твоја снага ослабити,
младо стабло заштити од олуја беса твога!

Мирко Стикић, Нови Сад

ВИЛО СНОХВАТИЦЕ

Походи ме ноћас Вило снохватице
Снове о љубави ноћас ми донеси
Поврати осмех на сетно лице
И у срце наде трачак ми унеси

Олакшај ми терет година зрелих
Бивствовања смисао даљег ми укажи
Нема више страсти, пољубаца врелих
шетњи крај обале, маштања на плажи

Док патина сива косу ми покрива
Све се више ближи мог живота ушће
Све се мање, ређе о радости снива
Стреле ка срцу све оштрије, гушће.

Као што на врху дрвеног плота
Без мајке дрхти беспомоћно маче
Тако пред губитком смисла живота
Уморно ми срце застаје и плаче

У вртлогу бучног узаврелог града
У бетонском кавезу, у чамцу без весла
Једна душа лирска у осаму пада
Док свет трчи, граби у мору бесмисла

МАТИ ДРХТАВОМ РУКОМ ОГЊИШТЕ ЧУВА

Јесени, јесени жута јесени
Завичај зове, а срце иште
Што будиш чежњу и сету у мени
Ту спознах живот, топло огњиште

Све је к’о некад ал’ ништа исто
Ни петла гордог што зору буди
Ни старог дуда ни оне вишње
Нетрагом несташе драги људи

Тек мати стара на прагу стоји
Дрхтавом руком огњиште чува
Године одавно престала да броји
Кроз башту банатска кошава дува

Из градске вреве с празником у души
Увек изнова завичај вуче
К’о керуши гладно промрзло куче
Хитам огњишту док ветар јауче.

Радојка Бјеливук, Крагујевац

ПОХОД НА ТРЕШЊУ

Опет је пролеће. Годину дана старије. Долази нама, годину дана старијима. Не сања се више, или се бар не сања као некада. Онда када је и пролеће било млађе, када смо и ми били млађи, када између сна и јаве заправо и није постојала разлика. А постоји ли сад? Или је ми упорно правимо... својим годинама?

Људима би било смешно када бих сада косу везала у два репића, опонашајући Пипи Дугу Чарapu, па кренула у шетњу певајући неку раздрагану дечију песмицу, јер коме је још до певања дечијих песама у времену када технологија диригује оркестру! Тачно је, по свим кодексима не пристаје ми да овог пролећа будем дете, али ни сви кодекси света не могу ме спречити да се сећам, да осећам пролеће, да певам дечије песмице и живим!

Понекад ми се учини да су и пролећа, како старе, постала меланхолична. Само плачу. Онда схватим да је у друштву у коме сви тугују и јадикују, појединцу тешко да буде ведар и насмејан. Ни ове године није изузетак, свуда само баре од киша, озбиљна лица одраслих и архиве проблема, али, чекајте! Ово је и даље пролеће, оно исто годишње доба када је најзабавније крити се иза школе пазећи и стрепећи да те онај ко жмури не примети, надајући се да је склониште које си одабрао управо и оно најбоље, најскровитије. Пролеће је годишње доба када већ размишљаш о лету, када јурцаш напоље као марљиви радник који жури да стигне на време на посао, само обogaћен оптимизмом. Пролеће је годишње доба деце.

Гоњена загонетним духом прошлих времена, запитах се изненада: краду ли се трешње сада као једном давно? Отпочињу ли деца данас такве авантуре или су трешње овог пролећа последње што им пада на памет? Признаћете, нема ничег дивнијег од похода на трешњу, тек родилу, црвену...туђу! Биле су то лепе путешствије!

Поход на трешњу... Шта је потребно за тај поход? Ништа нарочито, само неколико сложних руку, дечијих, неколико спретних ножица за пентрање, дечијих, мало добре воље и дечијег усхићења, дечије наивне способности да се радује малим стварима. Те мале ствари, из искуства кажем, једном постану непроцењиво велике, годинама схватите... Само, штета што су вам потребне године да бисте схватили нешто што као дете просто знате, осећате.

Дакле, најбитнији је договор, сам се никако не полази у поход на трешњу! Ни случајно! И што је већа дружина, трешње бивају слађе, али не било које трешње, већ оне тачно унапред одређене, унапред намерачено и запажено дрво. Добро би било да није покрај пута, већ окружено шумом, ливадама, а понеки извор само ће допринети интензивности осећаја да сте главни јунак *Дечака Павлове улице* или *Дружине Сињи Галеб*. Долазак до дрвета је и најризичнији део похода: бити неухваћен и непримећен од власника воћњака. О, то је највећа мисао у глави походника! Некако се увек успе. Децу је тешко окривити за нешто. Размислите добро, нема те кривице, те осуде коју деца не могу оповргнути, невина су... Када се дође до дрвета жеља, све постаје лако, то је као дворац чију сте капију већ развалили, остаје само да као победници ушетате у дворану. Ипак, за сваки случај, неко стражари, јер и у дворани може чекати заседа, никад се не зна.

Са дрвета се на крају убере највише понека трешња, чисто да се до краја и буквално осети укус победе и већ се ту, на лицу места, планирају нови походи. Мада, ако панталоне имају веће џепове, део плена се понесе и кући, чисто да мало чикате укућане и шепурите се пред сестром или братом, мада то баш и није паметно, јер можете бити лако откривени, а онда од победе остану само празни џепови и велика стид.

Ето, такви су били ти давни походи на трешње: безбрижност у очима, наивност у срцу, осмеси на лицу и једноцифрени број свећица на рођенданским тортама... Све умањено, просто и све могуће. Од лепоте сићушних ствари до похода на трешње, црвене, туђе, па макар твоја породица поседовала плантажу истих, таман баш пред полазак у поход баба или мајка донеле трешања са пијаце, поход се не одлаже, јер реч је реч, а још у детињству се ради на увећању њене тежине. Поход на трешње је више од укуса трешања, то је детињство, сазревање, па можете бити походник који никада није успео да се попне на дрво. Можете чак и да не волите трешње... али морате волети пролећа и памтити дечије песме!

Никола Вушковић, Лесковац

ПРОЛЕЋЕ

Пролеће је заузело место на старту,
ухватило залет да се покрене у марту.
За њим још иде зима, као да хоће да га јури,
али изнемоглост њу, само што не докусури.
„Јој, зимо, увек ледена, сурова и хладна,
зар је теби мешина, још од студени гладна?
Где си тако жустро кренула ка топлом лету,
кад не умеш да носиш његову (врелу) штафету?“

„Е мој живахни младићу, ја мислех,
још доста дуго, шта желим радићу.
Али мене од студени слабост измори,
у дугим и хладним данима што се створи.
Зато ја сада немам довољно снаге,
топлоти морам утећи, код краљице, ледене драге.
Негде иза поларника чекаћу месецима,
док се сви не изморе овим топлим летима.
А када оно у снази буде осетило сву муку,
дочекаћу доба, да многе и ја ухватим за руку.“

„Еј, луда стара бабо, боље да те овде није било,
јер са тобом да живи, никоме нимало није мило.
Врати се тамо у ону далеку ледару пусту,
и не задржавај више у расту, ову траву зелену и
густу.
Погледај са свих страна, јата веселих птица долећу,
и све оне певају; „радујте се са нама пролећу“.“

Ђорђе Војновић, Нови Сад

СРЕМАЧКИ РАЈ

Када је узвишени Бог, на земљи хтео да створи рај,
наредио је Богу вина да лозу посади у Фрушкогорски
крај.

На обронцима, зелене Фрушке горе, тамо где је некад
било

плаво Панонско море, засађени су виногради:

Сланкаменке, Портогизера, Ризлинга, Пламенке...

Од тог племенитог грожђа још и данас се цеде вина,
раскошне лепоте и укуса, позната од давнина.

Сремци, вредни виноградари, годинама не избијају из
винограда,

копају, режу, прскају грожђе; Богу се моле да им да
сунца и кише,

јер само тако може благодет, звана вино

у изобиљу, са јесени, да им дође.

Кад после бербе и претакања, вино у подруму зрије,
нико срећнији од Сремца није.

Док вино не сазри, млади Портогизер може да се
пије...

У то време и забијачка се спрема, на трпезу се износе
ђаконије

и пуне олбе вина из Сремчеве винарије...

Томе нема краја, то је почетак раја...

Маја Грачан Ливада, Мали Радинци

Све је старо
у тој соби.
Полица са књигама,
телевизор,
стари грамофон,
Вилерови гоблени,
стари рамови с пожутелим фотографијама,
дуборезни намештај
украшен уштирканим белим везом.
У тој соби
где се мешају мириси
диња и лаванде,
за старом писаћом машином
пишем нове песме.

Аћим Тодоровић, Власеница, Р. Српска

ФРУШКОГОРСКА ЛИТУРГИЈА

Бледуњава свјетлост разређује тмину
из кондира дана на обзорју цури.
По небеском своду снене зв'језде гину,
у прикрајку неба млад се мјесец жури.

У даљини ничу фрушкогорске шуме,
ожедњелим листом измаглицу пију,
мир јутарњи грабе и тишину круне.
Шапутањем траве поју литургију.

Зора чокот снажи-румени у вину,
у Христову крв се сласт божанска слива.
Кроз врхове крошњи, к небу-у висину
дигу се звоници с древних манастира.

Одјекују звона, јек се моћно шири
низ планинске косе свиленакстим звуком,
са руменог жара свети тамјан мири
Господ кади пр'јестол својом Светом руком,

а анђели поју, тихо, с неба плава
уздижу се псалми, служи причест света:
амин! „Фрушка горо Богу нек' је слава!”
Во вијеки вјеков и многаја лета!

Валентина Вулић, Врбас

КРУГ

Шта раде сунцокрети када су тужни?
Шта сунце осети у томе трену?

Шта кола тад у сунцокрету?
Да л' зрело своје сад црно срце
стабљиком, да се не распне, пази?
Да ли га такне врелина ветра,
да ли остави сјај у бразди?

Пржи ли сунце и даље исто?
И да ли небо све то гледа?

Коме топлину чува лето?
Латици цвета , ил' сунца снази?

Ратко Рале Белић, Суботица

ЗМАЈ У ОГЛЕДАЛУ

Ево јарка сунца, ево жива нада,
Многи красни дан. Љубав, да задршће свет.
Срца нашег клица, надземаљски гласи,
Ехом, вечно ће трајати тај нежни цвет,
Питаћеш се: куда, времена таласи?
Је л' с осмеха права, срећа шар' на дуга
Авлија ли у сну и на јави наша
Музика и суза, не да буде туга,
Злоба. Песме више, него пуна чаша.
Тарлија лепота из мајчиног крила,
Ил' из гнезда весеље, понос деце. Њен
Вековечно мелем. Нови ће наћи дом
Оних перјаница на прагу. Час и трен,
На свет овај зрак засвити нек је с њом.
Ај, ви ноћи, неба двори, широм стоје,
Вечер красе кандилице звезде. Дато
Огледа се доле у дубина. Своје
Јесте, оне среће клете камен, злато.
Не пева лабуд, паклом се измирио,
Андосили, вили – птици невидици.
Већ то поје Змај! Ђулићи увеоци...
Овом свету, испунити кадар слици,
Јади рајске пруге увеле у боци.

Мирослав Мишел Болтрес, Смедерево

ПЛАВИ ЗВУК

Из сна мог се будим снен,
Полагано сад очи отварам
Око себе погледавам:
И јасно видим - плави звук
Око мене направио круг
Па се нешто и замислим:
Чудан баш овај плави звук
И како то да ја сад
Видим, а не чујем звук?
Можда зато што је плав...
Можда зато што сам здрав...
Или само поет - јутром очаран?

МИСЛИ МОЈЕ ТЕКУ НИЗ РЕКУ

Бацио сам јуче неке своје „прљаве и покварене”
мисли
Низ реку да отеку, отеку... и похитао одмах на ушће
Реке у море да их нађем - опране, чисте, умивене
Можда мало осољене... и ево ме гледам и чекам
Да мисли моје до ушћа доплове, ал не видим их од
реке
Туђих мисли што реком плове... мораћу да их чекам
све,
Све до нове зоре - да забацим мисаону, као рибарску
мрежу
Да мисли моје извучем на обалу да се добро оцеде и
просуше
И да их вратим одакле су дошле...
.....
Али, авај! Пролазе дани, године... моје мисли никако
да до мене
Натраг доплове, као чисте, нове... узалуд у реку и
море гледам
Не могу да их препознам... можда су те мисли моје
биле тешке
И скроз на дно потонуле... ил' сам се тако много
променио
Да то више и нису мисли моје? А река и даље тече и
носи све:
Мисли, рибе, чамце, бродове и нечије изгубљене сне,
дане
Године - у неке нове векове...

Милош Иветић, Футог

ПОД ОРАХОМ

Као мало дете
Успомене ме сете,
Под орахом у хладу
Док нисам био кадар раду,
Док нисам знао шта је време,
Проводио сам своје дечије време.
То је био наш свет
Ко пчели медни цвет.
Ту смо играли игре разне
Чак и са конзерве празне.
По ораху смо се верали
И ко индијанци дерали,
Са орахових грана скакали
Ко гаврани црни гракали.
Ту смо уживали у тишини
Безбрижно се играли у прашини.
Одавно сам срцем схватио
Да би се у детињство вратио!
Али једног црног лета,
Кад зла коб земљом шета,
Наш орах прогута пламен живи,
О Боже, ми деца, шта смо криви!?
Што поруши наш свет,
Што поломи пчели цвет,
Што дозволи да нам срце бреца,
О Боже, па ми смо само деца!

Драган Савић – Драговић, Бечеј

РЕКОРД

Ове године лето је показало све своје чари и лепоте, нарочито за нас младе, купања на реци било је у изобилју. По цео дан моје друштво је проводило на плажи, више купајући се, него лешкарећи на сунцу. Увек се пронађе нека лагана лопта за игре у води, јуримо се гњурањем или часком препливамо на другу обалу, да се почастимо младим сочним воћем из оближњих воћњака. Било је власника који су нам бранили да дирамо њихове плодове, али било је и оних који су нам их од срца давали: - *“Јед’те децо, само ми гране не ломите!”* Наравно, савест нам је налагала да испоштујемо доброг домаћина, а кад бисмо на таквог наишли и нисмо били онако јешни како смо иначе умели да будемо. Некако нас је било срам, ем добијеш цабе, ем да не знаш шта је доста. Не иде!

То лето беше лепо, али га памтим по још нечем посебном... остварио сам свој животни рекорд у пливању! Препливао сам целих девет километара без прекида. Јесте, успео сам у томе на мирној води у старом кориту реке Тисе која се протеже поред самог села. Мој другар Паја имао је дрвени чамац којим смо се туда возикали сваки боговетни дан. А једног дана Паја реши да плива дуго... дуго, докле год може да издржи. Требало је да га пратим чамцем, да будем близу њега, кад се умори и посустане, да му пружим руку. Али полако, сигурним и одмереним замасима својих руку издржа мој друг Паја чак до суседног села! Целих девет километара! После одмора на плажи, уз обавезно дружење са вршњацима, одлучисмо поћи назад.

- Е сад Пајо мој, ред је да се и ја опробам! рекох му врло смело и одважно. Сад ти мене прати, па докле издржим!

И скочих, онако одважно, испраћен погледима девојака са којима смо се до мало пре дружили. Вода топла, од милине сав се топим, ко путер. Просто ми некад би жао да замахнем руком, да не би пореметио ту мирноћу и топлину наше питоме равничарске Тисе. Кренух лаганим замасима, чувајући снагу, да издржим што дуже могу. Што смо се више одмицали од села, све смо више били у нетакнутој природи старог корита Тисе омеђене трском и дрезгом. Из шевара жабе кречетом поручују да су оне домаћини ове лепоте која се пружала са обе стране обала, од села до села. Понека чапља и рода достојанствено, готово господски, попут неких дама на корзоу, лагано се шећу по плићаку, вребајући себи ручак. А ја пливам средином реке, полагамо, ни довољно близу, ни превише далеко, трудећи се да не нарушим тај склад кроз који пролазим. Понека риба праћне се у вис тик изнад воде, као да је хтела на брзину да осунча своја пераја и загњури се у дубине. Замах по замах, мало леђно, мало прсно, уз повремене одморе лежећи на води, све више сам се приближавао рекорду који је истог дана остварио мој друг Паја, а ево и ја сам на прагу! И издржао сам! Целу ту маршруту препливао сам уз будну пратњу мога другара који ме је пратио чамцем.

Нашој заједничкој срећи није било краја... свима смо се хвалили нашим личним победама. Ниједан од нас никад их више није одбранио, ни поновио... Најпре лењост, а после године, па опет мало лењост, па године, мало или пуно, али учинише своје.

Наравно, још увек се сећам овог дечачког и милог ми осећања. И верујем да нема већег подвига

од борбе са собом...Такмичење с другима изискује снагу, чак и похлепу, али с пријатељем и са самим собом, само љубав изискује.

Љиљана Фијат, Нови Сад

ЈУТРО

*Невестице окићена
ој, источе мој!*

Јован Јовановић Змај, песма “Исток”

Дубоко удишем овај тренутак.
Прескакање, на црном небу, боја којима се служи
сликар.
Негде у даљини кроз замршени дрворед
полураскопчана бела кошуља.
На пустој пољани булка, самоникла, са крилима
лептира на дар.
Танане латице за свадбену песму се оденуле.
Ведру зору западни ветар мори. Латице су помодреле
и увенуле.

Момчило Момо Тубић, Бијељина, Р. Српска

РАНО ЈУТРО

Свуд около тама пала,
све уснуло, све почива,
само вода је таптала
што се низа страну слива.

Понеки се јаве пијетли
и нека се сова чује.
Са истока нешта свијетли
све се више приближује.

Преко горе и долине
зраке шаље, ево ту је.
Зора руди, гле милине,
већ се прва птица чује.

Грану сунце топло снажно
и растјера ноћне таме,
чак сасуши небо влажно
из ког роса паде на ме.

По ливади живот крену,
цвијеће мирис поче слати,
све у неком моћном трену
у живот се преобрати.

Поздрављам те, зоро рана,
нови дане вјетре благи!
Здраво, земљо обасјана
и животе мени драги!

Пламенка Ђого Вулић, Београд

ПЛАВА СЛИКА

Азур у недоглед
морска се дубина плави,
сунце пустило гриву,
у светлости плаво слави.

Плаветнило мора
прелило се на хриди,
обојило и жал,
немиром плови плави вал.

Под модрим сводом,
над модром водом,
слика сасвим плава,
плава је и морска трава.

Однекуд једрилица,
сасвим бела,
ремети слику
плаветнила цела.

Ана Жигић, Н. Београд

МЕСЕЧЕВЕ НИТИ

Сребрне месечеве нити
Паукову мрежу исплеле
С девојачких сочних усана
Пољубац украде
Једва чујни уздах се чуо
Срце залепршало и полетело
Звездано небо убрало
Тама се благо заталасала
Страсним пољупцем
Стидљив поглед одлутао...

Данијела Милосављевић, Нови Сад

КУЋА

Питали су је да ли је срећна што је коначно решила стамбено питање и обезбедила егзистенцију својој новој породици.

Није могла да им објасни вео туге који се надвио над осећањем среће. Није желела да им открије како се буди скоро сваку ноћ сањајући кућу у Аранђеловцу, која сада има нове власнике. Сања како пролази поред ње, а не може да уђе. У кући су сада неки други људи, који бришу трагове њеног постојања у њој, мењајући изглед познатих кутака и прекривајући ожилке на зидовима и довратку. Сваки од ожилјака чувао је по једну причу из историје живљења једне породице. Нестало је хлада од разгранате трешње и мириса малина, којим су одисале руже са бордо плишаним латицама. Уместо њих остала је црна рупа у влажној земљи, као рупа у њеном срцу, као рупа у њеном сећању и њеном постојању.

Како објаснити да је са том кућом нестало њено детињство, њена оаза мира и место на којем се једино осећала сигурном и вољеном. Са колико туге посматра старицу која пред њом лагано копни и умире, држећи се грчевито за остатке времена које јој је преостало. Старицу која живи у свом свету, не препознајући људе око себе нити место на коме се налази. За њу су још увек стварни један трешњин хлад и онај познати мирис малина.

Како споро пролази време од једног до другог залогаја, од једног до другог блеска у очима, од речи „Мила, па то си ти!“ до питања „Ко си ти?“, када копрена поново прекрије старичине очи.

Можда је неко у том тренутку могао бити потпуно срећан. Она није.

Љиљана Гутић, Футог

СТАРАЦ И ГРЛИЦА

Један добри старац
љубави пун према
сваком бићу, рукама
својим од танких
бакарних жица исплете
гнездо од грлице птићу.
Да би грлица могла
мирно да живи и
подиже своје птиће,
драги старац је знао
да је и она божије
биће...

Старца одавно нема,
чула сам само
приче о њему и видела
слике старе...

Гнездо и даље стоји
у крошњама крушке старе,
грлица храни своје
мале птиће, захвална
старцу који је волео
свако божије биће.

Стара крушка и гнездо
одолевају времену,
шибају их олује, сунце,
снегови и кише, а грлица
има сигурно гнездо своје,
без страха грлиће храни,
ничега се она не боји.

Без страха слеће и
гледа кроз прозор собе,
старца кога више нема,
зна да није ту,
сећа се седог старца,
зна да човек је био
и птиће своје исто учи
захвално слећу,
на прозор им мио.

Милорад Куљић. Стари Лединци

ПТИЧИЈА МОЛИТВА

Чудесна фрула из шуме свира.
У ритму њеном храст гране размиче
па земљу семени плодом свог жира.
Магија звучна томе га подстиче.

Прхну из грма лешниковог
птиче са пленом унутар кљуна
па одлепрша до оркестра шумског
јединећи пој грлених струна.

Фрулаш што призив кљуном одсвира
за сабор овог хора птичијег
славујске арије сада солира
предући нити до ува Божијег.

Музичком потком оркестар грмну
уздижући слаткопој у недоглед неба.
Поје хор птичију свечану химну
јер ова храна космосу треба.

Жарко Жак Марковић, Петровадин

У МЕСЕЦУ МАЈУ

У месецу мају
сви то добро знају
најлепше руже цветају.

Јорговани
велики, мали
у мају цветају
ако нисте знали.

А и лале
црвене и жуте
као јеле вите
у мају се најлепшим
бојама ките.

У мају се
и најплепша
рађају деца
сестрица моја Маја
и комшиница Цеца
рођене се маја месеца!

Добрила Ристић, Сокобања

ДАВИД И МАЛА СЕНИЦА

Некада давно, у малом краљевству сиромашних људи, опака и љубоморна краљица зачарала је своју прекрасну пасторку и све њене дворкиње, и све заједно их најурила из дворца. У том краљевству живео је и један скроман младић, по имену Давид. Давид је много волео птице. Слободно време проводио је иза своје куће, у сенци дрвећа. Сваки пут када је био тужан или гладан, легао би на траву у хлад старог дуда и слушао цвркул птица. Било је ту најразличитијих и веома распеваних птица, али он се нарочито радовао јату малих, мрко-жутих, сеница које су често долетале у двориште и умилно цвркатале: „Циу-ци! Циу-ци!“ А када би јато одлетело, остајао је тужан. Дуго је смишљао начин да ухвати макар једну птицу из тог јата и да је чува у својој кући, јер би само тако могао слушати њену песму и током дугих ноћи. Био је спреман делити са њом и последње мрве хлеба.

Једнога дана досетио се: од натрулих дасака са дворишне ограде направио је кућицу, поставио је на дрвени стуб, а на дашчицу пред улазом у кућицу намрвио је комадић хлеба. Требало је само сачекати да се птице појаве. А када су се појавиле, цело јато слетело је на кућицу и, уз гласно цијукање – сав су хлеб брзо покљуцале и одлетеле на гране дрвећа. Само је једна, златно- жутих крила и зеленкастих перјаних груди, остала и радознало завиривала кроз отвор кућице. Младић се примирио, готово је престао дисати, само да је не уплаши, а када је птица ушла у кућицу притрчао је и дланом затворио улаз. Сав срећан, унео је кућицу у свој скромни дом и наредних два дана и две ноћи слушао је цвркул птице. Трећег дана, цвркул се није чуо. Пришао је отвору кућице и погледао унутра. Видео је птицу како стоји на сувој граници, а главу је оборила на груди.

Узнемирен, питао је:

–Зашто не певаш?

Птица је подигла главу и тихо рекла:

–Зато што сам тужна.

Збуњени младић поново је упитао:

–Како да те развеселим?

–Пусти ме на слободу, само тако ћеш ме развеселити.

Младић је пружио руку да отвори вратанца на птичјој кућици, али се брзо предомислио:

–Али, ако те пустим напоље, тада ћу ја бити тужан.

И сама видиш колико сам усамљен, сиромашан и невесео.

Птица му рече:

–То не мора надаље бити тако. Може ти живот бити много лепши и веселији, треба само да ми верујеш, јер ја нисам обична птица, ја сам чаробна птица која ти може испунити три жеље. Али, мораш ми вратити слободу.

Давид је сумњичаво вртео главом и мрмљао себи у браду:

–Не знам, нисам сигуран да је то могуће... преварићеш ме, одлетећеш.

Птица је нарогушила перје и помало љутито рекла:

–Краљеви никада не лажу! А ја сам краљица јата сеница! Стиди се због таквих речи, младићу! Зар ти моја реч ништа не значи?

Давидово лице заруменело се од изненадног стида и стао је замуцкивати:

–Ма, не, не... Није да ти сасвим не верујем, само ето, мислим... ако бих те ослободио...

Тада се досетио да је упита:

–Ако си чаробна, да ли би ме однела у оно далеко царство, у коме зри чаробно грожђе? Одавно се прича да, ако са њега откинеш зрнце и пожелиш нешто, то ти се и оствари. Ма, да ли уопште постоји такво царство?

–Наравно да постоји, то одавно сви знају – рече мала сеница и кљуном заглади златно-жута, нарогушена перца.

Давид се на тренутак замислио и рекао:

–Па, добро... Ето, повероваћу ти, а ако ме слажеш, никада више нећу веровати птицама.

Затим је још мало поћутао и збуњено упитао:

–А како ме мислиш однети до тамо, кад си толико малена? Како да седнем на твоја крила?

Мала сеница поносно је подигла главу и одговорила:

–Ето, твоја прва жеља може бити да ја постанем велика и снажна птица. Зар то није логично?

–Наравно да јесте! – весело одговори Давид и отвори вратанца на кућици.

Птица је изашла из кућице и слетела младићу на длан, а он је понесе из своје скромне куће. Када су се нашли напољу, рече му:

–Дакле, реци своју прву жељу.

–Желим да постанеш велика и снажна.

Птица слете са његовог длана на тло – и намах нарасте у велику, прекрасну птицу блиставог перја. Поносно је подигла главу и озбиљним гласом рекла:

–Ето! А сад, да чујем твоју другу жељу.

Давид се збунио, почео се вртети укруг и мрмљати:

–Чекај, полако! Полако, да се не збуним... Шта оно беше друга жеља...? Ах, да! Понеси ме у царство где зри чаробно грожђе.

–У реду – рече птица. – Попни се и седни на моје крило, понећу те.

Давид је урадио што му је рекла, и птица се винула у небо. Данима су летели и надлетали лепе пределе, краљевства под снегом и ледом, подбујним шумама, али и она са бескрајним бисерним морима и рекама. Видео је срећне људе тамо где су краљеви били добри, али и оне тужне, у царствима чији су цареви били себични и окрутни људи.

Након много дана, стигли су у Краљевство чаробног грожђа. Младић је ушао у први виноград, изабрао је најлепши грозд и, са великом пажњом, спустио га на дно плетене торбице. Брижно је упитао сеницу:

–Да ли желиш да се најпре одмориш, или да одмах кренемо назад?

–Како год ти желиш – мирно је одговорила птица.

–Желим да ме одмах вратиш кући – рече младић.

–У реду – рече птица. – То би онда била твоја трећа жеља.

Младић се лупи дланом по челу:

–Али, не! Нисам то замислио као своју трећу жељу!

–Жао ми је, али на време смо се договорили око правила понашања. Изрекао си своје три жеље, шта би још?

Младић је дубоко уздахнуо:

–Надао сам се да ћу овде наћи себи невесту, али ето... Нисам био опрезан. Идемо назад... договор је договор, треба га поштовати – рекао је и сео на њено крило. Птица је узлетела, а он још једном тужно уздахнуо.

Након више дана сеница је слетела пред његову кућу. Утом је однекуд долетело и јато малих сеница, њених другарица, и слетело на гране дрвећа, непрекидно цијучући: „Цију-ци! Цију-ци!“ Давид се уморно осмехнуо, скинуо са рамена торбицу, извадио је грозд и са удивљењем га посматрао. Сада му чаробна птица није више била потребна, јер имао је чаробно грожђе. Откинуо је једно зрно, и таман га је хтео ставити у уста, али се предомислио и, постиђен, пружио га птици:

–Извини... Узми, окрепи се.

Птица је кљуцнула зрно грожђа и истог тренутка претворила се у прелепу девојку. Од силног узбуђења Давид устукну за корак, кад она му рече:

–Не бој се, ја сам кћи опаке краљице овог краљевства, моје маћехе. Њене зле виле претвориле су ме у птицу, а такође и моје верне дворјанке. Зле виле су ме зачарале, рекавши да ћу опет постати девојка само ако ми било ко понуди зрно са чаробног грозда. И ето, ти си ми га понудио, хвала ти.

Чим је то рекла, зачуо се раздраган смех њених дворкиња, као најлепша песма малих сеница. Младић је откинуо зрно са чаробног грозда и, осмехнувши се, рекао:

–Желим да ми будеш невеста.

И тако су њих двоје отишли да живе у њеном дворцу, јер га је зла краљица у журби напустила када је чула да је чаролија њених зловних вила престала да делује, а дивне птице опет се претвориле у дивне девојке.

Сања Обрадовић, Сремска Каменица

ПАНТЕРОВ ЛЕТ

Отишла нисам, а већ ми фалиш.
да под мишку свежине се скупим,
док рука на препону, неспретно падне.
Очи ти мирне,
спокојно гладне,
затегнуте бутине струка, до сласног завијутка.
Дланом будиш осећај плетења,
тек, да се груди издигну,
и понесу белином, чаролију врења.
Са тобом се стапам,
у трен покрета твог,
што носи пантера скок, као тихи поток.
Уздахом носиш тренутак среће,
што живим у теби,
осећам само, тело ми лебди.
Предана паднем,
као соколов лет,
пред тихи пантера скок, што крилима вине ме опет.
Отићи нећу,
чекаћу пантеров лет,
и заплет емоције, што као вино се пије.

МАРИНА

Има један Пера,
боли као зуб,
за Марину беше,
маштовити стуб.
Она хоће Пери,
много да се допадне,
па у школској клупи,
са столице падне.
Кад је гузу разбила,
било јој је доста,
осмехом тад помогне,
друг из клупе Коста.
Смеје се Марина,
и стихове слаже,
"Божјићном песмом",
сад свима помаже.
Окитила јелку,
девојчица фина,
светлуцавом римом,
име јој Марина.

САДРЖАЈ

ПРЕДГОВОР	5
Авдулах Рамчиловић, Линц, Аустрија	83
Аранка Киш, Суботица	78,79
Александра Љубисављевић, Смедерево	160,255
Ана Жигић, Нови Београд.....	100,324
Андреј Кокот, Радовољица, Словенија.....	228
Андријана Долаш, Нови Сад.....	244
Анђелка Митровић, Д. Жабар, Р. Српска	37
Аћим Годоровић, Власеница, Р. Српска.....	236,312
Аца Јовановић, Ковиљ.....	58,59
Биљана Савић, Велика Плана	118,284
Биљана Хукић, Београд.....	250,251
Богдан Јевтић, Крушевац	127,184
Бојана Николетић, Београд	229
Борис Матијевић, Панчево.....	11,12
Борис Мишић, Нови Сад.....	180
Борка Драгољевић, Нови Сад.....	170
Бошко Барјактаровић Калудранин.....	122,123
Бранислав Банковић, Младеновац.....	231
Бранислава Станисављев, Зрењанин	66,67
Бранка Тирнанић, Крњево.....	47,48
Бранко Браниша Ђукић, Футог	208
Будимир Ракић, Београд.....	91,92
Будимир Фрка, Нови Сад	282,283
Валентина Вулић, Врбас	241,313
Вера Александрић, Нови Сад.....	46,174
Весна Месарош, Нови Сад	286,287
Виолета Пенић, Дубље	124,291
Војкан Миленковић, Ниш	68
Глорија Волф, Зрењанин	63
Гордана Љ. Миљковић, Параћин	269,270

Гордана Стевановић, Крагујевац	21,22
Дана Радуловић, Сремска Каменица	75
Данијела Милосављевић, Нови Сад.....	325
Даринка Бела Томић, Београд.....	134,294
Дејан Петровић Кенац, Крушевац	132,133
Дијана Влаинић Драгин, Стара Пазова.....	209,210
Добрила Ристић, Сокобања.....	331
Драга Добријевић, Смедерево.....	29
Драган Вилић, Фармвилле, САД	109
Драган Продановић, Бечеј.....	42,43
Драган Савић – Драговић, Бечеј	318
Драгана Ђорђевић, Смедерево	201
Драгана Максимовић – Панић, Ковиљ	198
Драгана Миљковић, Лесковац	39
Драгиња Миловић, Зрењанин	60,200
Драгица Ждралић, Петроварадин	297
Душан Ковачевић Батуља, М. Радинци.....	49,285
Душица Гак, Кула.....	137
Ђорђе Војновић, Нови Сад.....	19,310
Ђурђија Перуничкић, Пожега.....	264,265
Жарко Жак Марковић, Петроварадин	52,330
Желимир Ристић, Платичево	28,155
Живка Гуњевић, Брчко.....	31,32
Живомир Мића Стевановић, Смед. Паланка....	80,242
Живота Игњатовић, Јагодина.....	175
Здравка Бабић, Билећа, Р. Српска.....	213,214
Златибор Радовановић, Бели Поток.....	156
Златка- пупа Фрајзман, Лендава, Словенија	95,267
Зоран Ђуровић, Вршац.....	271
Зоран- Кека Керкез, Нови Сад	196
Зоран Танкосић, Апатин	30,260
Зорка Чордашевић, Франкфурт, Немачка.....	168,169
Иван Букинац, Нови Сад.....	90,257
Иван Гаћина, Задар, Хрватска.....	33,34
Ивана Зајић, Врбница.....	125
Ивана Илић, Норвешка.....	234,235

Ивица Турински, Лазарево	15,302
Игор Станковић, Нови Сад	87,254
Илинка Марковић, Београд	17,303
Јасмина Ан Јовановић, Крагујевац	57
Јасмина Ћирковић, Панчево	219,220
Јасна М. Стојановић, Туприја.....	222,223
Јелена Спировски Биберцић, Београд.....	252,253
Јована Бањанин, Сремски Карловци	239
Јулка Ерцег, Добој, Р. Српска	45,171
Лепосава Лепа Увалин, Кикинда	23,243
Љиљана Глигоријевић, Житковац	211,212
Љиљана Гутић, Футог	327
Љиљана Миленковић, Лесковац	73,74
Љиљана Фијат, Нови Сад	88,321
Љубисав Грујић Груја, Пожаревац	203
Љубомир Глигорић, Нови Сад	278
Љупка Стојменова, Кочани, Р. Македонија	237,238
Маја Грачан Ливада, Мали Радинци.....	145,311
Маја Ристић, Панчево.....	13
Марина Тот, Панчево	106
Матилда Јанковић, Туприја	111,112
Мила Марковић, Параћин	296
Милан Бурсаћ, Београд	36,99
Милан Добровољски Ранчер, Маглић	14,301
Милан Чорак, Вуковар, Хрватска	185
Миланка Берковић, Београд.....	18,216
Миле Костић Дубница, Врање	150
Милен В. Шелмић, Нови Сад.....	141,295
Милена Дрпа, Модрича, Р. Српска	38
Милијана Јовановић, Ниш	120,183
Милица Пајкић, Смедерево.....	51,96
Милка Ј. Шолаја, Београд	144,217
Милован Мићо Петровић, Смед. Паланка.....	89,161
Милојка Јеловац, Пљевља, Црна Гора.....	130,131
Милорад Кулић, Стари Лединци	179,329
Милосав Петровић, Ниш.....	147

Милош Иветић, Футог.....	25,317
Милош Марјановић, Београд.....	152,153
Миљан Сандић, Пљевље, Црна Гора.....	53,192
Миљана Игњатовић Кнежевић, Ниш.....	50,119
Мимица Костић, Лесковац.....	115,176
Миомир М. Лакићевић, Јагодина.....	101,102
Мира Ракановић, Павлиш.....	258,259
Мирјана Ристић Стевовић, Београд.....	261,262
Мирјана Штефаницки Антонић, Нови Сад.....	293
Мирко Стикић, Нови Сад.....	304,305
Мирослав Мишел Болтрес, Смедерево.....	315,316
Мирослава Мира Цветковић, Смедерево.....	165
Младен Несторовић, Београд.....	128
Младомир Кнежевић, Пожега.....	94,266
Момчило Јањичић Момос, Инђија.....	44,275
Момчило Момо Тубић, Бијељина, Р. Српска ...	256,322
Мустафа Јусуф, Египат.....	162,263
Надица Илић, Београд.....	104,105
Наталија Лујић, И. Сарајево, Б и Х.....	280,281
Ненад Јокић, Хјустон, САД.....	103,167
Никола Вушковић, Лесковац.....	70,309
Никола Корица, Загреб, Хрватска.....	190,298
Олгица Маринковић, Земун.....	107
Оливера Шестаков, Београд.....	86,249
Пламенка Ђого Вулић, Београд.....	93,323
Радивоје Ристић, Јагодина.....	206,207
Радмила Милојевић, Параћин.....	140,189
Радојка Бјеливук, Крагујевац.....	306
Радосава Милатовић, Ниш.....	77,149
Радослав Фелбапов, Нови Сад.....	97,98
Рајица Драгићевић, Нови Сад.....	138,139
Ратко Рале Белић, Суботица.....	154,314
Ружена Краћица, Падина.....	121,288
Сања Манчић Алексић, Смедерево.....	110
Сања Обрадовић, Ср. Каменица.....	33,336
Света Цакић, Параћин.....	26,27

Светлана Стефановић Обрадовић, Г. Ступањ ..	65
Синиша Стаменковић, Пожаревац.....	224
Славица Агић, Бачка Паланка.....	24,151
Славица Клеин, Аустрија	215
Слађана Луковић, Чачак.....	187
Слађана М. Пуповић, Флорида, САД.....	116,117
Слободан Ђекић, Вршац	204,205
Слободан Цвитковић, Шид	35,268
Снежана Шолкотовић, Корбово.....	173,277
Споменка Денда Хамовић, Београд.....	84,85
Срђан Ђурић, Слеччевић	289,290
Станија Симић Пљеваљчић, Ниш.....	20,146
Станка Ђаласан, Нови Сад.....	172,276
Стефан Ђорђевић, Крушевац	218
Стефан Мраовић, Београд.....	292
Тања Трашевић Спасић, Ниш	177,178
Тања Ајтић, Ванкувер, Канада.....	81
Татјана Већкалов, Бегеч	135,136
Татјана Томић, Градачац, Б и Х.....	247,248
Теја Бранковић, Босански Самаб, Б и Х.....	61,62
Тина Илијин, Зрењанин.....	16,64
Хација Миша Лазић, Бабин Мост	163,164
Цвијета Марковић, Беч, Аустрија.....	72,221
Чедна Радиновић Лукић, Београд.....	273,274
Шпејгим Сојева Соле, Београд	113,114
Садржај	337

Реализацију 12. Међународне уметничке колоније
„Панонски бисери” и објављивање зборника
подржали су:

„АЗА” медара, Стари Лединци

д.о.о. „Тиха”, Сремска Каменица

Ресторан комплекс „Видиковац”, Лединци

ЈП Спортски и пословни центар Војводина-
СПЕНС, Нови Сад

Етно домаћинство „Савић”, Стари Лединци

Музеј „Ј.Ј. Змај”, Сремска Каменица

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-82(082.2)

**МЕЂУНАРОДНА уметничка колонија "Панонски
бисери" (12 ; 2018 ; Нови Сад)**

Змајјовање : [зборник радова 12. међународне уметничке колоније "Панонски бисери"] / [предговор Валентина Вулић]. - Нови Сад : СКОР [тј.] Савез књижевника у отаџбини и расејању, 2018 (Земун : Горапрес). - 344 стр. ; 21 cm

Манифестација је одржана 25-27. маја 2018. у Новом Саду. - Тираж 200. - Предговор: Јован Јовановић Змај и наше песме Змају: стр. 5-8.

ISBN 978-86-7970-141-1

COBISS.SR-ID [323260935](#)